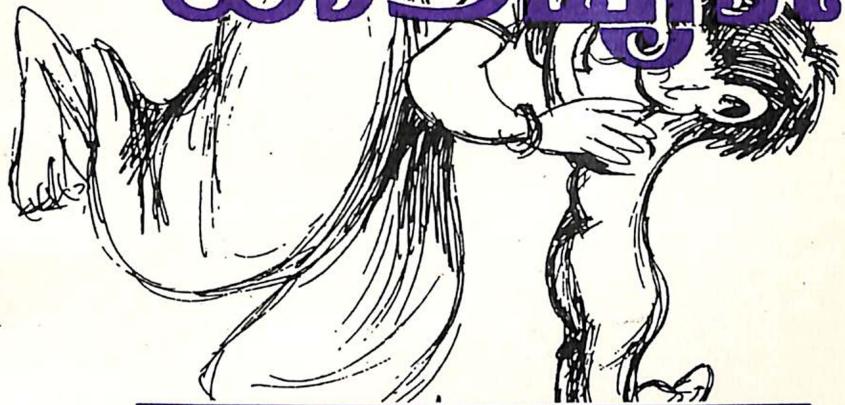

5

കുവന്ന കാളിമാടി

എൻവിത്യുടെ കവിതകൾ

മേര. എം.ആർ. രാജവിജയൻ

വിശ്വനാഥരായാണൻ തയ്യുതിൽ.

പി. സോമൻ, വി. സുകുമാരൻ

ലോവനാണൻ, പാനാണൻ

സി.വി. സുധിനേൻ

മേര. എൻ.വി.കെ. വാരിയൻ

അക്ഷുദ്ധ കാരായാണൻ

മേര. ആർ. വിജുനാമൻ

കമ

ഇ. വാസു

ചീരാളൻ - തിരുക്കവിത

എം.എം. സവീനൻ

കവിതകൾ, വായനമുൻ,

സാംസ്കാരികരംഗം, മുഖ്യമാസമ്പത്തി

കാവന കാളമുടി

(എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപ്രതി)

പുസ്തകം 2
ലക്ഷം 1
ആഗസ്റ്റ് - ഒക്ടോബർ 1999

ഉപദേശക സമിതി

എൻ. പി. മുഹമ്മദ്
എം. എൻ. വിജയൻ
എം. അച്യുതൻ
എൻ. മോഹനൻ

പ്രതാധിപസമിതി

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ
ഡോ. എം. ആർ. രാഘവവാരിയർ
കെ. പി. ശങ്കരൻ
കെ. പി. മോഹനൻ
എം. എം. സചീദനൻ
വി. പി. വാസുദേവൻ
മണസ്യുർ രാജൻബാബു
അസിംതാനിമുട്ട്
എ.സി. ശ്രീഹരി
ചായം ധർമരാജൻ

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകടസ്സ്
(റി. 440/92)

കൊട്ടയ്‌ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

എൻവിയുട കവിതകൾ - പർച്ച്

നന്നാങ്ങാടികൾ

ഡോ: എം.ആർ. രാജവവാരിയർ

ത്രിപ്പമഗ

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പ്യതിരി

എൻവിയുട ആധുനികാനന്തര കാഴ്ചകൾ

പി. സോമൻ

മലയാള കവിതയുട ആഫീകൻ സഹാരി

വി. സുകുമാരൻ

ലേവന്മ, ആസ്വാദനം, സാംസ്കാരികരംഗം

ഉയരത്തയുട റണ്ടു ശതകങ്ങൾ

സി.വി. സുധീരൻ

ചീരാളുന്നപ്പറ്റി

ഡോ: ആർ. വിശ്വനാമൻ

വേദാന്തചീനകളുട സമകാലപ്രസക്തി

ഡോ: എൻ.വി.കെ. വാരിയർ

വൃത്തവിചാരം

അകവുർ നാരായണൻ

ത. മ. അപുനെന്നാംങ്ങാടി

സി. എ. വാരിയർ

ധി.സി.കെ തിലോദകം

ഡോ: പി.കെ. ചന്ദ്രൻ

ക്രി

മില്ല്യനിയം

ഇ. വാസു

കവിത

ചീരാളൻ

എം.എം. സചീരൻ

വുലനായ കുട്ടകാരൻ

പി.ടി. അബ്ദുറഹിമാൻ

അക്ഷരചൈതന്യം

പി. കേശവൻ നമ്പ്യതിരി

കുന്നുകാഴ്ച

പി. മധു

അദ്യശ്യൻ

രാജഗോപാൽ നാട്ടുകൻ

ക്രെമറോറിയത്തിൽ

മാടലേറ്റി നീലകണ്ഠൻ

മുഞ്ഞമസ്മുതി

പണ്ണിതൻ പള്ളത്തുരാമൻ

കവർ ഡിസൈൻ : പ്രസാദ്
ചിത്രങ്ങൾ : എ. ഹമീദ്

കത്തുകൾ

പ്രിയപ്പേട്ട രാമകൃഷ്ണൻ മാസ്റ്റർക്ക്,
ജിയുടെ കവിതകളിൽ ‘ആന്തൽ’ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

ആയിടയ്ക്കാനക്കാരൻ
ചത്താരാനയെപ്പോലെ
പോയ ചങ്ങാടത്തിന്റെ,
ലഭിച്ച ശവത്തിന്റെ,
കമയും കേട്ടുകാളി;

എന്നൊരാന്തലാണുള്ളിൽ।

(മുന്നറുവിയും ഒരു പുഴയും-ജീവനസംഗ്രഹിതം)

‘ഉള്ളിൽ വല്ലാതെ ആന്തല്’ ‘ഉള്ളിലെലാരു കത്തല്’ എന്നാക്കു സംഭാഷണത്തിലും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. Anguish എന്ന് അർത്ഥമും പറയാമോ? അതാണ് * ഞാൻ അർത്ഥമാക്കിയത്. ‘ആന്തലാർന്നു മട്ടത്തു ഞാൻ എന്നതു ശരിയല്ലകിൽ ആന്തലാർന്നു തളർന്നു ഞാൻ എന്നു മതിയേ?*

അനുഷ്ടുപ്പ് ഇത്തിരി നുറുങ്ങേട്ട് എന്നു കരുതിയാണ് ‘കണ്ണാടി കണ്ണിടാതെയും’ എന്നും

‘കുണ്ണാകില്ലെമൻ മുന്നിൽ’ എന്നും ആകിയത്. നനായില്ലകിൽ ‘കണ്ണാടികൾ കാണാണ്ടിട്ടും’ എന്നും, കുണ്ണായ് പോകില്ലെമൻമുന്നിൽ എന്നും മാറ്റിയാൽ മതിയാക്കുമേം?

പത്രാധിപർ ഇങ്ങനെന്നയാവുന്നത് ദൈരുവ്യം സന്തോഷവും ഉണ്ണാക്കുന്ന കാര്യമാണ്. നീ.

ആദരപ്പീർവ്വം

പഠി. മധു, ആംഗുമം

* I was tired of being anguished
I was fed up with anguish

‘Being and Nothingness (Sartre) എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരുവിൽ Key to special Terminology -എ Anguish നിർവ്വചിക്കുന്ന കുടു ‘Fear is of something in the world, anguish is anguish before myself(as in Kierkegaard) എന്നു കണ്ണ. അന്നേരോ ‘അപരമെങ്ങിലും വിശ്വതനു’ എന്ന് ഏഴുത്തക്കാർ പാര്യുന്ന കാര്യ മോർത്തമു. അസ്ത്രിതര വാദത്തിൽ ‘അപരൻ’ ശത്രുവാകുമ്പോൾ വോഡിക്ക് അപരനില്ലോ തത്തിനാൽ Anguish ഉണ്ണാകാമെന്നു ദോഷി. ചിലപ്പോൾ ശത്രുവോ അന്ത്യനോ ഉണ്ണാവുക വോഡിക്കും ഒരു സുവമാവാമെന്നൊരു കുസ്തി ആശയം ഉണ്ണായി; രണ്ടാകുന്നതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് മാരി ഒന്നായി ആനന്ദമുണ്ടാക്കാനും രണ്ടാകേണ്ടതുണ്ടോ എന്നും. സാധിപ്പിന് ഒന്നായി ഇംഗ്ലീഷാതാകുന്ന കലയും ശാസ്ത്രവും അറിയില്ലാണോ എന്നതിൽ സഹാപവും ദോഷി.

അഞ്ചുനേന, രണ്ടായാൽ മാത്രമല്ല രണ്ടാവാതെ ഒന്നായി നിന്നാലും Anguish ഉണ്ണായേക്കാമെന്ന ദോഷാലിൽ നിന്നാണ് കുന്നിന്റെ കമ ഏഴുതാൻ തുടങ്ങിയത്.

ശ്രേഷ്ഠം 96 -ാം പേജിൽ

രണ്ടാം വയസ്സിലേയ്ക്ക്

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സാഹിത്യവും ഒരു വില്പനചുരക്കാണാല്ലോ. അതും വശ്യമായ വിതരണ സംവിധാനപോലുമില്ലാതെ തുടങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചു ഒരു സാഹസിക സംരംഗമാണ് ‘കവനകളുമാൻ’; ഭവിഷ്യത്തുകൾ നേരത്തെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നെ. ജനപ്രിയകരങ്ങളായ വിഭവങ്ങൾ മസാലചേർത്ത് ഒരുക്കിയാൽ, പിടിച്ചു നിർക്കാനാവശ്യമായ കോപ്പികളെളിയും പെലവഴിക്കാം. പക്ഷേ, ഗൗരവമിയന്ന സാഹിത്യചർച്ചകളും മറ്റു പറഞ്ഞെളുമെരുക്കി വായനക്കാരെ പ്രബുദ്ധതയിൽക്കൊള്ളാം എന്നുകരുതി ഇരഞ്ഞിപ്പുറപ്പെട്ടാൽ കപ്പൽ കരയ്ക്കെടുക്കുകയില്ല. ഇതും നേരത്തെ അറിയാം. തോത്കാനുള്ള അകമാണ് എന്നാറിണ്ടിട്ടും കച്ചേകട്ടിപ്പറ്റി പ്രേക്ഷിക്കാൻ എന്നർത്ഥം. നേരത്തെ സഹകരണവാർദ്ദാനവുമായി മുന്നോട്ടുവന്ന പില സുഹൃത്തുകൾ, ആ സഹകരണം അനു പറഞ്ഞ വാക്കുകളിലെലാതുകൾ. അതേ സമയം, പല പുതിയ സുഹൃത്തുകളും പറഞ്ഞും കേട്ടു അറിഞ്ഞു വരി ക്കാരായി സഹകരിച്ചു. നേരിട്ട് പരിപയമില്ലാതെ പല സുഹൃത്തുകളും കവന ക്കുമ്പിയുടെ കോപ്പികൾ അനേകിച്ചുവാങ്ങി, ഈ സാഹസത്തിൽ പകാളികളാകുന്നു. ഈ സാഹസം അവസാനിപ്പിക്കാറായില്ല എന്നുതോന്നാൻ ഇതെങ്കെ മതി, ഇതിന്റെ പിറകിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഏല്ലാവർക്കും.

‘കവനകളുമാൻ’ രണ്ടാം വാളുത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. ഒരു വർഷം പിന്നിട്ടു എന്നർത്ഥം. വാർഷിക വർഷംവും (60/-) അയച്ചുതരംതെ നാലു ലക്ഷ ഔദ്യും കൈപ്പറ്റിയിട്ടുള്ള സുഹൃത്തുകളുണ്ട്. അവരുടെ സാഹിത്യ താല്പര്യ ത്തിലും സൗഹ്യദത്തിലും വിശദാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ലക്ഷവും അയയ്ക്കുകയാണ്. അതോടൊപ്പം, ‘കവനകളുമാൻ’ നിലനിർത്തുന്നതിൽ തങ്ങൾക്കും ചുമതലയുണ്ട് എന്ന് അവരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും.

രണ്ടാം വാളുത്തിലേ വാർഷിക വർഷംവും, ഇതിനകം തന്നെ അയച്ചു തന്നിട്ടുള്ള സുഹൃത്തുകളുണ്ട്. അവരുടെ ശ്രദ്ധയും കവനകളുമാനിയിലുള്ളതുല്പര്യ താല്പര്യവും ഔദ്യും തങ്ങൾക്ക് ആര്യവിശാസം തരുന്നു. മറ്റു വരിക്കാരും താമസിയാതെ തങ്ങളുടെ കടമ നിർവ്വഹിക്കും എന്ന് തങ്ങൾ വിശദാസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കവനകളുമാനിയക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചുപോന്ന കാലത്ത് വലിയ സുകലപ്പണം എന്നു അഭ്യന്തരിച്ചു അവയിലെണ്ടാണ്. ലേവവനം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ സുഹൃദ്ദബന്ധത്തിന്റെ പേരിൽ ഒരുതവണ അയച്ചുതരും; പക്ഷേ തുടർന്നും ചോദിച്ചാലോ? നഷ്ടപ്പെട്ടുനാൽ എന്നോടെ കൈയാണെന്ന് നന്നായിരിയുന്നു. ഈ ആശയം, നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയണം എന്ന സുകലപ്പമായി അവശേഷിക്കുന്നു, ഇപ്പോഴും.

ഈ വർഷം ടെല്ലു നടത്തിയ കവിതാക്കാനിലവത്തിപ്പിച്ചു ചർച്ചചെയ്ത പ്രബു സംജ്ഞാളിൽ ചിലതാണ് ഈ ലക്കന്തിലെ മുഖ്യഭാഗം. നമ്മുടെ ആവകാഡോമീ കവിതയെ ഗൗരവമായെടുത്തിട്ടുള്ളവർക്കുപോലും, മലയാളകവിത സാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാടിൽ നിന്ന് ആരംഭിക്കുന്നു. അതിനു മുൻപുള്ള പില പദ്ധതികൾ അവർ പത്രചയൽപ്പിടിച്ചുണ്ടാവാം; പതിക്കുന്ന കാലത്ത്, പാഠപ്പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്ന്. ബാലചന്ദ്രൻ മുൻപും കവിതയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ബാലചന്ദ്രൻ എന്ന കവി ആണെന്നു തന്നെ അഭിരിയുന്നില്ല. ബാലചന്ദ്രൻ തന്നെ അടിവേൾ എഴുത്തെല്ലാം കണ്ണൂറുതാരിലും കൈക്കാണുന്ന താരിക്കുന്നുമില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിലെണ്ട്, പോയ തലമുറിയിലെ കവികളെ കണ്ണേതന്നാനുള്ള പരിശോമാവാം കവിതാ കൃംഗുകളിൽ എന്ന ആശയമുണ്ടാകുന്നത്. എക്കിൽ എൻ്റെയിൽ നിന്നുതെന്നായാക്കു തുടക്കം എന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. അഞ്ചെന്ന യാണ് ഇക്കഴിഞ്ഞ കൃംഗിൽ തിരഞ്ഞെടുത്ത എൻ്റെ കവിതകളുടെ വിശദപഠനം മുഖ്യവിഷയമായെടുത്തത്. ഈ ലക്കന്തിൽ ചേർക്കാൻ കഴിയാതെപോയ, ചില കൃംഗുപഠനങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്. അവ, തുടർന്നുള്ള ലക്കണ്ഞാളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കും.

‘കവനകളുമാൻ’ പ്രവർത്തകർ

കവനകളുമാൻ

നന്നങ്ങാടികൾ

ചരിത്രാത്മകപാഠവും പാഠാത്മകചരിത്രവും

സേഷ: എം.ആർ. രാജവ വാരിയർ

ഈ നൃഥാണ്ടികൾ ഒരു നടുക്ക് ഉണ്ടായ കവിതയാണ് ‘നന്നങ്ങാടികൾ’. കോഴിക്കോട് ആകാശവാണി നിലയത്തിന്റെ ഉദ്ദാനമച്ചടങ്ങി നോടനുബന്ധിച്ച് നടന കവിസമേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച ഈ കവിത പിന്നീട് സമാഹാരങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ച് യാരാളം പ്രകീർത്തിക്കെപ്പെട്ടി കുണ്ട്. പ്രകീർത്തനങ്ങളേറിയകുറു അതിന്റെ പുതുമയശ്ചാല്ലിയായി രുന്നു. ‘ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള കവിതയുടെ സംഹരിത്യതും’ ആരോ പിച്ച് ആദരിക്കെപ്പെട്ട ഏൻവികവിത കാല്പനികതയായിക്കരുത്തെപ്പെട്ട് അതി ഭാവുകതാത്തിന്റെയും നില്ലാരതയുടേയും സ്ഥാനത്ത് വിചാരഗരിമ യേയും വ്യൂൽപ്പത്തിമാർഗ്ഗത്തേയും കുടിയിരുത്തി. പ്രതിപാദനത്തിലും പ്രതിപാദ്യത്തിലും കവിതയിലേക്ക് തളളിക്കയായി പുതുമ പുതിയൊരു സംവേദനശിലം ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. ആ സംവേദനസ്വരൂപമാണ് ഈ നൃഥാണ്ടികൾ ഉത്തരാർഹത്തിലെ മലയാള കവിതയുടെ വ്യാവർത്ത കസലാവങ്ങളിലെബാന്. ‘നന്നങ്ങാടികൾ’ എന്ന ചെന എന്നുകൊണ്ടും ഈ പുതിയ സംവേദനമാതൃകയിലുള്ള ഒരു ശില്പപമാണ്. പുതിയ സംവേദന മാതൃകയും അതിന്റെ വ്യാവർത്തക ധർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം കുടി മലയാള ക വിതയുടെ ആധുനികതയിൽ ഒരു സംകുമാലട്ടം ആനയിച്ചു. ഇത്തരം പരിവർത്തനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നിച്ചുള്ള ചർച്ചകളിൽ നിയമേന കാണുന്ന ഒരു രീതി യനുസരിച്ച് പുതുമ ഏന്നത് ആത്യന്തികമായ ഒരു വിച്ഛിത്തിയാണ്, പഴയ തിന്റെ പര്യവസാനവും പുതിയതിന്റെ തുടക്കവുമാണ്. അങ്ങനെ, അത് പാരസ്യരൂപത്തെ, അമവാ അതിന്റെ ആസ്സപദമായ നേന്നരന്നരൂപത്തെ പുതു മയിൽനിന്നു തീർത്തും ഭിന്നമോ മുക്കമോ ആയിക്കാണുന്നു. ധർമ്മത്വ തത്തിൽ ഏതു പാരസ്യരൂപവും, അതിന്റെ കാലഘട്ടങ്ങളിലുണ്ടാക്കുന്ന പ്രയാസ പ്രക്രിയകളിൽ പുതുമയുടെ ഘടകങ്ങളെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് മാറിപ്പോ നാവയാണ്. അതുപോലെതന്നെ, ഏതു വിസ്താരത്തെ പുതുമയും അതിന്റെ ഘടനയിൽ പ്രത്യേകം പരാക്രമായോ പാരസ്യരൂപത്തിന്റെ അമവാ നേന്നരന്നരൂത്തിന്റെ ഒരംഗത്തെ ഉപസ്കരിച്ചിരിക്കും. ‘നന്നങ്ങാടികൾ’ വ്യാവർത്തക ധർമ്മങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നിച്ചും ആ ധർമ്മങ്ങളുടെ സംവേദന രൂപത്തെക്കുറിച്ചുമൊക്കെ പറയുന്നോൾ അത്യന്തരം ശ്രദ്ധയായമായ ചില വസ്തുതകളാണിവ. ഈവിധമാരു ഭാവാന്തരീക്ഷത്തിൽ വെച്ച് ‘നന്നങ്ങാടികൾ’ വീണ്ടും വായിക്കുന്നോൾ -

‘നന്നാട്ടികൾ’ക്ക് എന്താണ് പറയാനുള്ളത്? കവി അത് ഇങ്ങനെ സ്വയം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്:

അരയാൽവിത്തിലൊരരയാൽപോലീ
നന്നാട്ടിയിലൊരു വിശം എം -
നവലോകിപ്പു സനാതനചട്ടല -
പ്രാണസ്വപദന വിത്തവിലാസം:
ഹതിൽ എൻ കാണ്മു വൈരുധ്യത്തിൻ
തല്ലും തടവുംകൊണ്ടു നിരന്തര-
ഗതിയിയലുന മനുഷ്യദുരുഹ -
മഹാപരിണാഹവിചിത്രചരിത്രം.

കവിതയിലെ ‘എൻ’ നന്നാട്ടികളെ കാണുന്നത് ഇമ്മട്ടിലാണ്. ഈ ‘എൻ’ ഒരു പക്ഷേ, കവിയുടെ മഹത്തത്തോം തന്നെയായിരിക്കാം. എന്നാൽ കാവ്യാരംഭത്തിൽ കുടുതൽ സാമാന്യാർത്ഥം സുചകമായ വിധത്തിൽ നന്നാട്ടികൾക്ക് വക്താവുമായി നേരിട്ടൊരു ബന്ധം ഏർപ്പെട്ടും:

നന്നാട്ടികൾ: ഇക്കല്ലറകളിൽ
നൃഥാണുകളുടെയലകളിൽ, മഹന -
പ്രനഗമയ്ച്ചരുളാർന്നു പുരാതന -
പുരുഷർ പരാപരനിദയിൽ വാഴ്വു;
അവരുടെ നാഭിമുണ്ണാളുന്നങ്ങൾ -
ഉഗാധനിഗ്രഹതയെതിന്പളികളി-
ലവഗാഹിച്ചു നൃശംകുപടർന്നതി-
നൃത്തത്തിൽ ജനിന്തിനവുമുള്ളവായ്.

വിവക്ഷ ഇതാണ്: നന്നാട്ടികൾ തീർത്ത പുരാതനങ്ങാരുടെ വംശത്തിന്റെ ഇങ്ങെങ്ങെ അറുത്തെ ഒരു പൊടിപ്പാണ് - ‘നന്നാനും’ - അതായത് ആധുനിക മനുഷ്യനും. അങ്ങനെ പുരാതനരും ആധുനികരും ചേർന്ന് ചരിത്രപരമായ അസ്ത്രിതത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യവർഗ്ഗം അതിന്റെ ദൈനന്ദിനരൂപത്താടെ ആവിർഭവിക്കുകയാണ്. തുടർന്ന് ആ വർഗത്തിന്റെ ചരിത്രകമനമായി. ആ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു നിമിഷം താട്ടകമുണ്ടാക്കാനും സംശയിക്കാനും ഉറുപോകുന്നത് രസകരം മാത്രമല്ല, ആവശ്യവുമാണ്. മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെ ദൈനന്ദിനരൂപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവക്ഷിതം ആവിഷ്കരിക്കുന്നത് ഒരു കാവ്യചിത്രത്തിലുടെയാണ്. പ്രജയവും അതുകഴിഞ്ഞുള്ള പ്രപഞ്ചപാദുർഭാവവുമൊക്കെ ഉള്ളടക്കിക്കാണുള്ള ഒരു ഭാരതീയ പുരാവുത്തമാണ് ആ കാവ്യചിത്രത്തിന്റെ ആകർണ്ണം. നൃഥാണുകളാണ് അലയടിക്കുന്നത്. പനഗമയ്ച്ചരുളായ് കിടക്കുന്നത് മഹമായും. ആഴിപ്പുരസിലെ പാസിസ്റ്റമെത്തയിൽ യോഗനിദയിലമരുന്ന് പരപരമായ വിഷണുവിനെ സുചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പണിക്കുറ തീർത്തെടുത്ത ആ പദ്ധതിലൂപം നന്നാട്ടികൾ വഴി ആധുനികനായ കവിതയെ/കവിയായ

ആധുനികരെ അവൻ്റെ ആദിപിതാമഹനുമായിണക്കുന്നു. പരമ്പരാഗത മായ പുരാവൃതമാണ് ഇവിടെ അഞ്ചാനതിനാധാരമായി നിലച്ചുന്നത് എന്നുകൂടി സുചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് ആ വാങ്ങമയ ചിത്രം. ‘പന്ന മെയ്ച്ചുരുൾ’ എന്നാരു പ്രയോഗത്തിലൂടെ ഇംഗ്ലിഷിൽ നീങ്ങുന്ന സർപ്പിളസഭാവിയായ കാലബ്യം കൂടി സുചിതമായി.

പുരാവൃതപരമായ ഇല ചിത്രത്തിന്റെ തൊട്ടപുറത്തുണ്ട് ആധുനിക വിജഞാനം ഒരുക്കിവെച്ച മറ്റാരു ചിത്രം:

എൻകൺകളിലുടെ,നായിരമാണ്ഡുകൾ
ഞാതതിയ പട്ടതയുയർന്ന,കല്ലുകൾ
കാൺകേ, കുറമുഗണങ്ങൾ പതുങ്ങും
കൊടിയ വന്നാന്തരമായ മാറുന്നു;
കുതിരതന്ശവിരുപയാർ, വര-
കുന്നള,രണ്ട് പ്രപിതാമഹർ, കാടിതി-
നുസംഗതിൽക്കൊന്നും ചത്തും
തിനും തിനായ്ത്തീർന്നുമുയിർപ്പു.
വേടകഴി, എതവർ തീയിനു ചുറ്റും
വെട്ടിവെളിച്ചപ്പേട്ടിലറുന്നു;
കെട്ടിമറിഞ്ഞു കിടന്നാരു വകതിൽ-
വെന്നേ തങ്ങളിലിണചേരുന്നു;
കാടുമുഗങ്ങൾ, കംാരബ്യുദുക്ഷാ-
കാമഭയാകുലർ; എങ്കിലുമവരിലു-
മൊട്ടു മിചിഞ്ഞാരു ദിവ്യജജ്വലന-
ജജാല തിളങ്ങുന്നതു ഞാൻ കാണ്ണമു.

ഈ രണ്ടു വാങ്ങമയ ചിത്രങ്ങൾ തന്മിലുള്ള വേറുകൂറുകൾ ശ്രദ്ധി ക്കാതെ പോകരുത്. ആദ്യ തേതത് യുക്തിയേ കാൾ വികാരത്തെ, യാമാർത്ഥ്യത്തേക്കാൾ സ്വപ്നത്തെ, ശാസ്ത്രത്തേക്കാൾ പുരാവൃതത്തെ ആധാരമാക്കുന്നു. തൊട്ടുതെത്ത് യുക്തിയെ, ശാസ്ത്രത്തെ - ആധുനിക മായ ഒരു സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര ശാഖയായ നരവംശവിജഞ്ഞാനിയത്തെ - ശാസ്ത്രത്തോക്തമായ ഒരു യാമാർത്ഥ്യത്തെ ആധാരമാക്കുന്നു. ആദ്യത്തേ തിൽ അലക്കാരബഹുലമായ കലപനകളാണകിൽ രണ്ടാമതേതതിൽ വാസ്തവോക്തമയമായ വന്നതുസ്ഥിതികമനമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ആദ്യ തേതതിൽ ആവ്യാനം കാവ്യസ്പർശമുള്ളതാണകിൽ രണ്ടാമതേതതിൽ ഗദ്യാവ്യാനത്തിന്റെ സഭാവം നേടാനുള്ള ശ്രമമാണ്. യുക്തിയുടെ നിറ തതിലെഴുതിയ ആ ചിത്രത്തിന് സ്വപ്നം കൊണ്ടു മിചിവേകുന്നു - പ്രാകൃതനായ മനുഷ്യനും സ്വപ്നം കാണുന്നുണ്ട് - മൃതിക്കുമപ്പുറത്തെ അമർത്ഥ്യത്തെയെ; സുവവ്യും ശാന്തിയും തജിരിടുന്ന ശാദ്വലഭൂമിക്കളെ; ഈ വിന്നപ്പുറത്തെ ഉദയക്ക്രമത്തിനെ; രോഗത്തിലനാമയ ഭദ്രതയെ; വർഗ്ഗാധാരന ബലത്തിൽ അതിരു മനുഷ്യത്രത്തെയും....

മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെ പൊതുവായ ഈ പ്രാക്ചരിത്രത്തിനിപ്പിറം കേരളീയരെ വംശചരിത്രമാണ്. കേരളപുരാതനരുകുന്നുകൾ വിട്ടത്, കിഴച്ചിറിഞ്ചിത്രിയത്, കാടുകളുടെ മുസിൽ കൊടിതാഴ്ത്തിയത്, മേടുകിളച്ചവർ വയലുകൾ വിരിയിച്ചത് - അങ്ങനെയായെന്നെന്ന അവരുടെ ജീവിത കല്പുഷച്ചോലകൾ കുത്തിയൊലിച്ച ലലയുടെ പള്ളയിടിയ്ക്ക് നിരന്ന അതിൽ മുളകും കഴുങ്ങും തെങ്ങും തലവനിടയ്ക്കും കുടിയാവുന്നോഫേക്ക് മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെയും തമിഴക്കത്തെ കേരളീയരെയും വംശചരിത്രം ഒരോറു യിഴച്ചുങ്ങലയിൽ കല്ലിചേരക്കെപ്പുടക്കന്ത് ശ്രദ്ധിക്കണം. ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം കുടിയുണ്ട്. കുന്നുകൾ വിട്ടിരിഞ്ഞുനേബാൾ കാടു തെളിയുന്ന കാര്യം: ആ പ്രകരണത്തിൽ കാടിന്റെ കാര്യം വരുന്നേബാൾ മാത്രം ഒരു കീഴടങ്ങലിന്റെ ബിംബം നിവർണ്ണ നിന്നുകഴിയുന്നു. കാടുകൾ ഏകാടി താഴ്ത്തുന്നു എന്നതിന്റെ വിവക്ഷ ആ കീഴടങ്ങലിന്റെ കമ തന്നെ. ആ കീഴടങ്ങലിന്റെ കമയിൽ മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയിൽ നിന്ന് പരിഷ്കൃതിയി ലേക്ക് / സംസ്കൃതിയിലേക്ക് മുന്നോറയതിന്റെ കമയും ഉൾച്ചേർന്നു കിട്ടുണ്ട്. അമർത്ഥതയുടെ അമർത്ഥമായ അജൈജ്ഞയതയിൽ നിന്ന് ക്രമേണ മുർത്ഥമായ അനുഭവസിമയിൽക്കടന്ന് ഒത്തു തുടിക്കും വർഗാധ്യാന ബലത്തിൽ ഫലിക്കുന്ന മനുഷ്യനിരന്തരം മഹത്ത്വം ആണ് ആ മുന്നോറത്തിന്റെ ഫലം.

കാലഘട്ടങ്ങളിലും മനുഷ്യൻ നേടിയ പുരോഗതിയുടെ ചരിത്രം കേരളീയരെ പരിത്രവും കുടിക്കുട്ടി എന്തും അവതരിപ്പിക്കുകയായി പിന്നെത്തെ പ്രകരണത്തിൽ. കാർഷികവൃത്തിയിൽ പുതിയ സാങ്കേതികത ഏർപ്പുക്ക് ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുന്നതും മിച്ചോൽപാദനത്തിന്റെ ഫലമായി വാൺജ്യം പെരുക്കുന്നതും ആ വാൺജ്യത്തിന്റെ ഫലമായി കേരളം ലോകക്കന്നുക്കൂട്ടിലെ ഒരു മുഖ്യബിന്ദുവായി വികസിക്കുന്നതുമായ ചട്ടുലവികാസ പ്രകീയയാണ് ഇവിടെ വർണ്ണവസ്തു. അതിന്റെ ആവിഷ്കാരമോ, അതാതു സംസ്കാരപരൈപ്പങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വസ്തുക്കളുടെ വാദ്യമയ ചിത്രങ്ങളിന്റെ സഹായത്തോടെയും കാർഷികപരിഷ്കൃതിയിൽ തേക്കുചക്രങ്ങളുടെ ആഗമം സാങ്കേതികമായ ഒരു കുതിപ്പായിരുന്നുവള്ളോ. ആ കുതിപ്പിന്റെ ഒരു ബിംബം എടുത്ത് കാർഷികപരിഷ്കൃതിയുടെ കാലഘട്ടങ്ങളിലും ഒരു തുടർച്ചയെ കുറിക്കാനുപയോഗിച്ചത് ഉദാഹരിക്കാം:

തലമുറകളുടെയവിശ്രമചരണ -

തലാഹരത വസ്തുരചക്രമേണം

മലയുടെ മടിയിൽത്തിരതല്ലും പിൻ -

കടലിൽക്കോളുകൾ പൊന്തിക്കുന്നു.

തല്ലും തടവുമാർന്ന് വെവരുയ്യത്തിന്റെ സഭാവം പുണ്ഡതാണ് ആ പുരോഗതിയുടെ ചരിത്രം എന്നുമുണ്ട്. ഒത്തുതുടിക്കും വർഗാധ്യാനവല

തതിൽ മനുഷ്യനിരന്തരമഹത്യം കാണുന്നതോടൊപ്പം ആ വർഗ്ഗത്തിലെ അധികാരിക്കുന്നവരും ചാടിക്കുന്നതും കൂടി കാണാതിരിക്കുന്നില്ല. സ്വസ്ഥിതി തൻ മറുപുറം തപ്പുന ഇള രിതി, വൈകാരികതയിൽ നിന്നു വൈചാരികതയിലേക്കും ഭാവഗാന ശൈലിയിൽ നിന്ന് ആവ്യാന സന്ദേശായന്തിലേക്കും ആസാദനത്തിൽ നിന്നു വ്യൂദ്ധപാദകത്വത്തിലേക്കും മറ്റു മുള്ള സമകാല കവിതാ സംക്രമത്തിന്റെ ഒരു മുഖ്യസ്വഭാവമാണെന്നു കൂടി ഇള സന്ദർഭത്തിൽ ഉപദർശിക്കാം.

അതിരിക്കെട്ട്, കൃഷിയും വാൺജ്യവും കൈകോർത്തുണ്ടാക്കിയ സമുദിയും ആ സമുദിയെച്ചാലീയുണ്ടായ തീപ്പാർപ്പിതറലുമെല്ലാം നടക്കവെ, ആ പരിണാമങ്ങൾക്കുല്ലാം ബീജാവാപം നഞ്കിയ പുർവ്വിക രൂടു കല്പിക്കു ശാശ്വതനിദയിലന്നുമുറിഞ്ഞുകയായിരുന്നു - വിന്റുമുതിയുടെ മരണഗഭിരിമ നടവിയ ജീവക്കടലിന്മീതെ - അതെ, പന്നഗമയ്ച്ചു രൂളാർന്ന പുരാതനപുരുഷർ പുതിയ തലമുറക്കു തികച്ചും അപരിചിതരായി, അപ്രസക്തരായി. ഒരു തരം വിച്ഛിത്തി തന്നെ. ആ വിച്ഛിത്തിയെക്കു നിച്ചുള്ള അസാധ്യതയാണ്, നന്നാഞ്ചാടികളുടെ സ്വഷ്ടാക്കളായ പുരാതനരും ആധുനികതയുടെ പ്രതിനിധിയായ ‘ഞാനും’ തമിലുള്ള ബന്ധ എതക്കുനിച്ചുള്ള ഉണ്ണർവ്വിന്റെ അടിയിലുള്ളത്.

കാടുകൾ വെട്ടി, കായലുണ്ടാകി-
കുന്നും പുല്ലുമിണക്കിക്കർഷക-
നാടിനു കെട്ടിയുയർത്തിയ കെല്ലപ്പും
നുതനദർശന നെനപുണ്ണവായപ്പും
പത്രും കൊന്നും വിറ്റും വാങ്ങിയു-
മൊത്തുമകന്നും പ്രതിസക്ഷീണം
മർത്തുസമുഹ വികസരബന്ധം
തീർത്തതാരു ഡിഷ്ണായുമിതിൽ ഞാൻ കാണ്മു
എന്നുടെ ഭാഷയുമെന്നുടെ കലകളു-
മെന്നുടെ ധാർമ്മികമുല്യവിവേകവു-
മെൻ ഭാവനയുടെ തോണിയെലിക്കും
വർഗ്ഗക്കമാപ്പാരെന്തിഹ്യാജ്ഞും,
എൻ്റെ ശരവിൽച്ചാബ്യും ചോരയിൽ
വാസനയായുറുന്നാരഹനയും:
എല്ലാം പണ്ടി നന്നാഞ്ചാടികൾ
പണിതവർ നഞ്കിയ പെപത്യകസാരം.

കുലവർദ്ധനരായ അവരുടെ നേട്ടങ്ങളുടെ പുറത്തു കയറിനിന്നിട്ടാണ് നമുക്കിന്നുണ്ടായ ഉയരംവെച്ചതെന്ന തിരിച്ചറിയി ഇള പെപത്യകസാര തിരിന്റെ പരിണാമപദ്ധതേ. അങ്ങനെ, അവരുടെ തലമുറ ‘എന്നി’ലുടെ പുതുനാമണിയുന്നു. തലമുറതോറും പുതുനാമണിയാനുള്ള കഴിവ് മനു

ഷ്യവർഗ്ഗത്തിനുള്ളടത്തോളം കാലം ഈ കല്ലുകളുടെ ഉള്ളറകളിൽ ചുട്ടും സ്വപ്നവും ഒഴിയുകയുമില്ല. എന്നാലും നന്നാട്ടാടികകളെ അവയുടെ അന്തരാവകാശികൾ മറന്നുകളഞ്ഞതിലുള്ള നിദ്രയോ അതോർത്തുള്ള ഒക്സിബ്യുമോ പ്രകടപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കവിത അവസാനിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽക്കുടി, പലതവണ. ആവർത്തിച്ച വിധം ചരിത്രാവ്യാനം നിർവ്വഹിച്ച് നന്നാട്ടാടികൾ വിണ്ണും വിസ്മയത്തിയിലേക്ക്....

ഇരുളിലലിഞ്ഞു പൊലിഞ്ഞു മറഞ്ഞു
നിക്കതുമന്തിക്കതിരുകൾ; കുന്നിൻ
ചരിവിലെ നിഷ്പല നിലവിശാലത
ചാരിയുറങ്ങീ നന്നാട്ടാടികൾ...

തുടക്കത്തിലെ വർകളുമായി ഈ വർകളിലെ പദ്ധതനയെ ഒന്നു തട്ടിച്ചുനോക്കുന്നത് കവിയശ്ശോർത്തമികൾക്കു മാത്രമല്ല, കാവ്യാന്തർഭാവം തേടുനവർക്കും പ്രയോജനപ്പട്ടടക്കാം. അവിടെ കുന്നിൻചരിവിലെ നീരു വന്നുവിശാലത ചാരിയുറങ്ങുനവധാണ് നന്നാട്ടാടികൾ - ഒരു മഹാപ റിംഗാഹ വിചിത്ര ചരിത്രം മുഴുവൻ ഒന്നു തൊട്ടാൽ ഉണ്ടാകു മുഴങ്ങാൻ തിട്ടക്കപ്പെട്ട് നിന്ന അവയ്ക്ക് കാവ്യാന്ത്യത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന പരിണാമം നോക്കുക: കുന്നിൻചരിവിലെ നിഷ്പലതനീല വിശാലത ചാരിയുറങ്ങുക യാണ് ഇവിടെ നന്നാട്ടാടികൾ... അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ വിസ്മയത്തിയുടെ പരപ്പിൽ അവഗാഹിച്ചു മറയാൻ.... എക്കിലും അപ്പോഴും ജീവിതം ഇടത്തെ വില്ലാതെ മുന്നോട്ട്.....

ഇടതടവില്ലാതെ മുന്നോട്ടു കുതിക്കുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തക്കുംചും ഉള്ള ചരിത്രവോധമാണ് നന്നാട്ടാടികളുടെ ചെച്തന്നും. ഈ രചനയുടെ സമസ്ത നാഡിവ്യുഹങ്ങളിലും ആർത്തതാഴുകുന്നതും ആ ചെച്തന്നും തന്നെ. പഴയ ദയാവീരം ഭാനവീരം, ധർമ്മവീരം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വീര അർഗ്ഗക്കു പരമായോ പകരമായോ കർമ്മവീരം, അഥാനവീരം എന്നിവയെ ക്കുടിച്ചേര്ക്കാമെന്നുണ്ടക്കിൽ അതുരത്തിൽപ്പെട്ട എന്നോ ഒന്നാണ് രസപ കഷത്ത് നന്നാട്ടാടിയിൽ സ്വപ്നിക്കുന്നത്. അംതിനു പാകത്തിലുള്ള ഓജ സ്കർമ്മായ പദ്ധതം; ആവ്യാനചട്ടുലത് - ഉള്ളം പുറവും തമിലുള്ള ഈ പൊരുത്തമാണ് ‘നന്നാട്ടാടികൾ’ എന്ന രചനയെ അതുള്ളവായ കലാലക്ടം മഹത്തായ ഒരു മാതൃകയായി അവരോധിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. പദ്ധത നയ്ക്കാത്ത ഭാവതലം; ഭാവോദയത്തിലേക്ക് ഏകാഗ്രമാക്കിയ പദ്ധതം - അതാണ് ഈ കവിതയുടെ ആകർഷകലടക്കങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ അഭിമാനാർഹമായ ചരിത്രവും ആ ചരിത്രസമുത്തിയാൽ മനുഷ്യനുണ്ടാവുന്ന ഫുദയദ്വീതിയും തന്നെ ഇവിടെ വീരസന്തതിനു നിദാനമായി നിലകൊള്ളുന്നത്. കുന്നിൻചരിവിലെ നീരുവന്നു വിശാലത ചാരിയുറങ്ങിയ നന്നാട്ടാടികൾ, ഇടയിലോരന്തി കത്തിഞ്ഞുകെടുന്നോൾ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ ഒരു കുറിക്കുടി ഉണ്ടാകുന്നു. ആയിരമാണ്കുകൾ എന്നാടി

യിൽ മുള്ളു തളിർത്തു തഴച്ചു ഫലിച്ച് നഗിക്കുകയും ചെയ്തു. നന്നാഞ്ചാടികൾ വീണ്ടും പശ്യപട്ടി കുന്നിൻചപരിവിലെ നീലവിശാലത ചാരിയുറങ്ങി. ഇക്കുറി അത് നീരവനഗമല്ല - നിഷ്പമലം. ആ നന്നാഞ്ചാടികളുടെ പെത്തു കസാരം പേരിക്കൊണ്ടു വരുന്ന പുതുതലമുറകൾക്ക് അവയേതോ അന്തിം നിന്ന് നീരവകം മാറ്റും..... അങ്ങനെ, മനുഷ്യരെ കർമ്മവീരത്തെ വാഴ്ത്തി യുണ്ടന നന്നാഞ്ചാടികൾ വീണ്ടും വിസ്മയതിയിലേക്ക് മറയുന്നതോടെ ധാരം കാവ്യാന്ത്യം - ഒരുതരം നിർവ്വേദാവസ്ഥയിൽ. ആ നിർവ്വേദാവസ്ഥ യിലേക്കുള്ള ഗമകമഡ്ര

**കുന്നിൻ
ചരിവിലെ നിഷ്പമല നീലവിശാലത
ചാരിയുറങ്ങി നന്നാഞ്ചാടികൾ**

എന്ന പ്രകരണത്തിലെ ‘നിഷ്പമലം’ എന്ന ശബ്ദം. സ്വഹാടാരക മായ ഒരു നിർവ്വഹണ നിമിഷത്തിൽ നിർപ്പോള കണക്കെ പൊത്തിക്കിളി രാൻ പാകത്തിലാണ് ഇതിലെ കർമ്മവീരത്തിന്റെ ക്രമികവികാസം. ക്രിയാ പദങ്ങൾ കോർത്തുകൊരുതെതാരുകിയ പദചിത്രങ്ങൾ ഉത്സാഹത്തിന്റെ ഉദാത്താനുഭൂതി ഉള്ളവക്കാൻ പോന്നവയാണ്. കൊന്നും ചതും തിന്നും തീനായ്ത്തിരിന്നുമുയിരക്കുന്ന ആദിമനുഷ്യരെ ചിത്രം; തീയിനുചുറ്റും വെട്ടിവെളിച്ചപ്പെട്ടലറിയും കെട്ടിമരിഞ്ഞു കിടന്ന് ഇണചേരിന്നും പോന്ന കാട്ടുമനുഷ്യരെ ചിത്രം; താഴയിരിങ്ങിച്ചിതറിയവരുടെ ചിത്രം; മെടുകി ഒഴും വയൽ വിരിയിച്ചും വന്നവരുടെ ചിത്രം; മലയുടെ പള്ളകൾ നിവ രെയിടിഞ്ഞു നിരന്നതിൽ മുളകും കമുകും തെങ്ങും തല നീട്ടിയതിന്റെ ചിത്രം; വിത്തുവിതയ്ക്കൽ, വിളക്കൊള്ളൽ; കുത്തിക്കുടൽ ചാടിക്കൽ, വേർപ്പും ചോരയുമിച്ചുകൽ, മനുഷ്യനു മല്ലിൽ വേരു മുളയ്ക്കൽ, നീളെ യുണ്ട് നീണ്ടുനീണ്ടു പിണ്ണണ്ടു കിടക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളുടെ ചട്ടുലവും ഉത്സാഹാരിതവുമായ ശ്ലാഷ്യാത്രകൾ. ഒപ്പം, ഓജസ്കരങ്ങളായ സമ സ്തപദങ്ങളുടെ ഒരു നിരഞ്ഞാനു വേണോ: നിരുപാവേയയിഷാദയാദരം. നീലിമ, നാലിമുണ്ണാളുന്നളങ്കൾ, ഹംഗാരളുങ്കുക്കാകാമ ഭ്യാകുലർ, ശുഖ്യാ ഭയ സുവശാന്തികൾ, അവിശ്രമചരണതലാഹതവസ്തുരചക്രാമണം, മാനുഷ ജീവിതനിർന്നോന്നത്തട്ടുവും, സനാതന ചട്ടുല പ്രാണസ്വന്ന വിതരവിലാസം, മനുഷ്യദുരുഹമഹാപരിണാഹവിചിത്രചരിത്രം..... ഒരു കവിതയുടെ അന്തരീക്ഷത്തെ മുഴുവൻ മുഴക്കിക്കൊണ്ടു നീലക്കൊള്ളുന്ന ഇവ അന്തരോവത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു; ഒപ്പം പാടിപ്പിതിനു ശൈലി യിൽനിന്ന് നിന്ന് വേറിട്ടാരു കാവ്യസന്ദേശായം അവതരിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആ സന്ദേശായത്തിന് പദതലം തൊട്ടു ബിംബതലം വരെയുണ്ട് വ്യാപ്തി എന്നുകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. ശ്രമശാന്തുമിയെക്കുറിച്ചും അസ്ഥി മാടങ്ങളുകുറിച്ചും ഉള്ള മറ്റു മലയാളകവിതകളിൽ നിന്നു ‘നന്നാഞ്ചാടികൾ’ വ്യത്യസ്തമാവുന്നത് കാവ്യസന്ദേശായത്തിൽ വന്ന ഈ മാറ്റതാ പാണ്ട്.

കാവ്യസന്ദേശായത്തിൽ എന്നുമാറ്റം വന്നാലും കാവ്യാർത്ഥത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം കുറയുന്നില്ല. ഭാഷ മാധ്യമമാക്കി ആശയവിനിമയം നടത്തുന്ന ഘട്ടു വാങ്ങമയ സൃഷ്ടിയുടെയും കാര്യത്തിൽ ഇതു ശരിതനെ. കാവ്യാർത്ഥത്തിന്റെ ഉത്പാദനം എങ്ങനെ എന്ന ചോദ്യം അതുകൊണ്ട് ഷ്ട്രോഫും ഘട്ടു സാഹചര്യത്തിലും പ്രസക്തമായിത്തന്നെയിരിക്കും. അർത്ഥോദ്ധാരണപ്രക്രിയ വിവരിക്കുന്ന ഭാരതീയ സിഖാനാഞ്ജളിലോന്ന് നിഷ്കർഷിക്കുന്നത് അർത്ഥത്തിനു നിയാമകമായി മുന്നു ഘടകപ്രമാണം അജുണേണ്ണനാണ്. ഒന്ന്, ലോകനടപ്പു തനെ. വഴക്കാഞ്ജളിൽ നിന്നാണ് ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്ന വാക്കിനർത്ഥമുണ്ടാവുന്നതു എന്നർത്ഥം.

അരുണിമവിട്ടു നുകപ്പാടപ്പോൾ
പൊങ്ങിയിരുന്നു നേരം

എന്ന വരിക്ക് അർത്ഥമുണ്ടാവുന്നത് സുരൂവാൻ സ്ഥാനം നോക്കി നേരം നിർബ്ബന്ധിക്കുന്ന ഒരു നാടുവാഴക്കം നിലനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. വാഴക്കം ഷ്ട്രോഫും വർത്തമാനസംബന്ധിയോ സജീവമോ ആയിക്കൊാളുള്ളാമെന്നുമില്ല. പഴമയിലെ ചില വാക്കെങ്ങൾക്കും മറ്റും അവയുടെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധിക്കൊണ്ട് അർത്ഥമിന്നിരിക്കുന്ന യഥാർത്ഥത്തിൽ കൈവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതക്കാം. ‘കാടുകൾ വെട്ടിക്കായലുണക്കി, കൗമും പുല്ലുമിണക്കി’ എന്ന വരികളിലെ വിവോല്പാദനപരമായ വാക്കെത്തെങ്കുറിച്ച് നരവംശശാസ്ത്രപാനാഞ്ജളിനിന്നാവുകിട്ടുന്നതുകൊണ്ടാണ് ആ കാവ്യപ്രസ്താവണ്ണശ്രീക്കും അർത്ഥമുണ്ടാവുന്നത്. അതേപോലെ ‘ചത്തും കൊന്നും’ ഷ്ട്രോഫു ചെയ്ത ചോല്ല്, നെടിയിരുപ്പ് സ്വരൂപത്തിന്റെ സ്ഥാപനവുമായി ചേർത്തുകൊണ്ട് നടപ്പിലുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ചരിത്രസംഭവമായ അതിന് വർത്തമാന കാലത്തിലെ അത്യഖ്യാനത്തെങ്കുറിച്ചു പറയുന്നൊരു സന്ദർഭത്തിൽ അർത്ഥോദ്ധാരണപാദനശ്രീ സിഖിക്കുക. ‘നന്നാടിക്കൾ’ എന്ന രചനയിലെ ആദിമമനുഷ്യരെ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക വ്യവഹാരങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവണ്ണശ്രീ ആശയവിനിമയം നടത്തുന്നത്. അവയുടെ ചരിത്രപരമായ നിലനില്പുകൊണ്ടല്ല, കേവലം ശ്രമാലംബമാത്രമായ അറിവുകൊണ്ടാണ്. ഓരോ കാലത്ത് നിലവിൽ വരുന്ന അണ്ടാനരൂപങ്ങളും വിജണാനശാഖകളും ഇള വിധം പുതിയ പുതിയ അറിവുകൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക പതിവാണല്ലോ. ഫൈല്സറു ദേയും മോർഗന്റേയും നരവംശശാസ്ത്ര ശ്രമങ്ങളിൽ നിന്നും ഷ്ട്രോഫി നിന്നും മാർക്കനിന്നും ചില ലേവനങ്ങളിൽ നിന്നും കിട്ടിയ ശ്രമവിജണാനം ‘നന്നാടിക’-ളുടെ രചനയ്ക്ക് കണക്കിലേറെ ഉപയോഗപ്പെട്ടു തിനിട്ടുണ്ട്. ‘വർഗാധ്യാനബലത്തിൽ നിന്നെതര മനുഷ്യമഹത്യം,’ ‘എൻ്റെ ഏരപിൽച്ചാഡ്യം ചോരയിൽ വാസനയായുറുന്നൊരഹന’ എന്നിവ ശ്രമരൂപമാ കൈമാറിക്കിട്ടുന്ന വിജണാനമാണ്. ‘നന്നാടികൾ’ എന്ന

ശീർഷകം തന്നേയും ഒരു നീം അടിക്കുറിപ്പുകൊണ്ട് വിളിക്കേണ്ടിവരുന്നത് അതിലേർപ്പി ഗ്രന്ഥവിജ്ഞാന സ്വരൂപം നിമിത്തമാണല്ലോ. ഇതിനെ യെല്ലാം കൂടി ‘അറിവ്’ എന്ന ഒരേറ്റ് ഗണാത്മിലൊതുകാം. ആദ്യം പറഞ്ഞ ‘നടപ്പ്’, രണ്ടാമത് ഇപ്പറഞ്ഞ ‘അറിവ്’ എന്നിവ കൂടാതെ, വക്താവ് സ്വാധികാരം കൊണ്ടും സന്ദർഭത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ടും ശബ്ദങ്ങളിൽ ഏല്പിക്കുന്ന അർത്ഥവിശേഷങ്ങളുണ്ട്. ‘കാതലാൾ സമ്മാനിച്ച കായിതം’ എന്നൊരു പ്രയോഗത്തിന് ഇച്ചിച്ച അർത്ഥം കൈവരുന്നത് വക്താവിന്റെ ‘എല്പന്’ കൊണ്ടതേ. ഏല്പന ഫലിക്കണമെങ്കിൽ ശബ്ദത്തിന് വഴകം അമ്വാ നടപ്പുമായോ ഗ്രന്ഥപരിചയം അമ്വാ ‘അറിവ്’ എന്ന ശക്തിയുമായോ ബന്ധമുണ്ടാവണം എന്നുകൂടി പറയട്ട. നടപ്പ്, അറിവ്, ഏല്പന എന്നിങ്ങനെന്നയുള്ള പ്രമാണത്തെ കൊണ്ടാണ് കാവ്യാർത്ഥം നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ‘നന്നങ്ങാടിക്’ ജിൽ ഇപ്പറഞ്ഞ മുന്നു പ്രമാണങ്ങളിൽ മുവ്യമായും ‘അറിവ്’ എന്ന പ്രമാണത്തിന്റെ ശക്തിയാണ് സ്വാധികാരത്തോടെ സാർവ്വത്രികമായി വ്യാപരിക്കുന്നത്. ചരിത്രാതീതമനുഷ്യരും ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളെപ്പറ്റിയും മനുഷ്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ വികാസപരിണാമ ഭശകജൈപ്പറ്റിയും മറ്റുമുള്ള ആശയങ്ങൾക്കല്ലാം ഗ്രന്ഥവിജ്ഞാനമാണ് അവലംബം എന്നർത്ഥം. കൂതി വ്യൂത്പാദകമായി തീരുന്നതിന്റെ മുവ്യകാരണവും ഇതുതനെ.

“ക്ഷാർക്കിലേർപ്പി വീട്ടിൽ കവർച്ചു”, “പുശകൾ”, “ആനവാൽ”,
“കോഴിക്കോട്” തുടങ്ങി ഏൻവിയുടെ ശ്രദ്ധയങ്ങളായ
ഇരുപതിഞ്ചുപ്പരു കവിതകളുടെ സമാഹാരം -

“പുശകൾ”
എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ

വില: 30.00

പ്രസാധനം :
മാതൃഭൂമി, കോഴിക്കോട്
സമാഹാരണം നിർവ്വഹിച്ചത് :
എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകട്ടേസ്

ത്രിപ്പമഗ

വിഷ്ണു നാരായണൻ നസ്തിരി

ഒരുമെത്തിൽ എൻ.വി.യുടെ മാസ്റ്റർ പീസാൻ ത്രിപ്പമഗ. ചുഴികളും മലരികളും നിറയെ ·അന്തഃക്ഷാഭ്യങ്ങളുമായി, കുലം തകർത്തുപായുന്ന ആ കവിതയിലെ ഏറ്റവും തെളിച്ചുമുള്ള, അശായ നീലിമ എവിടെയും കാട്ടി തരുന്ന, പ്രസന്നമായ ഫോ. “ജനിമുതി - വിധി പരമുഷ - വ്യഞ്ജി സമ ഷട്ടി ദ്രാഘാംഗൾ” എന്ന ഒരിക്കൽ കവി വിവരിച്ചു തന്ന വൈരുധ്യങ്ങളും സമന്വയം പ്രാപിക്കുന്ന ഒരു അനുഭൂതിതലം ഇവിടെ അനാവുതം ആകുന്നു. ഇതിലെ ദർശനം, തയുലം, അവിരുദ്ധവും അവിവാദവുമായി വിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. താനും പ്രപഞ്ചവുമെന്ന വ്യത്യസ്തതകൾ, പൊരുളും വാക്കും പോലെ അവിഭാജ്യമായ ഏകതയിൽ വർത്തിക്കുന്നു. ഒരു കവിക്ക് മാനിഹേഡ്രോ ഉണ്ടാവാമെങ്കിൽ അത് ഈ മട്ടിലായിരിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നു.

നാലു വണ്ണങ്ങളിലായി ഗംഗയെ അവത്രിപ്പിക്കുകയാണ് ഇവിടെ എൻ.വി. ചെങ്ങുന്നത്. ഒരേ ആദിമഹിമാനിയിൽ നിന്ന് ഉരുകി ഓലിക്കുന്നു വെകിലും; ഭാഗീരഥി, മനാകിനി, അജകന്ന ഏന്നീ മുന്നു ധാരകളായി കുതിച്ചിറങ്കി ദേവപ്രാശയിൽ എല്ലാം ചേർന്നൊഴുകുന്നിടൽ ഗംഗ ഗംഗ യാകുന്നു. ഇത് പ്രത്യുക്ഷ സത്യം. ആ മുന്നു പമങ്ങളെയും അന്തര്ദ്ദുഷ്ടി റിലുടെ മുന്ന് അണ്ടാന ധാരകളായി സാക്ഷാത്കരിച്ച ഔഷധിമാർ പ്രത്യുക്ഷത്തിൽ നിന്ന് പരോക്ഷത്തിലേക്ക് കടന്നു. ആധിഭേതികം (ഭൂമിയിലുള്ളത്) ആധിഭേദവികം (ആകാശത്തിലുള്ളത്) ആധ്യാത്മികം (ശരീരത്തിലുള്ളത്) എന്നിങ്ങനെ മുന്നു രൂപങ്ങളിൽ ഗംഗ എന്ന അസ്തിത്വത്തെ അവർ വേർത്തിരിച്ചു കണ്ണു. അവയുടെ സംഗമ സത്യത്തിൽ ധ്യാനം വഴി ചെന്നു മുഴുകിയ അവർ അപരോക്ഷമായ സ്വന്നം അനുഭൂതിയെ വാക്കുകളിൽ കോറിനിരിച്ചു. ഹരിഭാരതിയിൽ പരനൊഴുകിത്തുടങ്ങുന്ന ഗംഗയെ നോക്കിനില്ക്കുന്ന എൻ.വി. ആ പ്രത്യുക്ഷ സത്യത്തിന്റെ ഭൂരുപവും ആകാശ രൂപവും ആത്മിക രൂപവും മുന്നു വണ്ണങ്ങളിൽ അവത്രിപ്പിക്കുന്നു. അവ കുടിച്ചേരുന്ന പ്രധാനയും ആ അനുഭൂതിയുടെ ശുശ്വരികൾ കൂടാനുള്ള ക്ഷമതയും ആണ് നാലാം വണ്ണത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഈ സുക്ഷ്മ ലോകയാത്രയിലും പ്രധാനയും അവയുടെ ശുശ്വരികൾ കൂടാനുള്ള നമ്മുടെ നിലനിലപ്പ് മഹനീയമാകുന്നതെന്ന വിളംബരം കവിതയുടെ ഭരതരംഗമായി മുഴുവന്നു.

ഹിമവാൻ ധാതുസസ്യത്തിയും ഗംഗയുടെ ആർദ്ദതയുമാണ് ഭാരത ഭൂമിയെ ഉറവുരയും സമുദ്രയുമാക്കി നിലനിർത്തുന്നത്. ജീവിതം (അതിന്റെ മികച്ച സംസ്കാരവും) കേവലം സാധ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്ന പ്രാഥമിക ഘടകം ഇവിടെ ഗംഗ പ്രവാഹമാകുന്നു. ലോകജീവിതത്തിന്റെ ആധാര തത്ത്വമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഗംഗാസത്യം ഇവിടെ അതിന്റെ ഭൂതപത്തിൽ ആവിഷ്കൃതമാകുന്നത്. അടുത്ത വസ്യത്തിൽ ഗംഗയുടെ ആകാശരൂപം ജീജണാസുക്കൾക്ക് സകല്പിക്കാവുന്ന വിധം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. കണ്ണുകൊണ്ട് ഇതു കാണുക വയ്ക്കുന്ന പ്രജാനാന്തരം കൊണ്ട് കാണേണ്ടിയിൽ കുന്നു. ഉള്ളിഞ്ഞമായും ദ്രവ്യമായും വേർപിരിയും മുസ്തിക്കേതോ ആത്മി ബിദുവിൽ നിന്ന് കേവലമായ സത്ത ഒഴുകിയൊഴുകിപ്പുന്ന് അനന്തമായ ബ്രഹ്മാണ്ഡ വിസ്തൃതിയായും അതിലെ കോടാനുകോടി ഗാലക്സികളായും പരിശാമിക്കുന്നു. സുക്ഷ്മമുത്തങ്ങളുടെ പണ്ഡികരണ പ്രക്രിയ തന്നെ യാണ് ഇതും. വിപുലനമാണ് ഇതിന്റെ ശൈലി. സുര്യാദി നക്ഷത്രങ്ങളും ശ്രഹോപദ്രഹണങ്ങളും അവയിലെ ജീവ പ്രപഞ്ചങ്ങളും മറ്റും ഇല്ല ഗംഗ യിലെ തെരഞ്ഞെടുവും ബുദ്ധവും എന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ലക്ഷ്യാപലക്ഷം പ്രകാശവർഷങ്ങൾ സമ്പരിച്ചാലേ ഇതിന്റെ ഒരു കരയിൽ നിന്ന് മറുകര തിലേക്ക് എത്താൻ പറ്റി എന്ന വിധം അമേയമായി ഗംഗാസത്യം വിശിഷ്ടം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുന്ന വിദുരഭാവിയിൽ ഏതോക്കുന്ന കല്പം പാതകാലത്ത്, ഇല്ല ഗംഗ, വിപരിണാമ പ്രവാഹം വഴി വീണ്ടും ഒരു പ്രയാഗത്തിൽ ചെന്ന സംഗമിക്കുമോ എന്ന അഭ്യൂഹം ഒരു വൈദിക കല്പനയുടെ ഗാംഡിര്യ തേതാടെ അവതരിക്കുന്നിട്ടും രണ്ടാം വസ്യം അവസാനിക്കുന്നു.

ഇത്രയും സമ്മതിക്കുവാൻ റണ്ടുലിനപ്പോലുള്ള ഒരു രവജണ്ണാനിക മനിഷിക്കും ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടാവില്ല എന്നു തോന്തുനു. ഈ വരുന്ന വസ്യത്തിലിബാണ് ഗംഗയുടെ അധ്യാത്മ രൂപം വിവ്യതമാകുന്നത്. ശരീര തതിനുള്ളിലെന്ന് നാം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന മനസ്സിൽ - അതിന്റെ സുക്ഷ്മമാർത്ഥം സുക്ഷ്മതരമായ ശുദ്ധയിൽ - നാം ഇല്ല രൂപത്തെ അനുഭവിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഇതിനെ അധ്യാത്മ (തന്ത്രിത്തനെന്നയുള്ള) രൂപമെന്നു വിജിക്കുന്നു. പരഞ്ഞായിരാങ്ങൾ വഴി നേടിയ്ക്കുംതിക്കുന്ന സകല സംവേദനങ്ങളുടെയും, അവയെ ഷഷ്ഠംത്രിയമായ മനസ്സുവഴി കോർത്തട്ടുകൾ വയ്ക്കുന്ന ജനാനം അങ്ങുടെയും സാകല്യമായ താമരയുടെ - ആയിരം ഇതൾ ഉള്ള പത്ര തതിന്റെ - കേന്ദ്രത്തിലുള്ള ഞാനനന്ന അനുഭൂതിയാണ്, അസ്മിതയാണ്, ഇല്ല ഗംഗാ രൂപത്തിന്റെ ഉറവ്. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന അനന്താവാഭോധം തന്നെ അതിൽ നിരീഞ്ഞു തുള്ളുവുന്ന തേന്തുള്ളി. അനുമാ പ്രശ്നസ്കൾക്കിട്ടുവും വിക്ഷാഭക്ഷായിത്തവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ താങ്ങും അസ്തിവാരവും ഇല്ല മധ്യരാനുഭവമാകുന്നു. ഉത്തരമില്ലാത്ത ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം മഹാത്മിയാണ് സംഗീതമയമായ ഉത്തരം നൽകുന്നതും

ഇവിടെ നിന്നു തന്നെ. മനസ്സ് ദേഹത്തിനുള്ളിലാണെന്ന ധാരണ വെറും തൊന്നലാണെന്നും, പ്രപഞ്ച വ്യാപ്തമായ മാനസത്തെത്തിൽ നിന്നാണ് വിരാക് പുരുഷരെ ഉത്പത്തി എന്നും നിശ്ചയമുള്ള യുാനഗിലർക്ക്, ആദ്യം പറഞ്ഞ ഭൂതപത്തിരെന്ത്രയും ആകാശ രൂപത്തിരെന്ത്രയും അടിയിൽ വർത്തി ക്കുന്നത് ഈ അധ്യാത്മ രൂപമായ ഗംഗയാണ് എന്ന് ചുണ്ടിക്കാട്ടേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

എന്നാൽ ഗംഗയ്ക്കും ഉണ്ട്, തന്റെ അനന്തപ്രവാഹത്തെ സാധുകൾ ക്കുന്ന ഒരു ഉദ്ദേശ്യം. Final Cause എന്ന് പാശ്വാത്യർ പറയും. ഈ ഉത്പത്തി ജാടകത്തെ, അമവാ ഈ പ്രേരകത്തെ. ശുഖീകരണ ക്ഷമത യാണ് ആ ഉദ്ദേശ്യം. താട്ടത്തിൽ താട്ടത്തിൽ ശുഖി ചേർക്കുന്ന സാന്നിധ്യം എന്ന് കവിയുടെ വിവരണം. എന്തിനെയും തന്ത്രിലേക്ക്, കേവല സത്ത തിലേക്ക്, കൊണ്ടെന്തതിക്കുന്ന പ്രാഭവമാണിൽ. വിരാക് പുരുഷൻ മുന്നു ലോകങ്ങളും വൃശിച്ഛവച്ചു ആദിമ കേളിയിൽ, ആ ചുവടിനെ സൂഷ്ഠി ദേവൻ കഴുകിയെടുത്തുന്നു ലഭിച്ഛുണ്ടായതാണ് ഗംഗ. ആ വിശുദ്ധി മസ്തിൽ വെള്ളമായും, വിശ്വിൽ വെളിച്ചമായും, ആത്മാവിൽ ആനന്ദമായും നമുക്കെന്നുംവെള്ളുന്നു. ക്ഷുദ്രമായ അന്തിരിത്വം ആതിരെന്തെന്നും അനശ്രമാകുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിയിൽ നാലാം വൺയത്തോടെ, കാവ്യം ഉപരമിക്കുന്നു.

എൻ.വി.യുടെ ഭാവപക്ഷത്ത് നാനാ പ്രസ്തരങ്ങളായ വിഷയവെവി യുണ്ടശേഷം ഒരേ ദർശന കേന്ദ്രത്തിൽ ഇപ്പോരം സംഗമിക്കുന്നു. ഇതും പ്രയാഗ തന്നെ. ഇവിടെന്തെനു നാം മലയാള കവിതയിലെ രൂപപരീക്ഷ സാങ്കള്യം അശ്രഗാമിയായ ഈ കവിയുടെ ശൈലി പ്രയാഗയും കണ്ണ തത്തുന്നു. “പായപാട്” താട്ടിങ്ങാട് പ്രസ്താവശേഷലിയും ഭാവഗാന ശൈലിയും യമാവശ്യം തുല്യവെവിവെത്തോടെ എൻ.വി. എടുത്ത് പെരു മാറിപ്പോന്നിട്ടുണ്ട്. “നക്സൽബാറി”യും “പുഴയാലിവിൽ പോളകൾ പോലെ”യും ഒരേ ഫിലാറ്റി ഉരുക്കിയൊലിച്ച ശേത-ശ്രാമ ധാരകളാണല്ലോ. രണ്ടിരെന്ത്രയും അത്ര പരിചേദയുമല്ലാത്തൊരു കലർപ്പാണ് ത്രിപമഗയിലെ ശൈലിപ്രവാഹം. ഏകിലും, “സഹസ്രമസ്തിഷ്ക പത്മത്തിലെ തേൻ തുള്ളി”യെ “മുനിലെ പ്രേരിൽ പോരിച്ചുള്ള മത്സ്യ”മായി കാണാനുള്ള അന്തർവിക്ഷണവും നിറ്റംഗതയും ഈ കവിതയിലെ ഭാവപക്ഷതന്നെ പോലെ രൂപപക്ഷത്തും രൂചിച്ചറിയുവാൻ ഉത്തമ സഹൃദയർക്ക് വിഷമ മുണ്ടാവില്ല. പദങ്ങളോട് മമതയെന്ന പോലെ തന്നെ നിർമ്മമതയും പുലർത്തുക എന്നത്, ഒരു വേള, വരിഷ്ഠം കവിയുടെ മുറയാണെന്നു വരാം. എൻ.വി. മമതയും ഉപേക്ഷയും ശീലിച്ച ഗുരുവായിരുന്നുവല്ലോ.

എൻവിയുടെ ആധുനികാനന്തര കാഴ്ചകൾ

പി. സോമൻ

നാടുവാഴിൽ മുല്യങ്ങളും നഗരവത്കരണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളും ആധുനിക മനോഭാവങ്ങളുമെല്ലാം കലർന്ന മിശ്രിത ജീവിതരീതിയാണ് ഭാരതീയ അവസ്ഥ. അവയുടെ സംഘർഷങ്ങൾ സമന്വയവുമാണ് ആധുനിക ഭാരതീയന്റെ ജീവിതം. ധാരാധനാവിത്തികനായിരക്കേ, ആധുനികമായ ജീവിതത്തെലി സ്വീകരിക്കേണ്ടി വരുന്നു. പഴയ കാവുസംസ്കാരപ്രണയിയായിരിക്കേ, പുതുതുപങ്ങളിൽ ആവിഷ്കാരങ്ങൾ കണ്ണടത്തേണ്ടി വരുന്നു. പഴയ കാവുസംസ്കാരത്തെ ആരാധകനായിരുന്നുകൊണ്ട് പുതിയ കാവുസംസ്കാരത്തെ ആവിഷ്കാരിക്കുന്നു. സംസ്കാരത്തെയും ചരിത്രത്തെയും കാവുവു വഹാരങ്ങളെയും പുനർന്നിർവചിക്കേണ്ട രഖപ്പെടുത്തേണ്ട പരിസ്ഥിതിക്കും അതിനെ തരണം ചെയ്യാനുമുള്ള തീവ്രശമവുമായിരുന്നു എൻ.വി.യുടെ രചനകളും. കാവുസംസ്കാരത്തിൽ വരുന്ന മാറ്റം സാമൂഹിക ഘടനയിൽ വരുന്ന മാറ്റമാണ്. ഭാഷ ചിഹ്നവും സുചകങ്ങളും സുചിത്താർത്ഥങ്ങൾ മാറ്റുന്നോൾ സുചകവും സുചകവും മാറ്റുന്നു. ഇംഗ്ലീഷും മലയാളവും കലർന്ന കാവുസംസ്കാരം എൻ.വി. പ്രയോഗിച്ചത് ചങ്ങമ്പുഴ ദേശഭൗമയെ നിരസിക്കുവാനായിരുന്നു എന്നാണ് നിരുപദ്വേകരമായ വിമർശനം. പകേശ, അത് ഒരു ഇടപെടൽ ഭാഷയായിരുന്നുവെന്ന് ഈന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നു. എൻ.വി. ഉപയോഗിച്ച ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങൾ നമ്മുടെ പാരസ്യ സംസ്കാരത്തിനുമേൽ അധിനിവേശ സഭാവത്തോടെ കടന്നുവരുന്ന മാറ്റാരു സംസ്കാരത്തിന്റെ - വ്യാവസായിക നാഗരികതയുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും - വ്യവഹാരമാണെന്ന് നമ്മുടെ വർത്തമാനകാലം ഉദാഹരിക്കുന്നു. എൻ.വി. ഉപയോഗിച്ച ഭാഷ ഇന്നത്തെ വ്യവഹാര ഭാഷയായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. വ്യവസായികോല്പനങ്ങളുടെയും മറ്റ് ഉപഭോഗവസ്തുകളുടെയും വിപണിഭാഷ കലർന്ന സംസാരഭാഷയിലാണ് ഈന്ന് ആശയവിനിമയം നിർവഹിക്കപ്പെടുന്നത്. അത് നമ്മുടെ സോധമണ്ഡലത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞ, സംബന്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, ഇനിയും പുർത്തിയാകുന്ന കുറീകരിക്കുന്ന പ്രക്രിയയുടെ ഭാഗമാണ്. ഇംഗ്ലീഷു പരിവർത്തനത്തെ സ്വന്തം കാവുഭാഷയിലും കണ്ണടത്താനും നിർവചിക്കാനും എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർക്ക് കഴിഞ്ഞു. ഈന്ന് എൻ.വി.യുടെ കവിതകൾ വായി

കുന്ന ഒരാൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യഭാഷ ‘പുത്രൻ മൺിപ്രവാളമോ, ആംഗല - മലയാള സങ്കരാഷയോ’ അല്ല. നവകാലത്തിന്റെ ബൃഹദാഖ്യാന ഭാഷയാണ്.

‘കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ അതിപ്രസരം’ നിരഞ്ഞ കേരളാന്തരീക്ഷത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യസമര പോരാളിയായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത എൻ.വി. ‘ഒരു ലിബറൽ ഡമോക്രാറ്റാ’യിട്ടാണ് ജീവിച്ചത്. ആധുനികതയുടെ പ്രത്യേകം ശാസ്ത്രമായ് ലിബറലിസം വ്യക്തിപരമായ കർത്തവ്യത്രത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. എന്നാൽ അധുക്തികവും ശുശ്മകാലപനികവുമായ കർത്തവ്യത്വം ത്രബോധത്തെ ശാസ്ത്രീയ മനോഭാവവും യുക്തിബോധവും ചരിത്രപരമായ സാമൂഹിക ബോധവും കൊണ്ടു നിയന്ത്രിക്കുകയാണ് എൻ.വി. ചെയ്തത്. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ യാമാർത്ഥവേബാധമയെയാണ് എൻ.വി. എതിരിൽത്ത്. വ്യക്തിയുടെ സാമൂഹികവും ചരിത്രപരവുമായ അനുഭവത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനുള്ളതാണ് ഭാഷ. സമൂഹത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകമായതിനാൽ (In-divisible) വ്യക്തിയുടെ (Individual) അനുഭവം സാമൂഹികാനുഭവമാണ്. അതിന്റെ മാനങ്ങളിലാണ് സാധാരണീകരണത്തിലൂടെ വ്യക്ത്യനുഭവം സാമൂഹികാനുഭവമായിത്തീരുന്നത്. അനിയന്ത്രിതമായ ഭാവനാവ്യാപാരം വ്യക്തിത്വ നിഷ്പയമെന്നതുപോലെ സാമൂഹിക നിഷ്പയം കൂടിയാണ്. അതുകൊണ്ട് എൻ.വി.യുടെ കവിതകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനസികാവസ്ഥകളുടെ അവിശ്ചകാരമായിരിക്കു, മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെയും സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയുടെയും പ്രകാശനങ്ങളുമായിത്തീരുന്നു.

വ്യാവസായിക നാഗരികത കൊണ്ടുവന്ന ശാസ്ത്രീയബോധം, മാനവികത, ഉദാരമനോഭാവം ജനാധിപത്യപൂരസമുഹം, എന്നിവയിൽ എൻ.വി. ആകുശ്യനായിരുന്നുവെക്കിലും നാഗരികതയുടെ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകളുണ്ടിച്ച് അദ്ദേഹം സംശയാത്മാവായിരുന്നു. ‘മദിരാശിയിലെ രാത്രികളും’ ‘മദിരാശിയിലെ സാധാഹണങ്ങളും’ സൃഷ്ടിക്കുന്ന സാംസ്കാരികാവസ്ഥ അഭിപ്രാണിയമല്ല. അവ ചേരികളുടെയും അഡ്യാലോകങ്ങളുടെയും വളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായിത്തീരുന്നു. നാഗരികതയുടെ ജീവിതശൈലിയും അവ വരുത്തിവെയ്ക്കുന്ന കെടുതികളും മുല്യച്ചുതികളും എൻ.വി.യുടെ വിമർശനത്തിന് വിധേയമായി. വ്യാവസായിക നാഗരികതയുടെ സംസ്കാരത്താട്ടുള്ള വിമർശനമായിരുന്നു എൻ.വി.യുടെ ആധുനികത.

നവോത്തരാനവ്യാം തുടർന്നുള്ള വ്യാവസായിക പുരോഗതിയും കൊണ്ടുവന്ന ശാസ്ത്രബോധം, യുക്തിബോധം, സാങ്കേതികവളർച്ച, പുരോഗതി, വാർത്താവിനിമയരംഗത്തെ കുതിച്ചുചാട്ടങ്ങൾ, സാർവ്വദേശീയബോധം,

ദേശീയതകളുടെ ഉണ്ടർവ് ഇവരെ നേരും എൻ.വി. എതിർത്തില്ല. അവരെ സമഗ്രമായി പറിക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നു. എന്നാൽ നാഗരികത യുടെ സൗഖ്യരൂപാസ്ത്രത്വാട അദ്ദേഹം യോജിച്ചില്ല. വൃവസാധാരണക റണ്ടത്തിലേറ്റയും വിപണിയുടെയും വളർച്ചയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ധനാധിപത്യം, അധികാരങ്ങൾവിനിയോഗം, ഉദ്യാഗസ്ഥദുഷ്പ്രഭവം, അപമാനവീകരണം, പരിസ്ഥിതി വിനാശം, യുദ്ധക്കാരി തുടങ്ങിയ അനന്തരമലങ്കരണം, എൻ.വി. സ്വന്തം കവിതകളിലുടെ തന്നെ എതിർട്ടു. ആയുന്നിക നാഗരിക സംസ്കൃതിയുടെ വിനാശകരമായ പ്രവണതകളെ കവിതകളിലുടെ തുറന്നു കാണിച്ചത് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരാണ്. അതിന് അനുയോജ്യമായ ഒരു ചിഹ്നവും സ്വന്തം നിർമ്മിക്കേണ്ടി വന്നു.

എൻ.വി.യുടെ സ്വത്രം രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് മാനവിക സംസ്കൃതിയാണ്. മാനവികത സാമൂഹിക കർത്തവ്യത്വമാകയാൽ മനുഷ്യവിമോചന സകലപണ്ഡജില്ലും പുരോഗതിയില്ലും എൻ.വി. വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്വാത്ര ശ്രദ്ധസ്വര പങ്കാളിത്തവും ആയുന്നിക്കശാസ്ത്രാവബോധവും അതിന്റെ ഭാഗങ്ങളാണ്. ശാസ്ത്രവും വ്യവസാധവും സംസ്കാരവുമെല്ലാം മനുഷ്യപുരോഗതിക്കും സമൂഹത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയ്ക്കും ഉതക്കണമെന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് എൻ.വി.യെന്ന സംസ്കൃത പണിയിൽനിന്നും ആയുന്നികനാക്കിയത്. എന്നാൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും മറ്റും ദുർവിനിയോഗത്താലുണ്ടാകുന്ന വിനാശങ്ങളെ, സാംസ്കാരികച്ചുതിയെ അദ്ദേഹം എതിർക്കുകയും ചെയ്തു. ആയുന്നികതാവാദികൾ, (modernists) വ്യാവസാധിക പുരോഗതിയെ അല്ല, അവ സ്വപ്നക്കുന്ന ദുഷ്പരിപാലങ്ങളും സാംസ്കാരികച്ചുതികളെയും മാണ് എതിർത്തത്. സാഹിത്യത്തിലെ ആയുന്നികത വ്യാവസാധിക നാഗരികത യേഒടുള്ള സൗഖ്യരൂപാസ്ത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായ എതിർപ്പായിരുന്നു. മലയാള കവിതയിൽ അതിന്റെ പ്രോഭ്ലംബകൾ എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ ആയുന്നികീകരണത്വാടക ക്രിയാത്മകമായി സഹകരിക്കേണ്ടി, അതിന്റെ അപമനസ്വാഹപരിപാലങ്ങളെ നിഷ്പയാത്മകമായ ആവ്യാനത്തിലുടെ വിമർശിക്കുകയും ചെയ്തു. ആയുന്നികത സാർവദേശിയ സകലപത്തിൽ എല്ലാ മനുഷ്യരേയും ഓന്നിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, അത് വ്യത്യസ്തങ്ങളെയും വൈവരൂധ്യങ്ങളെയും കീഴമർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള സമന്വയമായിരുന്നു. നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വമെന്ന ഭാരതീയാവസ്ഥയും വൈവരൂധ്യങ്ങളെ ഏകകൂപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ആയുന്നികതയുടെ ബൃഹദാവ്യാനവും എൻ.വി.ക്കു സ്വീകാര്യമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ആയുന്നികത ബഹുത്രാഞ്ഞളുടെ ഘടനയായിത്തീർന്നു. ഈ ബഹുത്രാഞ്ഞളിൽ പഴയ കാവ്യപാരമ്പര്യങ്ങളും ആയുന്നിക സാഹിത്യ വ്യവഹാരങ്ങളും സംസ്കാരങ്ങളും നൂതന ജീവിതത്തെലികളും ഒക്കെ പരസ്പരം സഹകരിച്ചും വിലാടിച്ചും കൊണ്ടു നിലനിന്നിരുന്നു. എൻ.വി.യിൽപ്പം ഈ ബഹുത്രം കാണാം. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ഭാവാത്മകതയെ എതിർക്കുകയും കവനക്കുമ്പാഠി

എക്കാഗ്രമായ ഭാവാവിഷ്കാരത്തെ, ബഹുഭാവാവിഷ്കാരമാക്കുകയും ആവ്യാനങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഉപാവ്യാനങ്ങളെയും ‘ബോക്കറ്റ്’ ആവ്യാനങ്ങളെയും ഉത്സപ്പടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ആധുനികാനന്തര കാഴ്ചകൾ രചനയിൽ കൊണ്ടു വന്ന എൻ.വി. ഒടുവിൽ ആട്ടക്കമൊക്കാരനായിട്ടും വേഷമിട്ടു.

ജനാധിപത്യം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സാഹോദര്യം, സമത്വം, സഹിഷ്ണുത, മത്തെതരതും തുടങ്ങിയ മൂല്യങ്ങൾ മുതലാളിത്തപരമായ ഉല്പാദന പ്രക്രിയയുടെ മേല്പുരകളായിട്ടാണ് പ്രചരിച്ചത്. ദേശീയമായ ഉണ്ടാവും അതിന്റെ ഭാഗമാണ്. ബ്രിട്ടൻ കോളനി വാഴ്ചയുടെ ഫലമാണ് ഇന്ത്യ ഡില ആധുനികത, ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ പകർന്നു കിട്ടിയ ഫിബറൽ ചിന്താഗതി ഇന്ത്യൻ ബുദ്ധിജീവിവർഗ്ഗത്തെ രൂപപ്പെടുത്തി, ചാതുർവർണ്ണ വ്യവസ്ഥയും നാടുവാഴിത്തവും കൂടാള ജനവർഗ്ഗങ്ങളും രൂപപ്പെടുത്തിയ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ അടരുകളെ ലിബറൽ കാഴ്ച പൂട്ടുകളിലൂടെ വ്യാവ്യാമിച്ചു കൊണ്ടാണ് ഇന്ത്യൻ ദേശീയത ഉരുവം കൊണ്ടത്. എൻ.വി. യുടെ ദേശീയ ബോധവും സൗംര്യാവബോധവും ദേശീയതയിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയിലൂടെ കണ്ണിച്ചേരുക്കപ്പെട്ട മത്തെതരതു ബോധമാണ് എൻ.വി.യുടെ രാഷ്ട്രീയ ദർശനം.

‘ഹിന്ദു, മുസൽമാൻ, ശിവനും. ക്രിസ്ത്യൻ
പാഴ്സിയുമെമാനിച്ചീ
ഹിന്ദുസ്ഥാനം സ്വതന്ത്രമാക്കും
പടയ്ക്കണാണതാവു’

ഈഞ്ഞനെ സ്വതന്ത്രമായിത്തിരുന്ന ‘സുന്ദര ശുഭനവലോക’ ആയിത്തീരണം ആധുനിക ഭാരതം. എന്നാൽ ഭാരതീയ സമൂഹത്തിലെ വൈരുധ്യങ്ങളെള്ളുമിച്ച് തുടക്കം മുതൽക്കേ എൻ.വി. ബോധവാനായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് എൻ.വി.യുടെ കവിത കാല്പനികമായ സ്വപ്നാടനമോ ഭൂതകാലമഹത്യചർവ്വണയോ അല്ല, വർത്തമാനകാലാവസ്ഥയോടുള്ള പ്രതികരണമായിരുന്നു. നിലവനിനു പോരുന്ന ജീവിതമുല്യങ്ങളുടെ മേൽ നിന്നു വർക്കരണത്തിന്റെതായ ജീവിത മൂല്യങ്ങളും മാതൃകകളും ശീലങ്ങളും അധിനിവേശ സ്വഭാവത്തോടെ ആധിപത്യം ചെലുത്തുന്നത് എൻ.വി.ക് കാലേക്കുട്ടി കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലികരായ കവികൾ വിസ്മയപ്പനങ്ങളിലും നവലോക സകലപത്തിലും ഭൂതകാലമഹത്യാഭ്യാസങ്ങളിലും മുഴക്കിയിരിക്കു, സമകാലിക ജീവിതത്തിൽ പദമുന്നിക്കാണഡിരിക്കുന്ന മുതലാളിത്ത സംസ്കൃതിയുടെ ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തുകയായിരുന്നു എൻ.വി.: നമ്മൾ പുതിയൊരു ‘ഉല്പന്ന സംസ്കാരത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുകയാണെന്നും ജീവിത ശീലങ്ങളും ഭാവുകത്ര

അജും മാറുകയാണ് എന്നും ‘മദിരാഗിയിലെ സാധാഹൻ’ തിലുടെയും ‘കൊച്ചുതൊമ്പനി’ ലുടെയും പറഞ്ഞു വച്ചപ്പോൾ അത് സംജ്ഞയൻ്റെ ചങ്ങ സുഖ വിമർശനത്തിൽന്റെ ‘എക്കുസ്സിഷപ്പന’ യിട്ടോ ‘തമാഴ’ യായിട്ടോ മാത്രമേ മലയാള വിമർശനത്തിന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. സമകാലികാവ സ്ഥായിലേക്കുള്ള ബോധമാണ് റിയലിസം. നാഗരിക ജീവിതയാമാർത്ഥ്യ അജും രാഷ്ട്രിയ പരിത്സമിതിയും ലോകാവസ്ഥകളും കവിതയുടെ യാമാർത്ഥ്യ ബോധമാക്കുകയാണ് എൻ.വി. ചെയ്തത്. കാല്പനിക-ഫോസ്റ്റിക്ക് ഭാവുക്കാലികളായ വിമർശകൾക്ക് എൻ.വി. കവിത ചർച്ച ക്ഷമമായിത്തിരാത്തതിന് കാരണം ഇരയെരുവു ‘റിയലിസ്റ്റിക് ടച്ചാൺ’ പിച്ച കാർ, മാനം വില്കുന്നവർ, ക്ഷാമക്കെടുത്തിയിലെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ, കള്ള പ്ലാം കൊണ്ടു കൊണ്ടുത്തവർ, ചുതാടകകാർ, മാറാ രോഗികൾ, ഹോട്ടൽ തൊഴിലാളികൾ, എന്നിവരെങ്ങുന്ന അധ്യാലോക നാഗരിക ജീവികളെ യാണ് എൻ.വി.യെപ്പോലെ തകഴിയുടെ തലമുറയിലെ കമാകാരനാരും ധാമാതമ ജീവിതാവിഷ്കാരങ്ങളിന് മാതൃകകളാക്കിയത്. ജീവിതത്തെ ദുരിതപുർണ്ണമാക്കുന്ന ലോകയുദ്ധവും കോളനിവാഴ്ചകളും ഫാഷിസ വുമൊക്കെ എൻ.വി. യുടെയും കാവുവിഷയങ്ങളായിരുന്നു.

കാർഷികകേന്ദ്രിതമായ ശ്രാമവ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് ആധുനികസംസ്കാരവും പഴയസമൂഹവും കേരളത്തിൽ രൂപപ്പെട്ടവരുന്നതിൽന്റെ രേഖകളാണ് എൻ.വി.യുടെ കവിതകൾ. ‘യുഗപരിവർത്തനം’ ‘എൻ്റെ ശ്രാമം’ തുടങ്ങിയ രചനകളിലും ഏവലോപ്പിള്ളി ഇരയെരുവു പരിവർത്തനത്തെ ഉപദർശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതുയർത്തുന്ന സാംസ്കാരികവും മാനുഷികവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ തീവ്രമായി അവതരിപ്പിച്ചത് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരാണ്. ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ‘ആനക്കാരൻ’ എന്ന കവിത തന്നെ പരിശോധിക്കുക. ബന്ധങ്ങളെ ഏവകാരികമായിമാത്രം കാണുന്ന കാല്പനിക ഭാവുകരുതിന് അനുകൂലമായി അവതരിപ്പിച്ചത് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരാണ്. ഉപരിവും ‘ആനക്കാരൻ’ എന്ന വാക്കിൽ ‘ആനയും’ ‘ആനക്കാരനു’ മുണ്ട്. നാടുവാഴിത്ത കാലഘട്ടത്തിൽ ഉല്പാദക (ആന ഉല്പന്മാണം എന്ന് ലജിതബ്യുദികൾക്ക് ചോദിക്കാം) ഉല്പന്നവുമായുള്ള ബന്ധം ആത്മബന്ധമാണ്. ആധുനിക സംസ്കാരത്തിൽ ആ വാക്ക് വിലാടിച്ചുപോവാവുകയാണ്. ആനയാണ് ആനക്കാരനെന്നെന്ന കർത്ത്യത്വത്തെ നിർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആനയുടെ മരണം ആനക്കാരൻറെയും മരണമാണ്. ആനക്കാരൻ തൊഴിലാണ് ആന. തൊഴിൽനഷ്ടം തൊഴിലാളിയും അസ്തിത്വനഷ്ടമാണ്. എന്നാൽ ഇരയെരുവു ബന്ധം അതായത് തൊഴിൽ യന്ത്രവും തൊഴിലാളിയും തമിലുള്ള ബന്ധം ആധുനിക തയിൽ അനുവർക്കരണത്തിന്റെതാണ്. തൊഴിൽന്ത്യന്ത്വവും തൊഴിൽ ശാലയും നശിച്ചുപോയാലും തൊഴിലാളിക്കാനുമില്ല. അവർത്തമിലുള്ള ബന്ധം അധ്യാനം വില്ക്കലിന്റെതുമാത്രമാണ്. പഴയതൊഴിൽബന്ധങ്ങളും കവനക്കുമ്പാഠി

അവയുടേതായി നിലനിന്നിരുന്ന മാനസികാവസ്ഥകളും അനുഭവങ്ങളും വൈകാരികബന്ധങ്ങളുമെങ്കെ മാറിവരുന്നതിന്റെ ചിത്രം ആ കവിതയിലുണ്ട്. ആധുനികത കർത്തൃത്വത്തിൽ വരുത്തിയ മാറ്റങ്ങൾ, അമവാപുതിയ കർത്തൃത്വ നിർമ്മിതികൾ മലയാളകവിതയിൽ ആവിഷ്കാരവിഷയമാക്കിയവരിൽ പ്രമുഖനാണ് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയൻ. ‘തിവണ്ടിയിലെ പാട്’ ഉദാഹരണം. എഴുതുകാരനെ ശ്രേംതാവാക്കിക്കൊണ്ട് കമാപാത്രം കമ്പറയുന്ന സാങ്കേതികരീതി ‘ശബ്ദങ്ങളി’ലുടെ ബഹീർ പരിചയപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. തിവണ്ടിയിലെ പാടിൽ ആവ്യാതാവായ കവിശ്രേംതാവാണ്. അതിൽ പ്രധാന ഇതിവ്യുതം നിർമ്മിക്കുന്നതാകട്ട മറ്റാരാളും. കവിത കവിയുടെ ആത്മാവിഷ്കാരത്തിൽനിന്ന് കമാപാത്രത്തിന്റെ ചൊല്ലിയാട്ടമായി മാറുന്നു. കവിയുടെ കർത്തൃത്വം മറ്റാരാളിലേക്കുപക്കരുന്നു. ‘എണ്ണിനീയർ’ എന്ന കവിതയിലും ഇംഗ്ലീഷ് ആവ്യാനത്തനും കാണാം. കാലം ദ്രുതഗതിയിൽ ചലിക്കുന്നതിനാൽ ജീവിതം ഒരു യാത്രയായിത്തീരുന്നു. യാത്രയ്ക്കിടയിലെ ശ്രവണങ്ങളാണ് എൻ.വി.യുടെ പലകവിതകളും.

യുദ്ധവും ക്ഷാമവും വരുത്തിവയ്ക്കുന്ന വ്യവസ്ഥയോടുള്ള വ്യക്തിയുടെ എതിർപ്പായിട്ടാണ് ‘എലി’ക്കെളു സി.ജെ. തോമസ് വിലയിരുത്തിയത്. 1950-ലെ വായനാസന്നദ്ദേശമല്ല ഇന്നതേത്. വ്യവസായവൽക്കരണവും സുവഭോഗസാധനങ്ങളുടെ സമ്പന്നതയും വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ കാർഷികജീവിതഘടന തകരുകയും അതിന്റെ ഫലമായി ക്രഷണ ഭാർലഡേവും ക്ഷാമവും പകർച്ചവ്യാധികളും സർവ്വസാധാരണമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭൂമിയുടെ ഫലഭൂതിക്കുമ്പോൾ ജീവിതഭൂരിതങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ‘ബാക്കിവല്ലതുമുണ്ടോ’ എന്ന കവിതയിൽ ലോകത്തിന് വന്നുചേരുന്നിരിക്കുന്ന ഭീകരാവസ്ഥയെ എൻ.വി. വിഷയമാക്കുന്നുണ്ട്. വർത്തമാനകാല സുവർത്തിലുന്നിയ ആസുത്രണങ്ങൾ ഇന്നലെകളുടെ ഉടട്ടവയ്പുകളെയും ഭാവിയുടെ പ്രതീക്ഷകളെയും ഒരേപോലെ നശിപ്പിക്കുന്നു.

‘നാഞ്ഞകുവെയ്ക്കായ്വി, നെത്രപേരിനിയും
നാഞ്ഞയിമ്മട്ടുമരിക്കാനുണ്ടാം’

എന്ന എൻ.വി.യുടെ ചോദ്യം ഇന്ന് ലോകത്തെമുഴുവൻ അലട്ടുന്ന പരിസ്ഥിതിപ്രശ്നം കൂടിയാണ്. പുതുകാലത്തിന്റെ സമര്പ്പണങ്ങലെത്തയും ഭാഷയെയും ജീവിതമാതൃകകളെയും ‘മദിരാശിയിലെ സാധാഹന’ ത്തിലും ഒരു കാച്ചുതൊമ്മനിലുടെ’യും വരച്ചുകൂടിയ എൻ.വി.രയ് ‘ആധുനികത’യുടെ പ്രവാചകരാർ തമസ്കരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ‘ആധുനികത’ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽനിന്നു വേലിയിറങ്കിയപ്പോൾ, അതിന്റെ

തള്ളികയറ്റത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയ എൻ.വി. കവിതയുടെ മുല്യം വ്യക്തമായിത്തീരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. നാഗരികതയിൽ ഒറപ്പുടുപോയ അസ്തിത്വദാനം അനുഭവിക്കുന്ന വ്യക്തിയെ ആധുനികത കേന്ദ്രമാക്കിയപ്പോൾ, ആ ദുഃഖത്തപോലും ചിതറിച്ചുകളയുന്ന സാംസ്കാരികമായ അധിനിവേശത്തിന്റെ മലവെള്ളപ്പാച്ചിലിനെയാണ് എൻ.വി. കണ്ണത്.

‘കുട്ടിക്കുറ’യ്ക്കുമേൽ ‘റൂഷ്യ’പുരട്ടിയ
ചട്ടറചക്കവിൾ ചെസ്കപ്പുവിലും
‘കോടി’ ലിപ്പറ്റിക്കുപുരട്ടി, നറുംചിരി
മോട്ടിക്ക് മോഹനച്ചുണ്ടിലും
മുത്തുകൾക്കാണാരു മുന്തിരിങ്ങാക്കുല
ഞാത്തിയ കുണ്ണാലമാടുന്ന കാതിലും
മുത്തുവാൻ, പിന്നെയും പിന്നെയും മുത്തുവാൻ
മമത്തുന്ന തൃഷ്ണപണിപ്പുടക്കിഞ്ഞാൻ!

സൗംര്യസംവർഖകസാധനങ്ങളുടെ ഒരു പരസ്യദ്വാഗ്രഹംപോലെയുണ്ട് ഇരു വരികൾ. ഇലക്ട്രോണിക് മീഡിയയിലും നാം ഇരു ദ്വാഗ്രഹങ്ങൾ പതിവായിക്കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ‘തൃഷ്ണപണിപ്പുടക്കിഞ്ഞാൻ’ എന്ന മനോനിയത്രണത്തിന് അയവുവനിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ഇരു വരികൾ പതിഹാസകവനമല്ല, ഇന്നിരുൾ യാമാർത്ഥ്യമാണ്. നാടങ്ങും കുമിളുപോലെ മുളച്ചുപൊന്തിയിരിക്കുന്ന ബ്യൂട്ടിപാർലറുകളും, ‘ഹാസ്റ്റമൂഡ് റെസ്റ്റുരണ്ടു’കളും ‘മദിരാശിയിലെ സാധാരണ’തെത നമ്മുടെ നിത്യാനുഭവമാക്കിയിരിക്കുന്നു. വ്യാവസായിക നാഗരികതയും വിപണിസംസ്കാരവും. നമ്മുടെ അഭിരുചികളെപ്പോലും പുനർന്നിർമ്മിക്കുകയാണ്. ഉല്പന്നങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായി മനുഷ്യനെ നിർമ്മിച്ചുടക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ വരവിനെ ആധുനികതയുടെ അപദ്രവത്തിലും എൻ.വി. ദീർഘദർശനം ചെയ്യുകയായിരുന്നുവെന്ന് ഇന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുന്നു.

വിപണിസംസ്കാരത്തിൽ പഴയ കാലപനിക പ്രണയസങ്കൽപങ്ങൾ ചിതറിപ്പോകുന്നു. ആദർശങ്ങളുടെയും ധർമ്മങ്ങളുടെയും അന്ത്യംകൂടി കുന്നു. മാറുന്ന ലോകത്തിന്റെ പ്രണയമാതൃകയാണ് കൊച്ചുതൊമ്മൻ. സ്വാന്തിസുവായ പ്രണയിക്കുകയും റമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന യുവമനസ്സു കൈള പഴയ ആദർശമനസ്സുകൾക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാനാവില്ല. ചങ്ങസ്വൃത പ്രണയത്തെ പരിഹരിക്കുകയല്ല, അതിന്റെ കാലം അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും ബോധിപ്പിക്കുകയാണ് എൻ.വി.ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ടാണ് കൊച്ചുതൊമ്മൻ പ്രണയം ഒരു റിയലിറ്റ് പ്രണയമായി വായനക്കാർക്ക് തോന്തിയത്. അതിൽ കാലപനികതയുടെ പരിവേശങ്ങളെന്നുമില്ല. തുണ്ണുയെയോ ചങ്ങസ്വൃതയുടെയോ ‘ശീലിൽ’ പുതിയ പ്രണയാവ്യാനങ്ങൾ എഴു

തുവാൻ കഴിയുകയില്ല എന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ കവിയും എൻ.വി.യാണ്. അതു കൊണ്ട് പുതിയ അർത്ഥങ്ങളെയും ശില്പങ്ങളെയും സംസ്കാരത്തെയും സുചിപ്പിക്കാൻ പുതിയൊരു ചിഹ്നവും സമീക്ഷകരെനിബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. പ്രോഫ: എം.എൻ. വിജയൻ പറയുന്നതുപോലെ ഓരോ ഏഴുതൃക്കാരനും ഭാഷ തയയും സംസ്കാരത്തെയും ചരിത്രത്തെയും പുനർനിർവ്വചിച്ചുകൊ ണ്ടിരിക്കുന്നു. മലയാളകാവ്യശൈലിയെ (തുഞ്ഞൻ ശൈലിയെ) ‘നവുകാ പത്തിന്റെ മഹാവ്യാന’മാക്കിയത് എൻ.വി. യാണ്.

‘വന്നാലും തുഞ്ഞൻപറമ്പാർന്ന പെക്കിളിപ്പേണ്ണു,
ചൊന്നാലും നീയീ നവുകാലത്തിൽ മഹാവ്യാനം’

ഈട്ടേറിയും ഒവലോപ്പിള്ളിയും നവുകാലത്തിന്റെ മഹാവ്യാനത്തിന് ഉപയോഗിച്ചത് ‘തുഞ്ഞൻപറമ്പാർന്ന പെക്കിളി’ പ്പെണ്ണിന്റെ മലയാളകാവ്യശൈലിതന്നെന്നാണ്. പഴയ, ആ ശൈലി എൻ.വി.യുടെ കലാശ്വാസ ത്തില്ലെട കടന്നുപോയപ്പോൾ തികച്ചും ‘നവുകാവ്യാന’മായിത്തീരുകയാണുണ്ടായത്. കാവ്യശൈലിയിൽ വ്യക്തിമുദ്രയെക്കാൾ സാംസ്കാരികമുദ്രകൾ പതിഞ്ഞു. ഭാഷയുടെ ഘടന നിശ്ചയിക്കുന്നത് കവിയുടെ ഭാവുക്കത്തം മാത്രമല്ല, കവി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങൾ കൂടിയാണ്. പ്രണയരീതിയിലെന്നപോലെ വിവാഹരീതിയിലും മാറ്റംവരുന്നു എന്ന സുചിപ്പിക്കുന്ന കവിതയാണ് ‘രൂഗരീതം’. കൂളിക്കാൻ കടവിൽവന കത്രി ഞൈയെ റൂഡിബേക്കൾ കാറിൽ മത്തായി വന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. അപ്പോൾ കത്രിഞ്ഞ കുടെവന ചേച്ചിയോടു പറയുന്നു.

“അമ്മച്ചിയെ ചേച്ചി നോക്കുമേലിൽ
മുന്നമേ മത്തായിച്ചേട്ടെന്ന പ്രാണാനാ -
ണിനി നാം പള്ളിയിൽവെച്ചുകാണാം”.

ബന്ധങ്ങൾ ഉപൻപ്പവമായിത്തീരുന്ന ഒരു കാലത്തിന്റെ വരവായി എന്ന മുന്നൻയിപ്പായിരുന്നു ഈ വരികൾ. അങ്ങനെ സംഭവിക്കുവോടുണ്ടാകുന്ന ദുരന്തത്തിന്റെ ‘മഹാവ്യാന’മാണ് ‘കള്ളംവെങ്ങൾ’. ബാഹ്യമോടികളിലും ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യത്തെ (സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ) നഷ്ടമാകുവോടുണ്ടാകുന്ന മഹാശുന്യതയുടെ ആവിഷ്കാരമായ ‘കള്ളംവെങ്ങൾ’ പ്രസക്തി ‘സിൽക്ക് സ്മിത’ എന്ന നടിയുടെ ജീവിതം ഉദാഹരിക്കുന്നു.

വ്യാവസായിക നാഗരികതയുടെ സാംസ്കാരികതലം മാത്രമല്ല, രാഷ്ട്രീയതലംകൂടി എൻ.വി. സുരചനകളിലും വരണ്ണിട്ടുണ്ട്. ലോകവിപണിയിലും ലോകാധിപത്യവും ആയുധഗൈഷിയിലും സാർവ്വഭൂമനാട്യവും സാംസ്കാരികാധിനിവേഗത്തിലും അടിമത്തവും വികസനം-അവികസിത രാജ്യങ്ങളുടെമേൽ സാമാജ്യത്വം അടിച്ചേല്പിക്കുന്നതിന്റെ ആവ്യാനമാണ് ‘കൂഷ്ണവധം’ എന്ന കവിത. കൂഷ്ണൻ മുന്നാം ലോക

(പഴയ അർത്ഥത്തിൽ) ജനതയാണ്. ‘കംസൻ’ എന്നത് വ്യാവസായിക പുരോഗതിയിലൂടെ ലോകാധിപത്യത്തിന് ശൈമിക്കുന്ന സാമാജ്യത്രശക്തി കൂടും.

‘കംസനെ കൃഷ്ണൻ വധിച്ചുകുമാണ്
കണ്ടപകൽക്കിനാവൊന്നുമാത്രം
കൃഷ്ണനെനക്കംസൻ വധിപ്പി, തെന്നും നമ്മൾ
കാണ്ണും കരോരമാം സത്യമാത്ര’

മുല്യങ്ങളുടെ വിപരുയമാണ് പുതിയ കാലത്തിന്റെ സവിശേഷത. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സാർവദേശിയത്തെ സീകരിക്കുകയും വിപണി താൽപര്യങ്ങളെ പ്രണയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മുന്നാംലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾ ഈന്ന് കംസന്നാരുടെ സാമന്തരാബന്ധം. സാമാജ്യത്തെത്ത എത്തിർക്കാൻ ദേശീയതയുടെ ഉണ്ടാവും പോരാട്ടങ്ങളും മുൻപ് കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും ഈന്ന് ആ സാധ്യതകൾക്കും മഞ്ഞലേൽക്കുകയാണ്. ദേശീയതകൾ ആയുന്നികാനന്നര ദശയിൽ വംശനിയതകളുടെ ചേരികളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് ചതിത്രപരമായ ദുരന്തം.

ആയുന്നികഭാരതത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ വിപരുയവും എൻ.വി. നമ്മേബാധ്യപ്പെട്ടുത്തിയിരുന്നു. ‘ഹിന്ദു, മുസൽമാൻ, ശിവനും, ക്രിസ്ത്യനും, പാംസിയുമൊന്നിച്ച് സഹോദരത്വത്വം വാഴുന്ന ഭാരതത്തെ, ജനാധിപത്യക്രമത്തെ സ്വപ്നംകണ്ട എൻ.വി.ക് അതിന്റെ മറുപുറവും സാനുഭവത്തിലും അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മുതലാളിത്തനാഗരികത അതിന്റെ പ്രാംഭശയിൽ ഉയർത്തിയ സമത്വം, സാഹോദര്യം, സ്വാത്രന്ത്ര്യം, ജനാധിപത്യം തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങളെ പിൽക്കാലവികസനത്തിനിടയിൽ തിരസ്കരിക്കുകയും ധനാധിപത്യത്തിന്റെയും (ജനാധിപത്യത്തിന് പകരം) നന്നാക്കെടുക്കുന്നതും ഭരണരീതികളെ പകരംവയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ‘ഗാസിയും ഗോഡിംസാ’യും ഏഴുതിയകാലത്ത് അതിലെ രാഷ്ട്രീയചിത്രം ഒരുത്രം ഹാസ്യമായിട്ടും അനന്തരത വായനയിൽ തോന്തിയിരുന്നുള്ളൂ.

‘അതിവാഞ്ചുവാൻ കുടുംബത്തിക്കി നില്ക്കുന്നു ഗാസി;
അരികേ കുറുൻ കാറിലേറി നീഞ്ചുന്നു ഗോഡിംസാ!’

ഗാസിജിയുടെ പഴത്രി സുമിത്രാ കുർക്കർണ്ണി ഗാസിജിയുടെ വധത്തിന് കാരണക്കാരായവരുടെ പക്ഷത്തുചേർന്നിരിക്കുന്ന ഒരവസ്ഥയിൽ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയചിത്രം മാറുകയാണ്. ദേശീയസാതന്ത്ര്യസമരബോധവും ജനകീയ ജനാധിപത്യവുമാണ് ‘ഗാസിജി’ എന്ന അടയാളം. അതിന്റെ തകിടംമറിച്ചില്ലാണ് സമകാലിക ഭാരതത്തിന്റെ അധികാരവും വസ്ഥം. അധികാരത്തിന്റെ നൃശംസത, കാപട്ടും, പൊയ്മുവങ്ങൾ, മിംസാമുകളും, അഴിമതി, ധനാപഹരണമോഹം, അധ്യാലോകസംസ്കാരം എന്നി

വയെ വിമർശനവിധേയമാക്കാൻ എൻ.വി.കു കഴിഞ്ഞു; സമകാലികരായ മദ്ദാരു മലയാളകവിക്കും സാധിക്കാത്തവിധം. വ്യാവസായിക നാഗരികത കൊണ്ടുവരുന്ന ജനാധിപത്യത്തിൽന്റെ ഉത്തമമാതൃകയായിരുന്നു ‘ഗാസിയും ഗോഡ്സ്’യും. അധികാരത്തെ സംബന്ധിച്ചു ‘ആധുനികാനന്തരമായ ഒരു കാഴ്ചയിലാണ് ആ കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നത്.’ അധികാരം ഓരോ പദരംഭയും ഉള്ളിലുടെ, അവൻ്റെ സ്വത്വവും, കർത്തവ്യവും പുനർന്നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടു നിലനിൽക്കുന്നു എന്ന അറിവ് ‘ഗാസിയും ഗോഡ്സ്’യും നല്കുന്നു. നമ്മുടെ ഉള്ളിൽത്തന്നെന്നയാണ് ഗാസിയും ഗോഡ്സെയും. നമ്മുടെ ദേശീയമോധനയെത്തയും ഇന്ത്യവയ്പുകളെയും (ഗാസിജിയെ) ആധുനിക നാഗരികത നമ്മിൽ നിർമ്മിച്ചട്ടുകുന്ന വിപണിതാത്പര്യത്തിൽന്റെ അധികാരഘടന (ഗോഡ്സ്) നിരന്തരം ഇല്ലായ്മ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇരയെയാരു ആത്മപ്രകാശനപരമായ തിരിച്ചറിവ് ‘മരുഭൂമികൾ ഉണ്ടാകുന്നത്’ എന്ന നോവലിൽ പിൽക്കാലത്ത് ആനന്ദം ആവിഷ്കരിക്കുകയുണ്ടായി; കുന്നൻ എന്ന കമാപാത്രത്തിലുടെ അധികാരഘടനയുടെ കർത്തവ്യത്തിൽനിന്ന് പുറത്തുകൊള്ളൽ ‘ഈര്’യുടെ അവസ്ഥയിലേക്കുള്ള പതനമാണ്. ഇവിടെ രണ്ടുമാർഗ്ഗങ്ങളേയുള്ളൂ: ഒന്നു കിൽ അധികാരത്തിൽന്റെ ഭാഗമായി മർദ്ദകനാകുക, അല്ലെങ്കിൽ അധികാരത്തിന് പുറത്തെത്ത പുറംപോക്കു ജനതയിൽ ഉൾച്ചേരിന് ഇരയായിത്തിരുക്ക, ‘ഗാസിജി’യെന്ന ഇരയിലുടെ സമകാലിക ഭാരതത്തിൽന്റെ അധികാരാവസ്ഥയുടെ അഡ്യാലോകങ്ങൾ തുറന്നുകാണിക്കുകയാണ് എൻ.വി. ചെയ്യുന്നത്.

ഗോഡ്സ് എന്ന ഭരണാധികാരി വ്യാവസായിക ലോകത്തിൽന്റെ ‘പാതുർവ്വരണ്യം’ സംരക്ഷകനാണ്. ജനാധിപത്യത്തിന് ജനാധിപത്യവും വിപണിതാത്പര്യവും ഹിന്ദുസ്ഥാനം വർദ്ധിയതയും പകരം വയ്ക്കുന്നു. എതിരാളിയെ വകവരുത്തുക എന്നതാണ് രാഷ്ട്രത്തെ. വംശീയതകാണ്കകുട്ടായ്മകൾ സൃഷ്ടിച്ച് അതിൽന്റെ സംഘബലത്തിൽ അധികാരസോപാനമെറുന്നു. കമ്പനിതലവനമാർ, കമ്മീഷനേജർമാർ, കോൺട്രാക്ടർമാർ, എന്നിവരാണ് സഹകാരികൾ. സാധാരണകാർ ഗാസിജിയുടെ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുപോൾ അവർക്കുനേരെ ആയുധങ്കാട്ടി അസഹിഷ്ണുവായി അലറുന്നു. ഭരണാധികാരി കമ്പോളവുവസ്ഥയുടെ കമ്മീഷൻ ഐജൻ്റായി മാറുന്ന ആധുനികോത്തര രാഷ്ട്രീയചിത്രമാണ് എൻ.വി. ‘ഗാസിയും ഗോഡ്സ്’യും എന്ന കൂത്തിയിൽ വരഞ്ഞുവച്ചിരിക്കുന്നത്. മലയാളത്തിലെ കാല്പനിക ഭാവുക്കാർക്ക് ഒരു പരിഹാസകവനമായി തോന്തിയ ഇത് ‘മാസ്റ്റർ പീസ്’ ഇന്ന് നമ്മുടെ അസ്ഥി പൊള്ളിക്കുന്ന യാമാർത്ഥമാണ്. അതുകൊണ്ട് എൻ.വി.കവിതകളുടെ വായനസമകാലിക കണ്വാളസംസ്കാരത്തിൽന്റെ വായനയായി മാറുന്നുണ്ട്.

മലയാള കവിതയുടെ ആഫർക്കൻ സഹാരി

വി. സുകുമാരൻ

മലയാള കവിതകളുടെ മേജർ സെറ്റിൽ എൻ.വി.രൈ ഉൾപ്പെടുത്താൻ വയ്ക്കുന്ന് ഒരുപദംഭാർത്തിക സംഖാദത്തിൽ തിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞ അക്കാദമി ക വനസ്പതിയായ ഒരുദണ്ഡംകുക്കരിയോട് ശ്രാവം സവിനയം ചോദിച്ചു: ‘അല്ലെങ്കിലും വിമർശക സിംഗാമേ, അഞ്ച്, അബവുവശാലേക്കിലും ‘ആഫ്രിക്ക’ വായിച്ചിട്ടുണ്ടാ?’ ആമെന്നും ഇല്ലെന്നുമുരയ്ക്കാതെ അദ്ദേഹം പോസ്റ്റ് ഫോഡേണിസത്തിൽ വിലയിച്ചു. ഉത്തരം മുട്ടുബോൾ കൊണ്ടുനീകു എന്നതായിരുന്നു പഴയ ചിട്ട. ഇന്നതില്ല. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ബുദ്ധി ഭിക്ഷുകളുടെ ശരണം ദെരിംയും അപനിർമ്മാണവുമാകുന്നു.

‘ആഫ്രിക്ക്’യുടെ നിർദ്ദയമായ ആശാതം (Impact)നമ്മുടെ സ്ഥായി യായ അലംബാവം ഒരു ദൈന്യഭ്രാന്ത ഏറ്റു വാങ്ങിയിട്ട് പലപതിറ്റാണ്ടു കഴി കഴിഞ്ഞു. ഈ പരുഷമായ ഉണ്ടായുള്ള പാടിരുൾ മുഴക്കം, അസ്ത്രിത പരമായ വന്യസമ്പദകളിൽ വിരിങ്ങലിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഇന്നത്തെ മലയാള കവിതയുടെ ഉപഭോഗത്തിൽ ഇടയ്ക്കേണ്ടിലും ഉയർന്നു കേൾക്കുന്നുണ്ട്. അത്യേയും നല്ലത്.

‘ആഫ്രിക്ക്’ എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്ന് എനിക്കെന്തുകൂടാ. ഉറങ്ങുന്ന അതികായൻ (Sleeping Giant)- ഇരുണ്ട ഭൂവളംഡം മുതി നിവർത്തനശുശ്രേഷ്ഠ പ്രക്ഷൃംഖ്യമായ അസ്വത്തുകളിലെ ആന്റി കൊള്ളേണിയൽ മുന്നേറ്റങ്ങൾ മനുഷ്യസന്നേഹികൾക്കും സ്വാതന്ത്ര്യ ദാഹികൾക്കും സമാനിച്ച ശുഭപ്രതീക്ഷകളാണും ഈ കവിതയുടെ പ്രഭവസ്ഥാനം. അതുന്നതീവ്വരമായ സഹജാവഭോധം, മനുഷ്യമോചനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അടങ്കാത ദാഹം. സകുചിതമായ ദേശീയ യുക്തികളെ വക്കണ്ടുമാറി ആഗ്രഹാളമായി വികസിക്കുന്ന മാനവദർശനം, ഒരുപുരീസ്വകാവ്യ ഭാഷയുടെ വാർവ്വവ ഹാരം, ‘ആഫ്രിക്ക്’ യിൽ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്.

‘ആഫ്രിക്ക്’ ആരംഭിക്കുന്നത് വന്നുമായ ഭൂഭാഗങ്ങളുടെ (wild landscape) ചുരുൾ നിവർത്തിക്കൊണ്ടാണ്: ചിത്രാത്മക ഭാവനയുടെ (pictorial imagination) ഉഭാത്മ മായ ഉപയോഗം ‘കുറുക്ക മുതമതു താഴ്ത്തിയ മോന്ത’ പോലെ വിശദുപടത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന കറുത വൻകരയുടെ സർപ്പസൗരൂം വായനക്കാരൻ്റെ അന്തർലോചനത്തിനു മുന്നിൽ പത്തി വിരുത്തുന്നു. ഒരു മതിഭ്രമാനുഭൂതിയുടെ മാസ്മരതലത്തിൽ നിന്നു കൊണ്ട് നാമീ കാച്ചകൾ കാണുന്നു: പുള്ളിപ്പുലികൾ തുള്ളുന്ന കാടുകൾ, പരന്നൊരുക്കായലിൽ ഇളക്കാതൊഴുകും മൺകരൻനിനിമിയലും മുതലത്തലകൾ; ചളിവെള്ളത്തിൽ അന്തഞ്ഞുന്ന പാറകൾ പോലുള്ള ഹിപ്പ് സ്പൂട്ടാമന്ത്രങ്ങൾ; വളർക്കാവുള്ള വനമഹിഷങ്ങൾ; കഴുത്തും കാലും നീംബ ജിറാഫുകൾ; ‘ഒരു കയ്യാലെ വാലു പിടിച്ചിട്ടപരകരത്തിലെ വാളാൽ’ സിംഹങ്ങളുടെ തലകൊള്ളുന്ന മസായികൾ പുൽ മെമ്താനത്തു പെപക്കേജീ മേയ്‌ക്കുന്ന ചിത്രമാണ് അടുത്തത്. വിപരീതത്ത്വത്തിന്റെ (contrast) കാവ്യ കവനകളുണ്ട്

തന്ത്രമാണ് ഈ ചിത്രണത്തിൽ തലനീട്ടുന്നത്. സിംഹത്തല കൊഞ്ചുന ശഭ്ദം ഒരു വശത്ത്; പുൽമേട്ടിൽ പശുക്കൈള മേയ്ക്കുന ദ്യുഷ്യത്തിന്റെ ശാന്ത മറുവശത്ത്. തുടർന്നു വരുന്ന ‘കാമോ’ (cameo) രൂവാണം ഗോത്ര യോദ്ധാക്കൾ (ടുക്കഡികൾ) എറിയുന്ന കുന്തത്തിന്റെ ഗതിഗീഥപ തയിൽ ചിതറിത്തകരുന്ന സംഗരന്ത്യത്ത കലാവിയുടേതാണ്. ദ്യുഷ്യ ക ല്പനം(Visual imagination) യുടെ ഉദാരമായ വിരുന്ന്. കാലാതിവർത്തി യായ ഒരു ഗോത്ര സംസ്കാരത്തിന്റെ രൂക്ഷസ്വരൂപം ഈ കർവിട്ടി മിനു പുള്ള അതികായമാരുടെ അനുഷ്ഠാന നൃത്യങ്ങളിലും തെളിയുന്നു. അവർ പ്രകൃതിയുടെ പെപ്തങ്ങൾ, അവസാനിക്കാത്ത അതിശയത്താട ധരണിയുടെ അനന്തതയെ, ആഴിയുടെ അപാരതയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവർ. കാലത്തെ ചെപ്പിലാടയ്ക്കാനറിയാത്തവർ; അചരവസ്തുകളിലും ആത്മ ചെച്തന്നും കാണുന്നവർ.

ഈ വന്നു ഭൂഭാഗ റംഗികൾക്കിടയിൽ ഇടമുറിയാതെ മുട്ടുന ചെണ്ട യുടെ താളം തുടരുന്നു, ഒരു മാറ്റവുമില്ലാതെ ഒഴുകുന കാനന ജീവിത ത്തിന്റെ തുടിപ്പു പോലെ ഓഡിറ്റി ഇമാജിനേഷൻ (ശ്രവണകല്പന) നൽകുന ഇല്ല രസാനുഭൂതി: അപൂർവ്വമനേ അതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാ നനാക്കു.

കടലിന്റെ ആരവം അടങ്കുന്നേപാൾ ഇതാ വീണ്ടും ആഫ്രിക്കൻ ചിത്ര അഭ്യുടെ ലോഡാഡയാത്ര : പാറപരന സഹാറൻ മണൽപ്പുറങ്ങൾ; ഒന്നു നബിയുടെ ഉറവിടമെന്നു വിളിക്കാണ ചട്ടങ്ങൾ പർവ്വതം, (Mountain of the Moon) രൂവൻ സോറി; വരയൻ കുതിരകൾ മേയുന പരിധിയില്ലാത്ത പുൽക്കാടുകൾ; നിബിഡവനങ്ങൾ, മൊറോക്കോതൊട്ട് ശുച പ്രതീക്ഷാ മുനസ്സുവരെ പരന്നു കിടക്കുന, തെന ശർഡയായ ആഫ്രിക്കയെ ഈ ചിത്ര അഭ്യുടെ നാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഈ ആദിമനുഷ്യരും ജന്മഭൂമിയിൽ നിധികുന്നങ്ങളുറങ്ങുകയാണ്: സർപ്പം, വൈരം, പൂശ്രിനം, യുറേനിയം. പ്രകൃതി കനിഞ്ഞരുളിയ വരങ്ങളെളാനും ആഫ്രിക്കയുടെ മക്കളെ തുണ ത്തക്കുന്നില്ല. തലപ്പോകമുള്ള സുജുകൾ, ഹൈസ്കായരായ പിശികൾ; അവർ അസ്വത്തു ലക്ഷം മാത്രം വരുന വെളുത്ത വർഗത്തിന്റെ കാൽക്കീ ശ്രിൽ മാരകമായ മയക്കരോഗ (Sleeping Sickness) ത്തിനും മാംസം കാർന്നു തിന്നുന കുഷംത്തിനും കീഴ്ചപ്പെട്ട കരുത്ത മനുഷ്യൻ പിറന നാട്ടിൽ അടിമയായിക്കഴിയുന ദുരവസ്ഥ. ബന്ധുത്തിനെയാൻ, സ്കൂളിൽപ്പേരാൻ, വഴിയിൽ കുടി നടക്കാൻ, നെറ്റിയിൽ വായ്ച്ച വിയർപ്പിനു കുലി ലഭിക്കാൻ, സ്വന്തം മല്ല ഉഴുതു മറിക്കാൻ, പ്രണയമടപ്പിച്ച ശരീരങ്ങളിൽ ആത്മാ വിനെ ശാശ്വതീകരിക്കാൻ, മർദ്ദിതനും അപമാനിതനുമായ പച്ച മനുഷ്യൻ പടവെട്ടുന ചിത്രവും കവിയുടെ കുംഘര പകർത്തുന്നുണ്ട്. കുചുപ്പങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചുറിഞ്ഞു ചിന്നം വിളിക്കുന ആഫ്രിക്ക കവിയെ കോറിത്തതിപ്പി കുന്നു. അവഭ്യുടെ മനസ്സിൽ തിങ്ങിപ്പുകയുന പകയും തീയും ആകാ കുന്നു. അവഭ്യുടെ മനസ്സിൽ തിങ്ങിപ്പുകയുന പകയും തീയും ആകാ കുന്നു. അവഭ്യുടെ മനസ്സിൽ തിങ്ങിപ്പുകയുന പകയും തീയും ആകാ കുന്നു. മർത്ത്യു സമത്വ ശരത്തെ മിനാൽപ്പിനാരുകളിൽ അദ്ദേഹം ദർശിക്കുന്നു. മർത്ത്യു സമത്വ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ, അവ കൈപ്പറ്റുന മനുഷ്യൻ നടത്തിയ പൊയ്തനുകളെ, ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മഹിതജയങ്ങളെ, കരുന്തവർ അറഞ്ഞത്. ബോവില്ല ലിവി ഞ്ചുണ്ണാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളും സുവിശേഷത്താടോപം പ്രച രിപ്പിച്ച അക്കാദമിയിലുംരകയാണെന്നു കവി തിരിച്ചറിയുന്നു. നടക്കല്ലു വള്ളു മനുഷ്യൻ നിവർന്നു തില്ക്കുനോൾ, അവന്റെ രോദനം

കവനക്കുമ്പാ

സിംഹഗർജ്ജനമാകുമ്പോൾ, തടവറ മതിലുകൾ തകർന്നു വീഴുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് പിലി പിടർത്തുന്നു. ഇളജിപ്പതിൽ, നീലപ്പുഴയുടെ ചളിയണിമണലിൽ പാദമുട്ട് പതിച്ച വിസ്തവയിരന്നായ നജിമെൻ; അടിമച്ച നയായിരുന്ന ഗ്രാഫിൽ കോറ്റുന്ന സ്വാത്രത്രയ്ക്കും സോഷ്യ ലിസ്റ്റിലെയ്ക്കും പിടിച്ചു കയറ്റിയ കാമെഹകുമ; കെന്നിയയിലെ കൽത്തുരുക്കിൽ ജബലിച്ചു നിന്ന ജോമോ കെന്നിയാത്ത : ആപ്രീക്കൻ നവോ തമാനത്തിന്റെ ഈ നായകരെ കവി വാഴത്തുന്നു; ഭൂതി സുവത്തിൻ വഴി ഭൂമഖ്യരേവയിലെങ്ങും തെളിയടക്ക, ശുഡിസുന്നരമായ ഏപ്രീക്ക ജീവിതം ഘ്യങ്ങും കതിരണ്ടിയടക്ക എന്ന് ആശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തന്നയിടോ വാർദ്ധമായ പ്രതിസ്പന്ദം(Empathetic Response) മാണ്.

‘എങ്ങു മനുഷ്യനു ചഞ്ചലകൈകകളി—
ലണ്ണൻകൈയുകൾ നൊന്തിട്ടുകയാ—

ബാണങ്ങാമർദ്ദനം,മവിട പ്രഹരം
വീഴുവതെന്തേ പുറത്താകുന്നു’ എന്ന വിവ്യാതമായ വരികൾ, ആപ്രീക്ക കവിയുടെ നാടാവുന്നു; അവളുടെ ദുഃഖത്തിൽ കവിമനസ്സു വിതുന്നുനു; വിശകവിതയുടെ വിതാനങ്ങളിലേയ്ക്ക് ആപ്രീക്ക ഉയരുന്നു.

കോഴിക്കോട്ട് കടപ്പുറത്തു നിന്നുകൊണ്ടു വിദുരസ്ഥലമായ ആപ്രീ കയുടെ വിലാപം കേൾക്കുന്ന കവിയുടെ മുന്നിൽ ചുരുൾ നിവർന്ന ലാൻഡ് സ്കേപ് (land scape) കടൽത്തിരയോടൊപ്പം പിൻവാങ്ങുകയായി. എന്നാൽ കവിപ്പുദിയം സ്വസ്ഥമായി മരു ഭൂമി അക്കമന്തിരിക്കുത്തിരായിപ്പോരുതാനും ഉയരാനും ആരെകിലുമൊരാൾ ഉയർക്കുമ്പോൾ താൻ അപരാജിതനാണ്, തന്റെ ജനം അർത്ഥ പൂർണ്ണമാണ്, താൻ അയാളാണ് എന്ന അവസ്ഥയായത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ കവി എത്തി നില്ക്കുന്നു.

എൻ.വി. ആപ്രീക്ക സന്ദർശിച്ചതായി അറിവില്ല. ഈ കവിതയിലെ സ്ഥിംബങ്ങളും ചിത്രങ്ങളും നന്നേയറി ലാളിച്ചുകൊണ്ടു പിൽക്കാലത്ത് ആപ്രീക്കൻ ഭൂവണ്ണംയായിലുടെ സഖവിക്കവേ എൻ.വി.യുടെ ഫേമുക ജൂടെ കൂത്യത (exactitude) എന്ന അദ്ഭുതപ്പൂർവ്വത്തി. കാണുന്ന കാഴ്ച കാജല്ലാം പരിപിതങ്ങളായിരുന്നു. ആപ്രീക്കൻ സത്തരെ ഇത്തക്കു പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊള്ളാൻ ആ വൻകര സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കവിക്ക് എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു എന്ന വിസ്മയം ഇപ്പോഴും നിലനില്ക്കുന്നു. ആപ്രീക്കയുടെ വിശരൂപദർശനത്തിൽ എൻ.വി. ലിയോപോർഡ് സിണോർ, ഡെന്റിസ് ബൈട്ട്ക്സ് എന്നീ കറുത കവികളെ അതിശയിക്കുന്നുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു; കറുത സഹംരു (Black beauty) തതിനു അദ്ദേഹം പുതിയ മാനങ്ങൾ നൽകുന്നുവെന്നും.

നവമാനവികതയുടെ കാവ്യഭാഷയാവുന്നു ‘ആപ്രീക്ക’. അതിനു മല യാളത്തിലെബു മുൻഗാമിയില്ല. പിൻഗാമിയെ ഇതു വരെ കണ്ടിട്ടുമില്ല. ജോൺഡാല്ലിന്റെ കവിതയിൽ ഓരോ വിചാരവും (Thought) രേനു വേം(experience) ആവുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ടി.എസ്. എലിയർ പരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ‘ആപ്രീക്ക’ ഫിലും ഇതാണ് സംഭവിക്കുന്നത്.

ഉത്തരയുടെ രണ്ട് ശതകങ്ങൾ

സി.വി. സുധാകരൻ

പത്താൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പിറവിയോടെ സംഭവിച്ച വ്യാവസായിക വിപ്പവവും തുടർന്നു വന്ന രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ, ഉത്തരം എന്നു തന്നെ വിശ്വാസിപ്പിക്കാവുന്ന മനുഷ്യജീവിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും, അവൻ്റെ ഒരു കാരണമായ ജീവിത പരിസരങ്ങളെ, തിരുത്തുവാൻ പ്രയാസമായ വിധത്തിൽ, അവതാളത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ലക്ഷക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾ ഭൂമുഖത്ത് ജീവിച്ചു കഴിഞ്ഞ മനുഷ്യ ജീവി, ഈ നിലനില്പ് കാലത്തിന്റെ ബഹുഭൂരിഭാഗവും ഒരു നായാട്ടു കാരനായാണ് കഴിഞ്ഞു കുടിയത്. കൂഷി ഒരു ജീവനോപാധിയായി മനുഷ്യൻ സീകരിച്ചിട്ട് ഏതാണ്ട് പത്തിരായിരം വർഷങ്ങൾ മാത്രമേയാകുന്നുള്ളു. ജീവസന്ധാരണത്തിനായി കൂഷി ചെയ്തു തുടങ്ങിയപ്പോഴാകണം മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയംസനും ആരംഭിച്ചത്. ജലസാമീപ്യവും വളപ്പെടുമയും തിക്കണ്ണ നദിതടങ്ങളും താഴ്വാരങ്ങളും അവൻ കൂഷിക്കായി തെരഞ്ഞെടു ടുക്കുകയും അവിടങ്ങളിലെ സാഭാവിക വൃക്ഷ, സസ്യ ജാലങ്ങളെ തീയിട്ടും വെട്ടിയും നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വന്മുഹങ്ങളുടെ ശല്യ മൊഴിഞ്ഞ വാസസ്ഥാനങ്ങളാരുകുവാനും കുറെ കാട് അവൻ നശിപ്പിച്ചുകാണണം. വെട്ടിയ മരതടികൾ ഗുഹനിർമ്മാണത്തിനും വിരകിനും മറ്റും ഉപകരിച്ചുമിരിക്കണം.

പ്രാമാണികാവശ്യങ്ങൾക്കും ജീവസന്ധാരണത്തിനുമായി മനുഷ്യവർഗ്ഗം നടത്തിയ ഈ ആദ്ദെത്ത ഇടപെടലുകൾ പ്രകൃതിയെ സാരമായാനും നോവിച്ചു കാണുകയില്ല. അനാത്ത ലോകജനസംഖ്യ തന്നെ പരിമിത മായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാദിത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽപ്പോലും വെറും ഇരുപത്തിഒമ്പുകയിരുന്നു ലോകജനസംഖ്യ - ഇന്ത്യയിൽ മാത്രം ഇന്ന് അതിന്റെ നാലിരട്ടിയോളം ജനമുണ്ടെന്നോരുക്കണം. ക്രിസ്തുവർഷം 1800-ലെ ജനസംഖ്യ 90 കോടിയായിരുന്നു; 1900-ത്തിലേത് 161 കോടിയും; 1930-ൽ അത് 200 കോടിക്കടുത്തതായി. വെറും എഴുപത് കൊല്ലുങ്ങൾ കൊണ്ട് അത് മുന്നിരട്ടിയായി വർദ്ധിച്ച് 600 കോടിക്കടുത്തതായിരിക്കുന്നു.

കാട്ടിൽ നിന്നു തുടങ്ങിയ പ്രയാണം സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾ പിന്നിട്ടുകയും ശാസ്ത്രപുരാഗത്തിയും നേടങ്ങളും കയ്യിലെംബാനുഞ്ഞിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തപ്പോൾ മനുഷ്യൻ കൂടുതൽ ആവശ്യങ്ങളുള്ളവനും കൂടുതൽ കൗശലങ്ങളുള്ളവനും ആയിത്തിരുന്നു. കൗശലമേറിയ മനുഷ്യവർഗ്ഗ ശാഖകൾ കൗശലം കുറഞ്ഞ ശാഖകളേയും അവയുടെ ഭൂപരഭാങ്ഗങ്ങളേയും ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കുവാനും അവയെ സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഉപയോഗിക്കുവാനും തുടങ്ങി. അവസാനത്തെ അഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ

വെട്ടിപ്പിടുത്തങ്ങളിലൂടെയും തന്റെങ്ങളിലൂടെയും വെള്ളക്കാരൻ ഭൂമിയിലെ വൻകരകളിൽ ഭൂരിഭാഗത്തെയും തന്റെ എക്സ്പ്രിന്റിൽ ഒരുക്കി. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളായപ്പോൾ ലോകത്തിലെ അരകെ ഭൂപ്രദേശ താഴെന്തെ മുകാൻപക്കിലേരെ അവരെ കരുതിലോതുണ്ടികഴിഞ്ഞു. വെള്ളക്കാരൻ വർഷം ഏന്നും പ്രകൃതിയെ പ്രതിയോഗിയായിക്കണ്ണു; പ്രകൃതിയെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കുകയാണ് ലോകനായകനായ തന്റെ ജീവി തയർമം എന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. തങ്ങൾ കീഴടക്കിയ ഭൂവിഭാഗങ്ങളിലെ ധാതുനികേൾപ്പങ്ങളെ, വനവിവേണ്ണരെ, മനസ്യശക്തിയേയും അവർ വിലക്കാടുക്കാതെ സാധ്യതമാക്കി. അതോടൊപ്പം തങ്ങൾ ഉൾപ്പാടിപ്പിച്ചിരുന്ന ഉല്പന്നങ്ങൾ വിറുചിക്കാനുള്ള കമ്പോളങ്ങളായി ഈ നാടുകളെ അവർ കാണുകയും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. കയ്യേറിയ കോളനികളിൽ നിന്നെന്നല്ലാം വെള്ളക്കാർ പുറന്തള്ളപ്പെട്ടുവെക്കിലും ലോകത്തിനെയാകുക തങ്ങളുടെ കമ്പോളമായിക്കണ്ണ് ചുംബനം ചെയ്യുകയും സാധ്യതിക കോളനി വൽക്കരണം നടത്തുകയുമാണ് അവരിന് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

വ്യാവസായിക വിപ്പവത്തിന്റെ അരങ്ങേറ്റമാണ് മറ്റു പലതിനുമൊപ്പം വ്യാപകമായ വനനാശത്തിനും വഴിയോരുക്കിയത്. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടോടെതന്നെ മനസ്യൻ കരിയുണ്ടാക്കാൻ പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു; ഇന്ത്യൻ സിലിവേയും മറ്റും കാടുകൾ കരിയായി മാറുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 1825ൽ നീരാവിപ്പുണ്ണിനുകളോടുകൂടിയ തിവിണ്ണികൾ ഓടിത്തുടങ്ങി. പിന്നെ റൈറ്റീസ്പൂതകളുടെ നിർമ്മാണം സംഭവിച്ചു. ഗതാഗതം എഴുപ്പുമായി തിരിക്കന്നരോടൊപ്പം, വൻകരകളുടെ ഒരുത്തു നിന്ന് ചരകുകളും വനവിഭവങ്ങളും മററവിയേയും എത്തിക്കാമെന്നായി. ആഗോള വായു മലിനീകരണത്തിന്റെ ഇരുപത് ശതമാനത്തിന് ഇന്ന് മോട്ടോർ വാഹനങ്ങളാണ് ഉത്തരവാദികൾ എന്നിരിക്കു, 1908ൽ അമേരിക്കയിൽ ഹെൻറിഫോർഡ് ‘സാധാരണക്കാരൻ കാർ’ നിർമ്മിച്ചിരിക്കിയത്, ആഗോള പരിസ്ഥിതി നാശത്തിന്റെ ചിത്രത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രധാന നാഴികക്കല്ലുമായി. വൻതോതിലുള്ള വ്യാവസായികോല്പനയെ പ്രകീയകൾ സാധ്യമാക്കിയ വൈദ്യുതജനറേറുകളും വൈദ്യുത മോട്ടോറുകളും പ്രചാരത്തിലായതും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകത്തിൽത്തന്നെയാണ്. തുടർന്ന് വ്യാവസായിക രംഗത്ത് കുതിച്ചുചാട്ടങ്ങൾ സംഭവിച്ചു.

അച്ചടിയന്ത്രങ്ങൾ നേരത്തെതന്നെ പ്രചാരത്തിലായിക്കണ്ണിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും 1848ൽ റോട്ടറിപ്രസ്സുകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതോടെയാണ് ലക്ഷക്കുണ്ടാക്കിപ്പെട്ടത്. ഒരു ടൺ നൃസ്സപ്പീറ്റ് ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാൻ രണ്ടു ടൺഡ്രാജം മരം വേണമെന്നിരിക്കു, ലക്ഷക്കുണ്ടാക്കിപ്പെട്ട ദിനപത്രങ്ങൾ നിന്തുവും അച്ചടിക്കുകയായിരുന്നു. പേപ്പർ വ്യാവസായത്തിന്റെ വളർച്ച ലോകമെമ്പാടും വർദ്ധിച്ച തൊതിലുള്ള ജലമലിനീകരണത്തിനും കാരണമായി.

ഇന്നുനം വിരകാകട്ട്, കല്കരിയാകട്ട്, എല്ലായാകട്ട്, അതിരെ ദഹനം കാർബൺഡിയോക്സൈറ്റീക്സൈറ്റ് ജനിപ്പിക്കുന്നു. വ്യാവസായികോല്പാദനം വിദ്യുച്ചക്രമീയാടും, വിദ്യുച്ചക്രമീയാടും ഭൂതിഭാഗവും ഇന്നുനം തനിനോടും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ, വ്യാവസായികോല്പനാങ്ങളാണുന്നും കാർബൺഡിയോക്സൈറ്റീക്സൈറ്റ് ജനിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നത് കേവല സത്യമല്ല.

വ്യാവസായിക പുരോഗതിയും വിദ്യുച്ചക്രമീയാട വർദ്ധിച്ച തോതിലുള്ള ഉല്പാദനവും ദുധമാംവിധം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ കുറേ ഒക്കെങ്ങളിലെ വനിച്ച വ്യാവസായിക വളർച്ചകൾ ഉള്ളിൽജം പകരു വാൻ ടീമമായ താപവെവദ്യുതനിലയങ്ങൾ ലോകത്തിലെങ്ങും നധാപി ക്കപ്പെട്ടുകയും അവ ഇന്നുനം ദഹന കണക്കിൽ കാർബൺഡിയോക്സൈറ്റീക്സൈറ്റ് വാതകം അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് തളളിവിട്ടുകയും ചെയ്തു. സിമന്റ്, ഉരുക്ക് തുടങ്ങിയ ഘടനവുവസായങ്ങളും വൻതോതിൽ ഇന്നുനം ദഹനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എല്ലാ ഇന്നുനമായുള്ള മോട്ടോർ വാഹനങ്ങളാകട്ട് കാർബൺഡിയോക്സൈറ്റീക്സൈറ്റ്, സർഫർഡിയോക്സൈറ്റീക്സൈറ്റ് തുടങ്ങിയ മറ്റു രാസമാലിന്യങ്ങളും ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ജലവെവദ്യുത നിലയങ്ങളുടെയും, അണക്കെട്ടുകളുടെയും നിർമ്മാണം നിബിധവനങ്ങളെ വെള്ളത്തിൽ മുകളി നശിപ്പിക്കുവാനും കാരണമായി.

ആഗോള പരിസ്ഥിതിയാട തകർച്ചയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പരിപിന്തനം ഇള തകർക്കൽ പ്രക്രിയയിൽ വികസിതങ്ങളായ സമ്പന്നരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ അതിഭോഗവും ധൂർത്തും വഹിച്ചിട്ടുള്ള വർദ്ധിച്ച പകിനെക്കുറിച്ച കുടെ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിഭോഗത്തിന്റെയും ധൂർത്തിന്റെയും ചില സൂചകങ്ങൾ മാത്രം ഉല്ലരിക്കാം. യുറോപ്പിലെയും അമേരിക്കയിലെയും നിവാസികൾ അവരുടെ വളർത്തു നായ്ക്കളുടെയും പുച്ചകളുടെയും തീറ്റക്കുവേണ്ടി ചെലവിട്ടുന്നത് 71400 കോടി രൂപയാണുതെ. അവർ സുഗന്ധദ്വയങ്ങൾക്കായി 50400 കോടി ചെലവഴിക്കുന്നു. ഏത് ക്രീമിനീനുവേണ്ടി 46200 കോടിയും. (Human Development Report 1998). ലോകത്തിലെ 585 കോടി ജനങ്ങളിൽ നാനുറു കോടിയും പ്രാമാണികാവശ്യങ്ങളുടെ പുരുണം സപ്പനമായവഗ്രേഷ്യിക്കുന്ന ദരിദ്രയും ലൗഖവേയാണ് സമ്പന്നരായ ഏഴുപതുകോടിയും ഇള അതിഭോഗം. ഇന്ത്യ പോലുള്ള അവികസിതരാജ്യങ്ങളിലെ സമ്പന്ന വിഭാഗങ്ങളും ഇതേ ധൂർത്തിന്റെയും അതിഭോഗത്തിന്റെയും മാതൃകകളേയാണ് പിന്തുടരുന്നത് എന്നും ചുണ്ടിപ്പിരുന്നെങ്കിലിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയുടെയും അമേരിക്കയുടെയും ഇന്നുന ഉപഭോഗത്തെ മാത്രം താരതമ്യം ചെയ്താൽ കാർബൺഡിയോക്സൈറ്റീക്സൈറ്റ് പ്രജനനത്തിൽ വികസിത വ്യാവസായിക ശക്തികൾക്കുള്ള കുടിയ ഉത്തരവാദിത്വം തിരിച്ചറിയാറാകും. ഇന്ത്യക്കാരരെ പ്രതിശീർഷ കാർബൺഡിയോക്സൈറ്റീക്സൈറ്റ് പ്രജനനം 1.1 ടൺ്നാണെങ്കിൽ, അമേരിക്കക്കാരരെന്തെ ഇളപതിരട്ടിവരും. നുറു കോടിയോളം ജനസംഖ്യയുള്ള ഇന്ത്യയിൽ 70 ലക്ഷം മോട്ടോർ

വാഹനങ്ങളാണുള്ളതെങ്കിൽ, 25 കോടി ജനസംഖ്യയുള്ള അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ 19 കോടി വാഹനങ്ങളുണ്ട്. ഉപദോഗത്തിന്റെ ഏതു രംഗമെടുത്താലും സമാനമായ അതിനോഗ്രാഡശ വൈള്ളക്കാരന്റെ നാടുകളിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ ആകെ ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെട്ട ടുന കാർബൺഡിയോക്സിഡൈസിൽ 75 ശതമാനത്തിനും ലോകജനസം വ്യയുടെ 20 ശതമാനം മാത്രം വരുന്ന സന്ദർഭ വികസിത രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഉത്തരവാദികളാണെന്ന് കണക്കുകൾ പറയുന്നു.

വൻകരകളിലെങ്ങും കാടുകളുടെ നാശവും തരിതഗതിയിൽ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 8000 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഭൂമിയിൽ 808 കോടി ഫോക്ടർ കാടുകളുണ്ടായിരുന്നു എന്നും തന്നെ 304 കോടി ഫോക്ടറായി ചുരുങ്ഗിയിരിക്കുന്നു എന്നും ഡാമ്പു.ഡാമ്പു.എഫ്. (World Wide fund for Nature) പറയുന്നു. എത്രയോ രാജ്യങ്ങളിലെ വനസ്പതി പണ്ടുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ പത്തുശതമാനമായി ശോഷിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ അസ്പത്യവർഷങ്ങൾ കൊണ്ടുമാത്രം, ഏഷ്യയും ആഫ്രിക്കയും തെക്കനേ മെരിക്കയും അടങ്കുന്ന ഉഷ്ണമേഖലാ പ്രദേശങ്ങളിലെ വനങ്ങളുടെ അസ്പത്യ ശതമാനം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതായി കണക്കുകൾ പറയുന്നു. കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു വർഷങ്ങളായി പ്രതിവർഷം ഒരു കോടി മുതൽ ഒന്നരക്കോടി വരെ ഫോക്ടർ വനമാണ് വിറകായും കടലാസായും മുപ്പൊരുപ്പുട ഭൂമിയിൽ നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

കാർബൺഡിയോക്സിഡൈസിൽ പ്രജനനം വർദ്ധിക്കുകയും അതേ സമയം അതിന്റെ ആഗ്രഹത്തിനുതക്കുമായിരുന്ന വനമേഖലകൾ പല കാരണങ്ങളാൽ വൻതോതിൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, അതുറീക്ഷത്തിലെ കാർബൺഡിയോക്സിഡൈസിൽ വിതാനം ഉയരുവാൻ തുടങ്ങി. ഇത് ഉയർച്ച, ഇന്ന് അപകടകരമായ വിതാനങ്ങളിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. അതു രീക്ഷത്തിലെ കാർബൺഡിയോക്സിഡൈസിൽ വിതാനമുയരുമ്പോൾ ഫറിത്തഗഹ പ്രതിഭാസ (Green house effect)വും തുടർന്ന് ആഗോള താപനിധി സംഭവിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ അറുനുറ്റ് വർഷങ്ങളിലെ ഏറ്റവും താപമേറിയ വർഷങ്ങൾ യഥാക്രമം 1998ലും 1997ലും ആയിരുന്നു. ഇനി പിറക്കാനിരിക്കുന്ന ഓരോ വർഷവും ഭൂമിയുടെ താപവിതാനത്തിൽ ഉയർച്ചകൾ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്ന് തന്നെ ശാസ്ത്രജ്ഞരാൽ ആശങ്കിക്കുന്നു. വ്യവസായ ശാലകൾ വിസർജ്ജിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വര, ശ്രദ്ധകൾ മലിനുങ്ങൾ ലോകമാകെ ജലദ്രോഗന്തരിലുകളേയും സമുദ്രങ്ങളേയും അഭ്യർത്ഥവമാംവിധം മലിനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവികസിതരാജ്യങ്ങൾ പോലും രാസവളങ്ങളും കീടനാശിനികളും ലോഭമില്ലാതെ ഉപയോഗിച്ചതു കാരണം മണ്ണും ജലദ്രോഗന്തരിലുകളും മാത്രമല്ല കാർഷികവിഭവങ്ങളും മനുഷ്യനടക്കമുള്ള ജീവജാലങ്ങളുടെ ശരീരകോശങ്ങളും രാസമലിനീകരണത്തിന് വിധേയമായിരിക്കുന്നു. മുലപ്പാലിലെ ഡി.ഡി.ഡി.യുടെ അഴവ് പരിശോധിക്കേണ്ട പതനത്തിൽ നാമിനെന്നതിയിരിക്കുന്നു.

ശ്രീതീകരണ വ്യവസായവും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്ന രാസവാതകങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ കലർന്നു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഭൂമിയുടെ ഓസോസിൽ കുറവായിരുന്നു. ഈ സൂഷിരങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി ക്രമ തത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവന്ന് 1998ൽ 2.73 കോടി ചതുരശ്ര കിലോമീറ്റർിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്തെ. അശ്വീടാവയലും റേഡിയോഷൻ വർദ്ധിക്കുന്നതു മൂലം ഭൂമിയിലെ പല വൻകരകളിലേയും ജനങ്ങൾ വൻതോതിൽ കാൻസർ രോഗത്തിന് ഇരയാകുമെന്ന് ആശങ്കിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇന്നത്തെ തോതിൽ മലിനീകരണം തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്നാൽ 2100-ആംശോടെ ഭൂമിയുടെ താപവിത്താം 3.5°C കണ്ട് വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് പ്രവച്ചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഹിമാലയത്തിലെ മൺതുമലകൾ ഉരുക്കിത്തീരുകയും ഗാഗയും ബൈമപുത്രയും വഴി വരെയുകയും ചെയ്യുമ്പെത്ര. കൂടുതൽ ഭൂപ്രദേശങ്ങൾ മരുഭൂമികളായി മാറുകയും വ്യാപകമായ തോതിൽ വരശ്ചയും ദക്ഷയ്ക്കാമവും അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടാം. ദ്രുവങ്ങളിലെ മൺതുരുക്കി സമുദ്രവിതാനങ്ങൾ മുന്നടിയിലേറെ ഉയർന്നേക്കാം മെന്നും മാലിയും ബംഗ്ലാദേശും കുറെ ഇന്ത്യൻ തീരപ്രദേശങ്ങളും വർഷജ്ഞത്തിൽ മുങ്ഗിപ്പോയേക്കാം മെന്നും ആശങ്കിക്കപ്പെടുന്നു.

ഉക്കൾക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾ ഭൂമുഖത്ത് ജീവിച്ച മനുഷ്യങ്ങിവി, അവ സാന്നത്തെ കേവലം ഒണ്ടു നൃറാണ്ഡുകൾ കൊണ്ടാണ് ഈ വിധം ആശോഷ പരിസ്ഥിതിയെ തകിടം മറിച്ചിരിക്കുന്ന വനധ്യാംസനവും രാസമലിനീകരണവും നടത്തിയിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരാശിയുടെ ഭൂതിക പരിസ്ഥിതിയിൽ സംബന്ധിച്ച വിനാശകരമായ ഈ പരിണാമങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ സാമ്പ്രദാം കെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങിയത് ആയിരത്തിനുത്താള്ളായിരത്തി അറുപതുകളോടെയാണ്. ശ്രീ നാരായണ ഗുരുവിനേയും, മഹാത്മാ ഗാന്ധി ദയയും, ആൺധൻ ഹക്സിലിയേയും പോലുള്ള കോൺഡൻഷികൾ നേരത്തെ തന്നെ “അനന്തമായ പുരോഗതി (End less progress)” എന്ന സകലപ്പത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയും സന്പന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ യുർത്തും അതിഭോഗവും വിനാശകരികളാണെന്ന് ചുണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്തി രുന്നു. പക്ഷേ സംഘടിത പരിസ്ഥിതി പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ലോകമാകെ വളർന്നു വരുവാൻ എഴുപതുകൾ വരെ കാലമെടുത്തു.

ഭൂഗോള ഉച്ചകോടി (Earth Summit) എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട 1992ലെ റിയോകോൺഫറൻസിൽ 170 ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളും ഒട്ടേറെ പരിസ്ഥിതി സംഘടനകളും പരികടക്കുകയും ആശോഷ പരിസ്ഥിതിയുടെ ഗുരുത്തരാവസ്ഥ ദയക്കുറിച്ച് ആശങ്കിൽ പറിക്കുകയും ചെയ്തു. 97ലെ കോംഡ്രോകോൺഫറൻസാക്കട്ട്, 2012-ആംശോടെ കാർബൺഡിയോക്സിഡും സൈറ്റും ഓസോസിൽ വിരുദ്ധ വാതകങ്ങളുടെയും വിസർജ്ജനത്തോട് 1990ലേതിനേക്കാൾ അഞ്ചുശതമാനം കുറയ്ക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. തീരുമാനങ്ങളുടെ പ്രാവർത്തനക്രമൈക്കരയ്ക്കുറിച്ച് സാരമായ ആശകകൾ നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആതാരിക പരിസരങ്ങൾ

വൃക്തിയുടേയും സമുഹത്തിന്റെയും ശ്രേയസ്സിനേയും നിലനിൽപ്പി എന്തെന്നെയും അവരുടെ ആതാരിക ജീവിത പരിസരങ്ങൾ, അമവാ ബഹാദികമാനസിക സാഹചര്യങ്ങൾ കുടുംബം സ്വാധീനിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ അപ്പോൾ കൊണ്ടു മത്രമല്ല ജീവിക്കുന്നതെന്ന ഗുരു വാക്കുത്തിന് കാലം പ്രസ ക്കിയേറുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ.

വ്യാവസായിക വിപ്പവവും തുടർന്നു വന്ന പത്തിരുപത് ദശകങ്ങളിലെ ചെയ്തികളുമാണ് മനുഷ്യരെ ഭേദത്തിന് പരിസരങ്ങളെ അപകടപ്പെടുത്തിയത് എന്നു നാം കണ്ടു. സമാനമോ കുടുതൽ അസ്വാസ്ഥ്യജനകമോ ആയ തകർച്ചകൾ താരതമ്യേന ചെറിയൊരു കാലയളവിൽ മനുഷ്യരെ ആതാരിക പരിസരങ്ങളിലും സംഭവിച്ചു.

മനുഷ്യ കുലത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് ചിന്തനം ചെയ്തിരുന്ന വർഷ ഒരു നൂറ്റാണ്ട് മുൻപ് പോലും കരുതിയിരുന്നത്, സർവ്വത്രികമായ സാക്ഷരതയിലൂടെ ലോകക്ഷേമം കരുതിപ്പിടിക്കാനാകുമെന്നുമായി രൂപീകൃതിയിലൂടെ ധർമ്മാധിഷ്ഠാഭാഗവായഞ്ചെലും ജനിപ്പിക്കുവാനാകുമെന്നും മന്ത്രിപ്പ് കങ്ങളിലോരോന്നിലും നന്ദയുടെ ആശയങ്ങൾ വിടർത്താനാകുമെന്നും അന്നത്തെ ആദർശവാദികൾ സ്വപ്നം കണ്ടു. ഫ്രാഡുകൾ വിരുദ്ധമായ ദിശകളിലേയ്ക്കാണ് തുടർന്നു വന്ന ദശകങ്ങളിൽ ലോകം സഖ്യരിച്ചതെന്ന് ഇന്ന് നമുക്കരിയാം. ലോകസാക്ഷരത വർദ്ധിച്ചു; അച്ചടിയും സ്വന്ധപ്പെട്ട സാങ്കേതിക വിദ്യകളും വളരെയെറെ പുരോഗമിച്ചു; പത്രങ്ങളും ആനുകാലികങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും ലക്ഷക്കണക്കിന് പ്രതി കൾ വിറ്റഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനുപകരിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ തന്നെയാണോ തലച്ചോറുകളിൽ നിവേശി പ്രക്രൈപ്പെട്ട കൊണ്ടിരുന്നത്? ലോകത്തിൽ അച്ചടിക്രമൈപ്പെട്ട കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ഈനുവരെ അച്ചടിക്രമൈപ്പെട്ടതുമായ വാക്കുകളിൽ, വ്യക്തിയുടേയും സമൂഹത്തിന്റെയും നന്ദയും ക്ഷേമവും ലക്ഷ്യം വെച്ചുവ എത്ര ശതമാനം കാണും?

രാക്ഷസീയ ശക്തിയെഴുന്ന ആശോഷസാമ്പത്തിക താല്പര്യങ്ങളും അതോടൊപ്പം വിഭാഗീയ തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളും എഴുതപ്പെട്ട വാക്കിനെ കയറ്റക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നു തന്നെ പറയണം. മേഖപറമ്പ ശക്തികൾ പ്രചരിപ്പിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന അർഥ സത്യങ്ങളും അസത്യങ്ങളും പ്രചാരവേലകളുമാണ് ഈ അച്ചടിക്രമൈപ്പെട്ടുന്ന വാക്കിന്റെ ഭൂതികാഗവും. മറ്റാരു വലിയ പകාകട്ട, മനുഷ്യരെ സഹജ ദാർശ്യല്പം ആളെ ചുംബണം ചെയ്തും അധിക വികാരങ്ങളുണ്ടത്തിയും സ്വന്തം പ്രചാരവും ലാഭവും ഉറപ്പ് വരുത്തുന്ന ക്ഷുദ്രസാഹിത്യവും. മതത്തിന്റെയും കക്ഷിയുടേയും പരസ്പരം വരുക്കുന്ന ചേരികളിൽ മനുഷ്യരെ തളച്ചിട്ടുക; പ്രാഥമ്യിക വികാരങ്ങളിലേയ്ക്ക് അവരെ തളളിയിട്ടുക; ഉല്പാദകശക്തികൾക്കു വേണ്ടി അവരെ ഒരു വെറും ഉപദോഷതാഖാക്കി ചുരുക്കി ചുംബണം ചെയ്യുക - ഈതോക്കെയാണ് പുതിയ യുഗത്തിന്റെ ആക്ഷരപ്രവാഹങ്ങൾ കവനക്കുമുണ്ടി

അനുഷ്ഠിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ധർമ്മങ്ങൾ. സത്യം പറയുന്നതും സദ്ഗതി ലക്ഷ്യമാക്കുന്നതും നമ്മിലെക്കും സ്വന്നഹസമന്വയങ്ങളിലെക്കും മനുഷ്യനെ ഉണ്ടത്തുന്നതുമായ വാക്ക് ജനിക്കുന്നതെത്തീവില്ല എന്നല്ല; ജനിക്കുന്നവ മറിച്ചുള്ളതിന്റെ പ്രജയത്തിൽ മുകാലേമുണ്ടാണിയും മുഞ്ഞിപ്പോകുന്ന എന്നു മാത്രം.

എഴുതപ്പെട്ട വാക്കിനേക്കാൾ ശക്തിയേറിയ ദൃശ്യശാഖയുമായുമഞ്ചായ സിനിമയുടേയും ടെലിവിഷൻറേയും അവസ്ഥയോ? സിനിമ പ്രചാരത്തിലായിത്തുടങ്ങിയ ഇരുപതുകൾ മുതൽ ‘വിഷപ്പെട്ടി’ വീടുകളിലെതാങ്കൾ ശിശിര തൊല്ല്യുറുകൾ വരേയുള്ള വെറും എഴുപതുകാലാക്കാലം കൊണ്ട് ഇല മാധ്യമങ്ങൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആന്തരിക പരിസരങ്ങളെ സർവ്വാതിശായിയാം വിധം സാധിനിക്കുകയും തലച്ചോറുകളിൽ വികലസക ഘ്പങ്ങൾ കുടിയേറുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഉത്തമ സാഹിത്യ കൃതികളെ ഉപജീവിക്കുകയും നൃത്തസംഗീതാദി സുകുമാര കലകളുടെ മാസ്മരിക ലോകത്തിലേക്ക് പ്രേക്ഷകരെ കൈപിച്ചു നയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഒരു സുഭഗകാലഘട്ടമുണ്ടായിരുന്നു സിനിമയുടെ ചരിത്രത്തിൽ. അപൂർവ്വകലാവാസനകളും മാനവികതയോ ടുള്ള പ്രതിജ്ഞാബഹ്യതയും തികഞ്ഞ കുറേ പ്രതിഭാശാലികൾ അന്ന് അരങ്ങിന അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. ക്രമത്തിൽ പടിഞ്ഞാറും കിഴക്കും, വൻപണം രംഗം പിടിച്ചടക്കി. ഇന്ന് ബോംബെ ചലച്ചിത്ര ലോകം ഭരിക്കുന്നത് അവിടുത്തെ അധ്യാലോകമാണെന്നു കേൾക്കുന്നു. പണമെന്നെത് പണം വാരുന്ന വ്യവസായത്തിന്, പ്രേക്ഷകരെ തിയേറുകളിലെത്തിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയേറിയ ഉപാധിയായി ലോകമാകെ സ്വത്രീശരീരവും ലൈംഗികതയും ലോഭില്ലാതെ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. പകിട്ടുന്ന സ്വത്രീശരീരാംശ പ്രദർശനങ്ങളിലും ശരീര സുന്ദരികളുടെ മഹത്ത്വവർക്കുന്നതിലും സ്വത്രീയന്നാൽ സാന്ദരഭലംഗികതയാണെന്ന ഒരു പ്രതിച്ഛായ സിനിമാ ലോകമെമ്പാടും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനിടക്കുന്നു. ഈ വികല പ്രതിച്ഛായ സ്വത്രീ കുടു വിശ്വാസിയിരിക്കുന്ന എന്നും പറയേണ്ടതുണ്ട്; എൻ്നപതുകൾ മുതൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ശക്തി പ്രാപിച്ചു വരുന്ന ബ്യൂട്ടിപാർലർ സംസ്കാരം ഒരു ബാഹ്യലക്ഷണം മാത്രമാണ്. സിനിമ പണ്ട് പാത്രസ്വഷ്ടിയിലും മറ്റൊരു സ്വത്രീനിന്ന് നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതെങ്കിൽ പുത്തൻ ഹിന്ദി സിനിമയും മറ്റൊരു സ്വത്രീ അത്യാസക്തിയുള്ളവളാണെന്ന കൂത്രേം പ്രതിച്ഛായയുടെ നിർമ്മിതിയിലും ലൈംഗിക കൂറവാളികൾക്ക് മാനസിക്കോർജം പകർന്നു നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

എൻ്നപതുകളിൽ സിനിമയുടെ നിലനില്പിന് ടെലിവിഷൻ ഒരു ശക്തമായ ഭീഷണിയായി വളർന്നുവന്നു. മുതിർന്ന തലമുറ തിയേറുകളിൽ പോകുവാനായസപ്പടാതെ ടെലിവിഷൻ മുമ്പിൽ കുത്തിയിരിക്കുമെന്നായപ്പോൾ, സിനിമ സ്വന്നം നിലനില്പിനേയും പണപ്പെട്ടിയേയും സംരക്ഷിച്ചത് പതിനേട്ടുകാരനെ കൂസുകളിൽ നിന്ന് പിടിച്ചിറക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ള സൃഷ്ടികൾ തിയേറുകളിലെത്തിച്ചും കൊണ്ടാണ്. നമ്മുടെ

കൗമാരം വിശ്വാസുകയും അയവിറക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് എത്തെത്യമ മുല്യ അങ്ങുടെ ആവിഷ്കാരങ്ങളാണെന്ന് മുതിർന്നവരും ചിന്തിക്കുന്നവരും അറിയുന്നതുപോലുമില്ല. അധിക സൃഷ്ടികൾ വെല്ലുവിളിക്കുന്നുമെന്നാൽ ജനിച്ചു പെരുകുന്നു; അതോടൊപ്പം പട്ടണത്താറൻ ക്ഷുദ്രസൃഷ്ടികളുടെ ഇറക്കുമതി നിർബാധിയം തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒലിവിഷൻ്റെ ജനനം, ഈ നാട്ടിലെക്കിലും മഹത്തായ ചില ആശയ ലക്ഷ്യങ്ങളാണെന്നായിരുന്നു. അതിബൃഹത്തായ ഒരു രാജ്യത്തിലെ നിരക്ഷര ജനത്തിലേക്ക് ആരോഗ്യപാരാങ്ങളും കൂഷിപാംഞ്ഞളും പ്രാമാണിക ശാസ്ത്രപാംഞ്ഞളുമെല്ലാം ഈ നൃതന ദൃശ്യമായുമതിലും എത്തിക്കാം മെന്നും അങ്ങനെ പുരോഗതിയുടെ പാതയിൽ രാജ്യത്തിനൊരു കുതിച്ചു ചാട്ടം നൽകാനാകുമെന്നും അവുപത്രുകളിൽ സ്വപ്നം കണ്ണത് സ്ഥാപക പിതാവായ ഡോ. വിക്രൂം സാരാഭായി ആയിരുന്നു. ദശകങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞ പ്ലോൾ ഉഭാത്ത ലക്ഷ്യങ്ങൾ വിസ്താരിക്കപ്പെട്ടു. മാത്രവുമല്ല, മുന്നുറു കോടി രൂപയുടെ പരസ്യപ്പണം ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാംസ്കാരികാരോഗ്യത്തെ കൊണ്ട് വലുതെന്നെന്നീയ മാറിവന രണ്ടുക്കുംഞ്ഞളുടെ വിവരങ്ങെടുക്കാണ് കുടെ, രാജ്യത്തിന്റെ ഭേദിയ മാധ്യമം വികല മുല്യങ്ങളെ വീടുകളിലെത്തിക്കുന്ന ഒരു വിഷവാഹിനിയായി തരം താണുപോവുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യയുടെ ആകാശത്തിലേക്ക് കച്ചവടക്കള്ളാണെ കടന്നുവന്ന വിദേശക്കുത്തകകൾ കുടെ തകർത്താടുന്ന ഇന്നത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, കൗമാരത്തിന്റെയും യുവത്വത്തിന്റെയും മനോഭിത്തികളിൽ അടക്കമത്തിന്റെയും ലൈംഗികതയുടേയും വികല ചിത്രങ്ങളാണ് ആലോവനം ചെയ്യപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. മറ്റു മാതൃകകളെയെല്ലാം പരിതാപകരമാം വിധം പുറത്തിളി, മുതലാളിത്തം ലോകസാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതിയുടെ മേൽ പിടിമുറുകിക്കിഴിഞ്ഞ ഈ കാലസസ്യിയിൽ, മനുഷ്യജീവിയെ വെറും ഉപഭോക്താവായും മനുഷ്യ സമൂഹത്തെ വെറും കണ്ണൊള്ളമായും സങ്കോചിച്ചുകാണുന്ന ഒരു തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപകരണമായി എത്തിനുംപോന്ന ഈ ദൃശ്യമായും ഒരുംബിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ബി.സി.സി., ഡിസ്കുവിചാനൽ, നാഷനൽ ജോഗഫിക് തുടങ്ങിയ വിദേശ ചാനലുകൾ വിജ്ഞാനവികിരണം നടത്തുപോഴും ഈ അവികസിത രാജ്യത്തിന്റെ ഭേദിയ മാധ്യമം അപമരണം നടത്തുകയാണ്. 33 ശതമാനം പേര് മാത്രം ആനുകാലികങ്ങൾ വായിക്കുന്നവരായിരിക്കും, ടി.വി. കാണുന്നവർ 45 ശതമാനം വരുമെന്നോർക്കുന്നോൾ ഈ മാധ്യമം നടത്തുന്ന മലിനീകരണ തതിന്റെ വ്യാപ്തി വ്യക്തമാകും.

സിനിമയും ഒലിവിഷനും ചേർന്നു നടത്തുന്ന ആന്തരികമലിനീകരണം സമൂഹത്തെ, യുവാക്കളെ പ്രത്യേകിച്ചും, ആശത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ലൈംഗിക കുറക്കുത്യാങ്ങളിൽ തൊണ്ടുറുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന രിക്കുത്തിക്കുന്ന വർദ്ധനവ് വ്യക്തമായ ഒരു ചുണ്ണുപലകയാണ്. ശിശുബലാൽസംഗങ്ങളിൽ വർഷംതോറും ഇരുപത്തണ്ണു ശതമാനം വർദ്ധന രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പെശാചിക സമൂഹമായി ഭാരതമിന്ന് പരിണമിക്കവനക്കുമുണ്ട്

ചീരിക്കുന്നു. രേഖകളുംസർച്ചു തന്നെ, പത്തു വയസ്സു തികയാത്ത നാലായിരു നിഷ്കളങ്ങളാണ് ഈ നാട്ടിൽ വർഷം തോറും, മാധ്യമങ്ങളാൽ എല്ലായാഴിച്ചാളിക്കപ്പെട്ട കാമദോന്തിന് ഇരയായിത്തീരുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ കമ്മ്യൂണി അസാധ്യത വിതയ്ക്കുന്നതു തന്നെ - 1991 തോറും 97 ബലാൽസംഗങ്ങൾ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തപ്പെട്ടപ്പോൾ 96 ലെ സംവ്യൂഹം 370ലും 97ലേത് 595ലും ആണെന്തെ. അമവാ ആറു വർഷം കൊണ്ട് ഉൽസ്വലുകേരളത്തിലെ മാനദംഗങ്ങളുടെ സംവ്യൂഹം മുന്നിരടിയോളം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. കണക്കുകളും സംവ്യൂഹംമാനും ഓരോ അതിക്രമവും ഇരകളിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന തീവ്രവും ചിരസ്ഥായിയുമായ കായിക മാനസിക ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ സംസാരിക്കുന്നില്ല. സ്ത്രീ ജീവിതങ്ങൾ കാണാം കാണാം കുടുതൽ ദുരന്തപുർണ്ണവും അരക്ഷിതവുമായി വരുന്നു.

സിനിമ കണ്ണതുകൊണ്ട് ബലാൽസംഗങ്ങൾ സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നും ലൈംഗികാതിക്രമങ്ങൾ മനോവൈകല്ലുമുള്ള കുറവാളികളുടെ ചെയ്തികളാണെന്നും മന്ത്രാസ്ഥരുമാറ്റം വാദിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഏകിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മനോരോഗികളുടെ സംവ്യൂതിയിൽ തൊല്ല്യൂറുകളിൽ പൊട്ടുനാനെ ഒരു വൻ വളർച്ച സംഭവിച്ചു എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. അതിലും മേരു യുക്തിക്ക് നിരക്കുന്നത് ദൃശ്യമായുമങ്ങളിലുടെ അനവരതം നടക്കുന്ന ഉദ്ദീപനം കാഴ്ചക്കാരിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിൽ ആവേശാന്വാദങ്ങൾ വളർത്തുന്നുവെന്നും ബാലികമാരും പ്രതിരോധശേഷി കൂറഞ്ഞതവരും ഇരകളായിത്തീരുന്നുവെന്നും അനുമാനിക്കുകയാലേ?

സമുഹത്തിലാകെ, അഡ്യസ്തവിദ്യത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, ഹൃദയ കാരിന്യവും ധാർമ്മികതയിൽ നിന്നുള്ള അകർച്ചയും വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. പ്രതിശീർഷ വരുമാനത്തിന്റെ പത്തും ഇരുപതുമിരട്ടി വേതനം വാങ്ങുന്ന പൊതുമേഖലാ ജീവനക്കാരുടെ വൻവിഭാഗങ്ങൾ മന്ദ്രാലുകളും നില്ലുകളും അഭ്യാനിക്കാത്തവരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു; അവരിൽപ്പുലരും നില്ലുകളായരുടെ രക്തമുറ്റുന്ന കഠിന ഹൃദയരായ കൈക്കുലിക്കാരുമായിരിക്കുന്നു. അക്ഷരമില്ലാത്ത ശ്രാമിണരെ ധർമ്മാധിഷ്ഠായം പോലും ബിരുദാനന്തര ബിരുദങ്ങൾ നേടിയ മേലുകിടക്കാരാനിൽ ഇല്ലാതെ വനിബിക്കുന്നു. ദരിദ്രരായ ചേരി നിവാസികളെ മയക്കിക്കിടത്തി അവരുടെ വ്യക്തിപരിപാടി പത്താടുവാൻ കൊടുത്ത വില്ക്കുന്ന കിരാത സംഘങ്ങൾക്ക് ഭിഷഗരാനാർന്നുതു നൽകുന്നതു നാം കാണുന്നു. ബാക്കിംഗ് മേഖലയുടെ തലപ്പുത്തിരുന്നു കൊണ്ട് നിക്ഷേപകരെ സ്വാദ്യമെടുത്തു ഓഹരി ദല്ലാളുകൾക്ക് പത്താടുവാൻ കൊടുത്ത ഉദ്യാഗമ്പം പ്രമുഖമാരുടെ ചെയ്തികളും നാം കണ്ടു. ഈ തകർച്ചകൾക്കെല്ലാം മുലകാരണമെന്തെന്ന ചോദ്യത്തിനിന്ന് ഒരു വാചകത്തിൽ ഉത്തരം പറയാം - മനുഷ്യരെ അന്തിരണം താതികതയും സ്വാർത്ഥവും ഭോഗമോഹങ്ങളും കുടിയേറുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ആദർശഗാലികളായ രാഷ്ട്രനേതാക്കളുടെ വംശം കുറ്റിയറുപോയതും തത്ത്വദിക്ഷയില്ലാത്ത അവസരവാദികളുടെ ഒക്കയിൽ രാഷ്ട്രീയാധികാരമർന്നതും മുല്യപ്രൂതിയുടെ ഒരു കാരണമായി ചുണ്ടിക്കാണിക്കാം. തലപ്പത്തിരിക്കുന്നവർ തത്ത്വദിക്ഷയില്ലായ്മയുടെ ദുഷ്ടാനങ്ങൾ ഉദാഹരിച്ചു കാണിച്ചപ്പോൾ ശ്രീഡിക്ഷം സമൂഹത്തിന്റെ വൻവിഭാഗങ്ങൾ അനുകരിച്ചു തുടങ്ങിയത് സ്വാഭാവികമാണ്. രാജ്യത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായി സ്വന്നേഹസാഹോദര്യങ്ങളുടേയും സ്വന്നേഹസാഹോദര്യങ്ങളുടേയും പാഠങ്ങൾ ഇളംതലമുറിയക്ക് ചൊല്ലിക്കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതും മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുക എന്ന ഓന്നാമത്തെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിനോട് മുഖം തിരിച്ചു നില്ക്കുന്നതും മറ്റാരടിസ്ഥാന കാരണമാണ്. അഭ്യാപന രംഗത്തിന്റെ ഗുണനിലവാരമാക്കുക, പലവിധിയാണ് തകർന്നുപോയിരിക്കുന്നു. പല ദുഷ്പദലങ്ങളിലൂന്ന്, ആദരം എന്ന ഉദാത്ത വികാരം വളരുന്ന തലമുറിയിൽ നിന്ന് അപേതുക്ഷമമാകുന്നു എന്നതാണ്. അവർ കാണക്കാണ, മാനിക്കേണ്ടതോന്നിനേയും മാനിക്കാത്ത നിഷേധികളായി പരിഞ്ഞിക്കുന്നു. ഇതിനെല്ലാം മൊപ്പം കച്ചവട സിനിമയും ദുശ്യമായുമങ്ങളും യുവാക്കളിൽ കൂത്തിവെയ്ക്കുന്ന ഹിന്ദസാമകതയും അധിക ജീവിതമുല്യങ്ങളും കുടെയാകുമ്പോൾ രംഗം പുർത്തിയാകുന്നു.

ജീവിതത്തിന്റെ ആന്തരിക പരിസരങ്ങളെ ജീർണ്ണാതയുടെ ആഴങ്ങളിൽ നിന്നുമുഖരിക്കുവാനുതകുന്ന ഒരു ‘മനസ്ഥിതി’ പ്രസ്ഥാനം, കണ്ണും ചിന്തയുമുള്ളവർിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുവരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വഭാവരുപീകരണം തില്ലും സംസ്കർണ്ണതയില്ലമുന്നുന്ന യുക്തിവും മുല്യവോധന പാഠ്യക്രമം പ്രൈമറി തലം മുതൽ നടപ്പിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനസ്സുകൊണ്ട് സുന്ദരികളും സുന്ദരമാരുമായ മനുഷ്യരെ വാർത്തയുടെകുകയാക്കണം നവജീവിതാഭ്യാസ വ്യവസ്ഥിതയുടെ ഓന്നാമത്തെ ലക്ഷ്യം. സമുദ്രാക്കുക ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട വായുവില്ലും കുടിക്കേണ്ട വൈജ്ഞാനിക്കളില്ലും ഒരു വ്യവസായി വിഷയ കലർത്ഥക്കുവെക്കിൽ, ആ അതിക്രമത്തിനുപുറകില്ലും ധർമ്മ ചിന്തയിൽ നിന്നും സ്വന്നേഹാവത്തിൽ നിന്നുമകന്ന ഒരു ഇരുണ്ട മനസ്സാണുള്ളതെന്ന് നമുക്ക് തിരിച്ചറിയുക. പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ പരിസ്ഥിതിപാഠങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതിൽ പരിസ്ഥിതി പ്രസ്ഥാനം വിജയം കണ്ടുവെങ്കിൽ അവയിൽ നന്ദയുടേയും സ്വന്നേഹത്തിന്റെയും ‘മനസ്ഥിതി’ പാഠങ്ങൾ നിവേദിപ്പിക്കുവാൻ ഈ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിനു കഴിയണം. അഭ്യാപന രംഗത്തെക്ക് പ്രതിഭയും അഭിരുചിയും അർപ്പണ ബോധവും തികഞ്ഞവർ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിതി നിലവിൽ വരേണ്ടിയുമിരിക്കുന്നു. സിനിമയുടേയും ചാനലുകളുടേയും അതിക്രമങ്ങൾക്ക്, ഈ രാജ്യത്തുനിന്ന് ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവയ്ക്കെലില്ലും, അതിൽ വരുമ്പുകൾ നിർണ്ണയിച്ച് നടപ്പിൽ വരുത്തുവാനും അതിലുമപ്പുറം അവയെ സാംസ്കാരിക സംപോഷണത്തിന്റെയും സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിന്റെയും ഉപകരണങ്ങളാക്കി രൂപാന്തരം ചെയ്യിക്കുവാനും കൂടെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് കഴിയണം.

മില്ലനീയം

ശ്ര. വാസു

ഉദ്യോഗം ഞാൻ രാജിവെച്ചു.

ചുമ്മാ ഒരു കലാസ് എഴുതി അങ്ങോട് കൊടുത്തു. നുറ്റാണ്ടിലെ
ജോലി മട്ടപ്പിക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ് എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത്.

ഗാരോജുണായിട്ടും നിർത്താൻ ഒരു കാറില്ലാത്തവൻ്റെ ദുഃഖം പോലെ
യായിരുന്നു ഈപതാം നുറ്റാണ്ട്.

അമവാ-

കാറുണായിട്ടും അത് നിർത്താൻ ഇടമില്ലാത്ത അരനാഴിക അകലെ
പാർക്കു ചെയ്ത് നടക്കുന്ന വികലാംഗൻ്റെ നിരാശ പോലെ.

അതുകൊണ്ട് എനിക്കു വേണ്ടാ.

ഒരു നുറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം, അനേകം ഉന്നമനങ്ങൾക്കും ഉയിർപ്പിനും
ശേഷം ഉമരിപ്പടികൾ ഒടിയ വയറുമായി ഹാജരായ അവൻ്റെ നെറ്റിയിലെ
പടിണിരേവേ ഏനെന്ന അതിന് പേരിപ്പിച്ചു. അത്രയെക്കിലും ഒരു ത്യാഗം
എൻ്റെ ഭാഗത്തു നിന്ന് ഉണ്ടാകാത്ത വയ്ക്കും.

1 = ഒരു ദൈവം മാത്രം - ശിവൻ അല്ലെങ്കിൽ വിഷ്ണു.

എല്ലാം സുഖിക്ഷമാക്കാൻ വെയിലത്ത് കടക്കുന്ന കൃഷീവലൻ
മുഖമായിരുന്നു അവൻ. പടിണിരേവക്കാരൻ പക്ഷേ പിച്ച ചോദിച്ചില്ല.

හුරුපතාං ගුදාභාගිලේ ගාපමායි අවස්.

රාජ්‍යිකාරු ඩිජින්ලිකාරු සංඛ්‍යාතිත තොශිලාභිවර්ගවු යෝ
පෙරීන් රාජ්‍යාත්‍යත කොඥ් පෙනු ගාපිකාපු ගුදාභාගි. තොශි තෙව
තිරී බෙඳුවලේ ගෙකුවර් සමවාක්‍යා.

ආත ගැනීනු පොකක්! නොම් කරයුකයිලු. ඩිජින්ලිඩ් - පාරිභාරු
තර ඉහැරිජ රාජ්‍යාකෘතාවාර්, ඩුට් - බලත් සංඛ්‍යාත්‍යාප්‍රාරූප - ගැනු කාරු
මාක්‍රිලු.

කුදානීර නෑම් මරිඇවර ගාර්තත මාත්‍රම.

කරුණියේ ප්‍රාථමිකාප්‍රාරූප කොඥා.

බිජ්‍යා ගු තෙවෙන් පොලේ නොකු ගැවෙත නොම් පැකවාභ්‍ය යුතු
ඩිජින්ලිකාභාගිඩු නොකාරුතු. හුරුපතාභාගා ගුදාභාගිලේ සංඛ්‍යාත්‍යාප්‍රාරූප
ඡිලු. බුඩ්‍යිජ්‍යාවික් ගාස්ත්‍රප්‍රාග්‍රාම යුතුතිනි වෙඩා දැරුවුයා
පෙනු ලදු. තොශිලාභිලුවා වෙතතෙම කිරු ගාවසං ආංශ්‍යාය මෙරු
ඩික්ස්චේප්පිලේ මුශ්‍රීලි නිශ්චි පුරුපුරු ගාංච්‍රාරික්‍රා කුඩාසා
ප්‍රිලේ පෙනු නිලකුවානිලු.

විරිකිගෙනකාරී කුරිණි ඩිලය් ක් නෑම් මයුරමුභ්‍ය ගොඩි. පෙදේ
ඩිලේනු යුතු, යිශ්‍යාලිලේනු යුතු ස්‍යාමාත්‍රත සැවෙශී ගුරාස්. සුඩික්‍රියාව
කුඩාක්‍රියාර් කුඩාභ්‍යාතුත නෑසාග ආත්‍යාක්‍රියාතිනි නිශ්චි පුක
ඩිගිනොය් කුමායි නෑලාතාකුවා.

චකිතිඡ්‍රාදු උපුරු කොඥා තැංත්‍ර රොයුක්‍රියා ආපකංමර
ඩාමුභාකාතා වාහානවුවසය. සාමුහ්‍යාතික් වෙරෙයුමුභ්‍ය මාග
ඩැජ්.

අනුඩිවාසි කුඩාභ්‍යාක්‍රියා මාරුති ගෙන තාසාග්.

කංපුදුක් ඩිජින්ලිකාභාගි ගාස්ත්‍රප්‍රාරූප ඩිජින්ලිකාභාගි
ඡිතිනාග් පොඩියාලු පෙනිකාතා ගෙයත්ගේ - සැවෙශී නිශ්චි.

සැවෙශී - සායන සැප්ත්‍යාප්‍රාරූප ක්‍රියාව්‍යාභිකාගුවානිලු. ආකු
රාජ්‍යා බෙඳිණ් මස්කරියා නිශ්චි මකානු මගිලයියා නිශ්චි මරුමක්‍රියා
මධ්‍යාවතු ආදායාම. නෑතු නෑම් ගාමණභ්‍යා මරිකු ගාවියා,
කුකායාවුතු. පැහැදිලි ආකිංතියා නිශ්චි තොංචාත් ඩිරිරු පාත්.
තොංචාතියා නිශ්චි ආප්‍රාරූප පරිඡ්‍යාකු ගෙවී, ප්‍රාග්‍රාමය.

පරත ඩිජින්ලිකාභාගි තෙවෙඩ පොලේයාන් නෑම් ගුදාභාගි
මායු ගාත්‍ර. මාරිකරු යුතු, ක්‍රියාලාභ්‍යා, කුඩාමුරියුතු, මධ්‍යාලායුතු වාඩ්‍ය
තෙවෙන් ආවායවෙන් ගැරුමයා ගාත්‍ර තුවා ආක්‍රිතියා නෑතු
වෙරෙයුතු ප්‍රවර්තිතිඡ්‍රාකාභාගිරු ගාත්‍ර.

ප්‍රාය තුළා නිරිජ තෙවෙන් කැඩික්‍රියාතු ගාත්‍ර පොලේ නොම් ආත
ඉපෙක්ෂිඡ්‍රා.

- 2 = ഒരു സുഹൃത്ത് മാത്രം-രാജകുമാരൻ അല്ലെങ്കിൽ സംന്യാസി.
 ഇരുപത്താണാം നുറ്റാണിലെ സ്ത്രീകളോ?
 നഗരവിമികളിലൂടെ നക്ഷത്രങ്ങൾക്കുനേരെ കടക്കണ്ണൂറിൽത്ത് നിലാ
 വത്ത് കോഴിക്കേജ്ഞപ്പോലെ അവർ ദയരുമായി നടക്കും.
 ഭാര്യമാർക്ക് സാരീകേന്ദ്രയിലെത്തുമ്പോൾ കാഴ്ചയശക്തിയും, ഭാഗ്യ
 കുറി മുഖം മുന്നിലെത്തുമ്പോൾ കേൾവിയും, ചിക്കൻ കോർണ്ണറിൽ
 ച്രാണശക്തിയും നഷ്ടപ്പെടും.
- കുട്ടികൾ സ്നേഹം കൊണ്ടുള്ള കുറ്റിയും കോലും കളിക്കും. നശിച്ച
 നുറ്റാണിരെ അവശിഷ്ടമായി തൊന്ത്രൂർ ചാന്തൻ ടി.വി യുടെ റിമോട്ട്
 മാത്രം.

3 = ഒരു ഭാര്യ മാത്രം- സ്നേഹിക്കുന്നവർ അല്ലെങ്കിൽ പർവതത്തിലെ
 ഗുഹ.

ദുസ്യപ്പനം പോലെ ഇന്നലെ അവസാനിക്കുകയാണ്.

ശുലത്തിരെ മുന്നയിലെന്നാണം എന്ന നിർത്തിയ ഇരുപതാം
 നുറ്റാണ്ക നന്നതെ കൊതുകുത്തിരിപോലെ ഏകദുകയായി. ജനലിലൂടെ ഉരു
 കിയെത്തിയ സുരൂൻ എരെ ഉള്ളിൽ നവലോകത്തിരെ ലഹരി നിരച്ചു.
 നാളെ നമ്മുടെത് എന്ന ജുഡിലി കാഹാളമുയർന്നു. സർവീസ് മുപ്പതു
 വർഷം പുർത്തിയാകയാൽ സമ്പർക്ക പെൻഷൻ ഉറപ്പായിരുന്നു. അങ്ങനെ
 എരെ രാജി സ്വീകരിച്ചു.

4 = ഒരു വീട് മാത്രം- ഒരു പട്ടണം അല്ലെങ്കിൽ കാട്.

അതിനിടയ്ക്ക് ആ പട്ടിണിക്കാരൻ എത്തുവഴിക്കു പോയി? ആവശ്യപ്പെട്ട
 പിച്ച എടുത്തുകൊണ്ടുവരുമ്പോഴേയ്ക്കും എങ്ങാട്ട് വിരലിനിടയിലൂടെ
 ഉളിച്ചാടി?

ഒപ്പാരും വേണ്ടെ?

അവൻ അമവാ ഓന്നും ചോദിച്ചില്ല എന്നുണ്ടോ?

എന്നാണ് അവൻ ഒരു പച്ചത്തുള്ളിൽമാതിരി എരെ വീടിരെ മുകളി
 ലേയ്ക്കു തന്നെ സുക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത്?

കേഡിശ് ടി.വി വന്നതോടെ ആന്റിന ഇല്ലാതായിട്ടും അവൻ അവിടെ
 എന്നാണ് കണ്ടത്?

ചാഞ്ചിരുന്ന താൻ റിമോട്ടിൽവിരലുമർത്തി. വിദ്യുതമായ ഇന്ത്രിനാഡി
 നൽ വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് ഒരു കുറുക്കെരെ ഓരിയിടലായിരുന്നു
 അത്.

= ഭർത്തയുഠി

‘ചീരാളത്തെപ്പറ്റി അല്പം’

സോ: ആർ. വിശ്രദാമൻ

മലയാള കവിത മുന്ന് വഴിമുട്ടി നിൽക്കുകയാണോ? അറുപതുകളിലും എഴുപതുകളിലും അതിനുണ്ടായിരുന്ന ഒഴുക്കിന് എന്നോ മാസ്യം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അടുത്തകാലത്ത് വെളിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ള മികകവിതകളും ആയുനികരു അവർക്കു തൊട്ടുപിരിക്കേ വന്നവരും വിനൃസിച്ച സങ്കേതങ്ങളുടെ ആവർത്തനം മാത്രമായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. പുതിയ പ്രതികളിലും ശ്രദ്ധയമായ ചപനകളും തീരെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല എന്നല്ല. വിശ്വവാത്മകമായ ഒരു ചലനവും നമ്മുടെ കാവ്യമൺഡലത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നില്ല എന്ന ഇപ്പറമ്പത്തിന് അർത്ഥമുള്ളു. പുതുമ രോന്നിക്കുന്ന ഒരു നിരീക്ഷണം, അല്ലെങ്കിൽ സമർപ്പമായ ഒരു പദപ്രയോഗം-ഇത്രയും കൊണ്ട് നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ മിക കവികളും തൃപ്തരാവുന്ന മട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഒഴുക്ക് തള്ളംകെട്ടിനിൽക്കുന്ന ഇവ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ചില കവികളേക്കിലും അസ്വസ്ഥരാബന്നനുവേണ്ടം കരുതുവാൻ. മറ്റത്തിനുവേണ്ടി അവർ ചിലപ്പോൾ സംസ്കൃത വ്യത്തങ്ങളെക്കുടി തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു.

തന്റെ കവിതകൾ നിശ്ചൽക്കവിതകൾ ആവരുത്ത് എന്ന നിർബന്ധമുള്ള കവിയാണ് സചീറൻ. ചുള്ളുവിൽ എന്തെങ്കിലും ഔപ്പിച്ചെടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ചപനാരിതി അദ്ദേഹത്തിനു സ്വീകാര്യമല്ല. കവിതയെ അദ്ദേഹം തികഞ്ഞ ഗാവരണത്താടെ സമിപിക്കുന്നു. നാടൻ ചൊല്ലുകൾ, നാടൻ താളങ്ങൾ, എന്തെല്ലാം- ഇവയിലും അദ്ദേഹം തന്റെതായ ഒരു മൺഡലം സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുന്നു.

“ചീരാളൻ” കേട്ടു തശ്ശീച്ചു ഒരു വർഖസമരത്തിന്റെ, അതായത്, മേലാളത്തിനും, അല്ലെങ്കിൽ തന്യുരാനും “അടിയാനും” തമിലുള്ള സംഘർഷത്തിന്റെ മാത്രം കമയല്ല. ഫ്രൈഡൻ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ തന്യുരാൻ കാമത്തിനും ഭേകായത്തിനും ഇരയാവുന്ന പാവങ്ങളുടെ ദുരന്തമായി മാത്രം ഇതിനെ പരിമിതിപ്പെടുത്തുവാൻ സചീറൻ കുട്ടാക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് പ്രസ്തുത ചപനയെ ശ്രദ്ധയമാക്കുന്നത്. പരിണാമത്തിന്റെ ചിലയാളടങ്ങളിൽ സമുഹത്തിന്റെ ജൈവാധികന്തരതനെ ഇഴുകിച്ചേരുന്ന ഒരു സാന്നിധ്യമാണ് ചീരാളൻ. തുണ്ടു തുണ്ടാക്കി ചീരാളത്തെ വിളവുന്നതും ഭാഗം ഭാഗമായി ചീരുവിനെ ഭോഗിക്കുന്നതും ഇവ ജൈവപരിണാമ പ്രക്രിയയുടെ രൂപാത്മകമായ അവതരണമാണ് ഒരു ജനിത്തത്തിനും അതിനെ വകവരുത്തുവാൻ കഴിയില്ല.

“നഞ്ഞേമക്കുട്ടി” “പാഞ്ചാലി” “കുടിയോഴിക്കൽ”-തുടങ്ങിയ കൃതികളിലും നാടകീയമായ, ആവ്യാന കാവ്യങ്ങളുടെ ഒരു പാരമ്പര്യം മലയാളത്തിൽ പഠന്നു പതലിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാവഗാനങ്ങളുടെയും ഗദ്യകവിതകളും ഒന്നും വേലിയേറ്റത്തിൽ നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇവ പാരമ്പര്യം സചീറൻ ഇവിടെ വിശ്രദിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ശ്രേം തിർച്ചയായും അഭിനന്ദനയിലും.

കവിത

ചീരാളൻ

എ.എ. സചീനൻ

ഒരുന്നാടൻ പാടിൽ നിന്നാണ് ചീരാളനെ പരിചയപ്പെടുന്നത്. മകളില്ലാതെ തപസ്യനുഷ്ഠിച്ച തൊണ്ടാർ മരം കന്ധകൾ വരമായി ലഭിച്ച മകൻ. പതിനാറുവയ സ്ഥുവരെ മെയ്വളർത്തിയ ശേഷം അച്ചന്റും അമ്മയും കൃടി അബനെക്കൊന്ന് 108 • തരം കറിയുണ്ടാക്കി 40 ഫോറികൾക്കു സദ്യകൊടുത്തു. പിന്നീട് ചീരാളൻ ഫോറി ശൈരവനായി മാറുന്നു. ഇതാണ് നാടൻ പാടിലെ കമ. ഈ ചീരാളൻ അങ്ങനെ വെറുതെ മരിക്കുന്നവനെല്ലാം പണ്ടെ തോനിയിട്ടുണ്ട്.

1. കാഴ്ചപ്പോതികൾ

ഇന്നെലപ്പിരുന്നാരു
ചീരാളൻതിരുമകൻ
മഴവില്ലിൻ പോള പൊളിച്ച്
തിരീക്കട്ടിയ കാഴ്ചപ്പോതികൾ.
മുലകാള്ളും പൊടിപ്പുാലും
ഹളംചുട്ടും താരാട്ടും
അഞ്ചാടിച്ചില്ലുറ മുടി
മുലയുട്ടാനോടിയണ്ണായ....
കൊഴുമുലകാള്ളിൽ നിന്നും
പിളർവായകുണ്ടിച്ചോപ്പ്-
കവിണ്ണതാഴുകിയ പാൽപ്പുതയാദോശ്.
ഇ,തൈളിരോലനിരപ്പോതിയിൽ.
വെറ്റിലയിൽ കരുവാളിക്കും
എള്ളുമുഖണംമഷിയിപ്പോതി!
മുത്തഴീച്ചുളിവിരലിഞ്ഞേ
തന്നുപറിയാം കാണ്ണഴുതുനോശ്.
വെള്ളളാട്ടിൽ വെരകിയുറച്ചും
തോടുപോളി,ചുതിയുടച്ചും
സൈകിയുട,ചുപ്പിവടിച്ചും
വർണ്ണക്കുടമാറപ്പുരം
ചീരാളനു തീറ്റപ്പോതികൾ.
മഴയത്തും വെയിലത്തും
നന്നയാതെ, വിയർക്കാതെ.
നിന്മിളകി നരയ്ക്കാതെ
ചിത്രങ്ങുനയിൽ തുളയാതെ
കരിമെയ്യിനു കാവലിരിക്കാൻ
ഉടയാടപ്പട്ടും കോപ്പും.
ഞിവുകളിൽ കിനിയും വേർപ്പിൽ
ചുഴും മധുഗന്ധമുണ്ടതാൻ
ചീരാളൻ നീരാടുനോശ
പതയുന്ന മദാലസമാട്ടുകൾ.

കണ്ണറും പ്രാകുമൊഴിക്കാൻ
 നാവേറിൻ പുജേളാപ്പാതികൾ.
 കലിയിളകും കാളക്കാസിൽ
 പുഞ്ഞകുന്നേരിന്തുചയാൻ;
 നിറവിശ്രേ കയത്തിൽ മുങ്ങി
 മുക്കിൽ കയറോടാതുചയരാൻ;
 കണ്ണുചിയും കാമിനിമാരെ
 ചെകിളപ്പുകോർത്തുമെരുക്കാൻ;
 ബേഹിയും പൊന്തും തേനും
 ഹരിനാമവും ആരിയവേപ്പും
 നുഡ്രട്ടു മരുന്നുകൾകുട്ടി
 ധനവന്തരി വെരകിക്കോൻ
 നിരയ്ക്കുന്ന രസായനമോടികൾ!
 മുത്തുളിക്കമെയും പാട്ടും
 ഉള്ളതാലും തിരുവാതിരയും
 കണിവെള്ളരി, കാസപ്പുവും,
 പു, കട്ടരു കണ്ണുപിടിക്കൽ,
 പലവട്ടം വീണുമെന്നീറ്റും
 പലർച്ചേരിന്നു പെരുക്കും ബാല്യം.
 നുഡ്രട്ടു “കാച്ചു വഴി”കളിൽ
 കണ്ണാടിക്കുട്ടിലിൻപ്പു
 കാലിൽചെച്ചളി പറ്റാതെ!
 മാന്ത്രികവിരൽ തൊട്ടുന്നരുന്നോൾ
 തിരയാട്ടും മായക്കാച്ചുകൾ
 ആറാടി വിയർക്കാതെ....
 പൊതിനുറും വാരിരെട്ടുതു
 ചിരിക്കുന്നു ചീരാളൻ
 മുലയുഴിയും വായിൽ നോക്കി
 തെളിയുന്നു തദ്ദോക്കൾ.
 എറുകിലെ കോഴിപ്പുവും
 പിൻകാലിലെ മുപ്പൻമുള്ളും
 കണ്ണിലെത്തൈയും പൊളളി-
 കരയുന്നു പെറ്റമ്മ!

2. പോ

ചേനപുത്രതുപോലെ നെറുകിൽ
നി കുലച്ചു ചുവന്നു നിൽക്കെ;
മുനപൊടിച്ചും മുള്ളുവെച്ചും
വിരഞ്ഞ പിണാഞ്ഞു നിലാ തുള്ളയ്ക്കെ;
മുലകടിച്ചു മുറിച്ചു ചോര -
നുണ്ണച്ചിറക്കി, ക്കെല്ലുടയ്ക്കെ,
ചീരാളാ, പൊന്നുമോനെ...
പേടിയാണമയ്ക്കു നിനെ !
നിറയ്ക്കുകൾ, ഏരിവു വറവുകൾ.
ഗധമധുരപ്പാതി നിലാവുകൾ.
നമയെന്നു കുഴച്ചുരുട്ടി
നിനെയുട്ടിയ ‘പുതിയ മാമുകൾ’
വായിലെത്തും മുന്ന് തുപ്പും.
പൈയ്ക്കണ്ണൻ പൊളിച്ചുകിറും.
പൈയ്ക്ക് കാടി കലക്കിവെച്ചത്
തലയിട്ടു കൂടിച്ചു തിരിക്കും...

ചീറിയാർക്കും മുളകാട്ടിൽ
മുട്ടകുത്തിയിഴണ്ണു ചെവാൻ

പൊതിഡിലെക്കരിമുർവ്വെനയും
ഇക്കിളിയാക്കിച്ചിരിക്കും.
കത്തിയരികിൻമുർച്ചു,
കത്തിയകൊള്ളി, നിലയില്ലാക്കയാദും,
തച്ചുവിഴത്തിയരച്ചു പാണും
ശബ്ദവേഗാസുരയാരം -
എരെ അരുതിൻ പുറത്തേരി
ആലവട്ടം വിശിനിൽക്കും.

സ്നേഹമറവനല്ല നീയെ -
നോതുകാക്കെ, പുഴുക്കൾ, പാന്നും
ചെത്തലപ്പട്ടിക്കുമരിയാം.
ഉറവരെ നി ചീറിയാട്ടും.

വാശിമുത്തു മടവുരച്ചു
 കലിച്ചുകത്തിയ പക്കയൊടുങ്ങാൻ
 കണ്ണുനോക്കി, തതവിട്ടും
 തീട്ടംവാരിയെറിഞ്ഞുമണ്ഡും.
 നോട്ടത്തിനിടയ്ക്കുപെട്ടത്
 തുള്ളണ്ടുരുക്കും നിശ്ചൽ കണ്ണിൻ -
 മുർച്ചുതട്ടിവേണപ്പടായ്വാൻ
 കണ്ണുതെറ്റിയെയാതുങ്ങിനിൽക്കൈ;
 ചീരാളാ....., പൊന്നുമോനേ,
 പേടിയാണമയ്ക്കുനിനെ !

എഴുത്തച്ചുമാർ നിരന്നു
 പതിനേതമർന്നു പയറി
 വട്ടഴുത്തും കോലെഴുത്തും
 ദേവനാഗരിയക്ഷരങ്ങൾ
 ചുഴറിവീശിമരിഞ്ഞുവീണ്
 നിലത്തുരുണ്ടും പൊരുതിനിൽക്കൈ,
 എഴുത്താണിഞ്ഞുവുമെല്ലു
 ചെവിയിലിട്ടുതിരിച്ചുതോണ്ടി
 എഴുതേതാലവലിച്ചുകീറി
 പടിയിറങ്ങിപ്പോയവൻ നീ.
 പിനൊയോരോ തുന്നയോടും
 പടുമരക്കൊടുമുടികളോടും
 പുക്കളോടും പുല്ലിനോടും
 കാതൽവെച്ചകരുത്തിനോടും
 വെയിലിനോടും നിശലിനോടും
 കളിപറഞ്ഞുപിരിച്ചു തയ്യി -
 ലറിഞ്ഞുചില്ലകൾ കോർത്തുനിൽക്കൈ ;
 ചീരാളാ, പൊന്നുമോനേ.....
 നിനൊയമയ്ക്കരിയിലു !

എകില്ലും ഞാനമയല്ലേ,
 നീ കടിഞ്ഞുൽക്കാസുമല്ലേ,
 പള്ളയിൽ തീക്കട്ടപേരി
 പത്തുമാസം വെന്തതല്ലേ !
 നെമ്പിലെ തീ തണുപ്പിക്കാൻ
 നേർച്ചനോറുണ്ടായതല്ലേ.....
 ജീവനാണമയ്ക്കുനീ !

3 പ്രതീക്ഷ

പുവനല്ലേ ചീരാളൻ ?
കുകിത്തെളിയാതിൽക്കില്ല.

കുകിത്തെളിയുന്നതെന്ത് തന്മാനേ.....
പാതിരയാണോ പുലർച്ചയാണോ !

അമ്മകാടുത്തമുലപ്പാലിൻ
വെഞ്ഞയിലത്ര കരുപ്പുണ്ടോ ?

അ, മുലപ്പാലുകുടിച്ചില്ലല്ലോ.....
ചെന്നിം പിനൊക്കരുക്കില്ലേ ?

നാടുവെവറുത്താൽ കുടുതുണ്ണ
അമ്മ വെറുത്താലാരുതുണ്ണ !

പീംത്തിലേറിയാൽ തേവരാമോ ?
കുളിയെപ്പുറവളമ്മയാമോ ?

നമ്മിലൊതുങ്ങാത്ത തീയാൺ
കാ, സെത്താട്ടുദുരെയിൻകേണം
ചോരകുടിക്കുന്ന കല്ലിലല്ലേ,
കാവിലെത്തെള്ളുംതൊട്ടാറാടുന്നു ?
ചാളത്തൊക്കിലെ അമ്മിക്കല്ല്
ആരുതൊട്ടാലും മിനുസമല്ലേ !
കുളിയെന്നാരോക്കെച്ചുന്നാലും
ചീരാളൻ നമ്മുടെ തേവരാൺ.

തമിൽച്ചുറിയോരെത്തള്ളിമാറ്റി
തന്നിൽ വലിയോര കൈവണ്ണങ്ങി
വിദ്യക്കളൊക്കെയെറിഞ്ഞപോലെ
വിദ്യാനെന്നാണ്ടു തലകുലുക്കി
കെട്ടും കിഴിക്കളും കൈമടക്കി
പട്ടും വളകളും ഏറ്റുവാങ്ങി
പേരും പെരുമയും നേടിയില്ലേൽ
തേവരായിട്ടും തെളിച്ചുമുണ്ടോ ?

തന്മാക്കണ്ണാർടെ തേവരേയും
പണ്ണേ ചാത്തിക്കുപേടിയാൺ.

എന്തേപറ, സെത്താനും കേട്ടില്ലല്ലോ.
കേൾക്കാൻ ഞാനൊനും പറഞ്ഞില്ലന്നോ.....

4. കാര്യപ്പും മുളള്പും

“തൊടരിക്കാടിനോ നമ്മൾ
നന്നയു വേലിക്കെടുന്നു ?
മുളള്പുത്തുമെമാരയ്ക്കാണുംവാൻ
ചൊറഞ്ഞുവണ്ണിമുട്ടിക്കാൻ !”

മുനയിൽ വിഷാമിന്നും
കാരമുളളാണ് ചീരാളൻ..
നമ്മുടെ ഏട്ടിരെലാതുണ്ടാം.
മുർച്ചുവഴിയിൽ തറയ്ക്കാണം !
മുർവ്വരൈ വിഷമുറി -
കുടിച്ചുപുളളും
നീലിക്കാതെ കരുത്തിനെ
മെരുക്കി, തിട്ടേബേറ്റിക്കാം.
ഉള്ളിയപ്പണിൻ തുമ്പിൽ
നമ്മുടാണുചീരിക്കുണ്ടാണ്
ചാത്തായാരെ ചുണ്ടി
കരണ്ടതോർക്കാനില്ല ?
ഇടയ്ക്കുതീടംവാരിരെയറിയും
എറിഞ്ഞാണെട !
ഒരുക്കാണിരത്തിന്റെ
മുഴുവൻ കഞ്ഞും മുളളും
അവനായ് കാണുംവയ്ക്കുണ്ടാണം
ഇതെങ്ങാക്കാപ്പുറുംഞാണെ !

അവൻസ് വിളി ചപാഞ്ഞുണ്ടാണം
കുഴന്നിത്തളരും പാടം.
അവനു മട്ടക്കുണ്ടാണം
വരെന്നേറുന്നു ചാത്തായാർ
നല്ലതെനവനുന്നുണ്ടാണം
വിറ്റുതിരുന്നു ചന്തങ്ങൾ
അരുതെനന്നുവിജാഞ്ഞുണ്ടാണം
ചന്തയിൽ ചീനാനുനാറുന്നു.

നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പുരം
 അവനെക്കുന്നിട്ടോട്.
 പതംവിറ്റ ചാത്തയാർ
 നുറുമേനി വിലനല്ലകും.
 ചാപ്പൻ, പരപ്പൻ, ചെട്ടി -
 യങ്ങാടികളൊക്കെയും
 സോപ്പും ചീർപ്പും വിളയും
 കൊയ്ത്തുപാടങ്ങളാണിന്.
 പാടത്തുപണിമാറ്റി
 വരപിൽ കുലിയെന്നിയോർ
 അങ്ങാടി കടക്കുന്നോൾ
 വഴിതെറ്റിയിരുട്ടാകും....
 പിറ്റേന് പന്നേബാടിൽ
 മുടിയും മുളളും പല്ലും
 ഒഴിഞ്ഞ നിറക്കുട്ടും
 മുംപേരിന്റെ നുകംപേരി -
 ശ്രൂളിഞ്ഞതോല്ലും മാത്രേ !
 അവനൊരുത്തന്നിനു
 കത്തുന പന്തചോട്ടിൽ
 ആയിരം ചാത്തയാരെ
 അടിച്ചുകുട്ടും നമ്മൾ
 നമുക്കുവേണ്ടിയെ നാജൈ
 അവരെന്തെ വിരൽ ചുണ്ടാവു
 കരുത്തും കുളിത്തവും
 നുകംബവച്ചേ നടത്താവു....
 പാലിനുകൊതിപ്പിച്ച്
 മധുരച്ചോരനല്ലക്കണം.
 എളളുത്തിനുകവിശകോട്ടി
 കൈളജാഴിച്ചുമയക്കണം.
 പെൺനെന്തെ മദഗസ്യത്തിൽ
 ചോരപ്പുവു തിളയ്ക്കണം.
 ഏല്ലാകരുപ്പുംകുകി
 പകലെന്നു വരുത്തണം.
 കൊണ്ടുനന്നീരച്ചോലയിൽ
 വിഷം കലക്കിപ്പോരിക.
 അടവെച്ചതുവിരിയിക്കാ -
 തുടച്ചു പച്ചകുടിക്കുക.

5. പച്ചമണം

അങ്ങനെകുട്ടംകെട്ടി -

കുത്തിരയാലിച്ചു

കലങ്ങിമറിയുന്നോൾ

കൈതകാടിൻ പച്ചയിരുട്ടിൽ

അലിയും ചീരാളൻ !

പിന്ന കുട്ടംതെറ്റി

തേടിയലഞ്ഞു

വിളിച്ചു കരയുന്നോൾ

പുകൈതകുളിരല്ലിമരഞ്ഞു

ചീരിക്കും ചീരാളൻ.

പുട്ടിവടിച്ചു മിനുക്കിത്തെപിയ

ചേറിൽ പുന്തുങ്ങോൻ,

എത്തംമുക്കിത്തേവും

ഒഴുക്കിലൊലുന്നിയെന്നിക്കുനോൻ;

എരിനെ മേയാൻവിട്ട്

കുത്തിൽ നൃത്തലയേറുനോൻ ;

മല്ലുവരണ്ണുപൊടിഞ്ഞലാറുന്നോൾ

ദാഹമൊടുങ്ങാതോനോൻ.

പിന്ന നന്നഞ്ഞുകുണ്ണാങ്ങിവിടർന്നാൽ

മാറിപ്പുറുനോൻ

പച്ചകുടുമകൾ

കുട്ടിച്ചുറ്റിയടിച്ചുകൊടുംാറ്റിൻ

കുന്നാപിടിച്ചുതിരി, ശ്രിനിമതിയ -

നാംജനകാടുകുനോൻ.

‘എങ്ങെടിളമുലയിങ്ങനെ
പ്ലീപിലിച്ചുകശക്കുന്നോൾ
എങ്ങനെ ദാഹരം തീരുവ’തന്ന്
കുന്നുകൾ കൊണ്ടുന്നു.

‘തുടകൾക്കിടയിൽ
മുങ്ങിത്താഴ്ന്നുപുതഞ്ഞു കിടക്കുന്നോൾ
ശ്രാസം കിട്ടുവതെങ്ങനെ’യെന്നാരു
പുഴചോദിക്കുന്നു.

പച്ചയിലിങ്ങനെ
തന്നെത്തന്നെമരിന്നു
കലങ്ങുന്നോൾ
തളിരുപൊടിച്ചും
വേരുപിടിച്ചും
മല്ലില്ലുറച്ചാലോ.....?

ഇങ്ങനെ -
കല്ലിൽക്കല്ലിൽനോക്കി
ഇരുട്ടിൽ മുടിതടവുന്നേരം .
ഒരുനാൾ
നക്ഷത്രതിൽപ്പെട്ടു
തിളങ്ങിക്കാണാതായാലോ.....!
നീയെരു കറുതവിതേതാ ?
വിത്തുമുള്ളക്കാൻ
അലിയും കരിമല്ലോ !
നീയെരു ചോരപ്പുവോ ? .
പുവുകരിഞ്ഞ മുഴപ്പോ ചീരാളാ.....!
നീയീ മല്ലുകുഴഞ്ഞു മനസ്സായതുപോൽ
അടിമുടി ചേരുളേളാൻ
മല്ലിൽവേർപ്പുമണക്കും
അടിക്കുളിരാടയുമഴിയും
പച്ചമണം !

6. ചീരു

ചോന്നകരിപുവും
 ചോരപ്പല്ലുകളും
 പേടിക്കാതൊരുത്തി
 കുടെനടക്കുന്നു.
 കുറിതലയിൽനിന്നും
 ഇംരട്ടുതെതാനു മുട്ടി
 നീലപുനകുലയിൽ നിന്നും
 പേനെടുതെതാനു മുട്ടി.
 തോട്ടിലിരിങ്ങിമുണ്ടി
 പുല്ലിൽ കിടന്നുണ്ടാണി
 കാറ്റിൽ കരിയിലയായ
 പാറിപ്പുന്നുപോങ്ങാണി.....
 ഞാറുവേലത്തിരിയായ
 പെയ്തുനിലത്തിരിങ്ങാണി
 നെല്ലിനിളം കതിരായ ഉഹരിയ
 പാലിലോലിച്ചേത്താണി.....

പുവിലെ മണ്ണുതൊട്ട്
 കണ്ണുത്തിക്കാം ഞാൻ
 കാട്ടുകരിപച്ചതെതാട്ടിലിൽ
 അട്ടിയുറക്കാം ഞാൻ

 കണ്ണുത്തിക്കേണ്ടാ
 തൊട്ടിലിൽ അട്ടിയുറക്കേണ്ടാ
 നിശ്ചേ മുനപ്പല്ലിൻ മുർച്ച
 മുറിഞ്ഞതിയട്ടേണ്ടാൻ !
 തൊട്ടുപുളിക്കുന്നോൾ
 ഇഷ്ടംമാറിവെറുകമില്ലോ ?
 കത്തലടങ്ങിട്ടും
 നീയെനാദ്യംകണ്ണുപോൽ !

നല്ല തിരക്കല്ലോ ?
 തമ്മിൽ കേൾക്കാതെല്ലാരും
 അലവിപ്പിറയുകയാ -
 സോടിയെടുങ്ങും നാളുവര.

മല്ലുകലങ്ങിവരും
 മലവെള്ളക്കുതിയിൽ
 ചുഴിയുടെ മുകളിൽ നീ
 ചുഴിയാതെങ്ങനെ നിൽക്കുന്നു ?
 കാറ്റതിട്ടുപോൽ .
 ഒറ്റയ്ക്കിങ്ങനെപോയാലോ ?
 പുകാലം പിഴിയാൻ
 പെരുണ്ണു, തന്മാനെന്തുലേ !
 ചീരാളൻ കല്ലിൽ
 കുട്ടിയ ‘മേലവി’, പൊങ്ങുമ്പോൾ
 ആരെപ്പേടിക്കാൻ,
 ചീരുവിലാരുകൊാതിവെയ്ക്കാൻ ?
 തേച്ചുകുളിപ്പിക്കാൻ
 എന്നാനൊരുക്കുണ്ടാ ചീരാളം ?
 കുഞ്ഞിലും അമ്മയില്ലോ ?
 അമ്മയ്ക്കു കുഞ്ഞായ വാഴവുമില്ലോ ?
 കോതിയൊരുക്കുമ്പോൾ
 നിൻവിരൽ പാടിയുറക്കുനോ ?
 കേട്ടുമയാദോത്തോൻ
 എങ്ങനെ പാടിയുറക്കുന്നു !
 ചോരക്കാതിയൻ നീ....
 എന്തേ, എന്ന നൃണാഞ്ഞില്ലോ ?
 നബ്യുകലങ്ങട്ടേ ചോരയിൽ
 ഉള്ളിയെടുക്കാം എന്ന്
 നിഞ്ഞുവിളിക്കുമ്പോൾ
 മാരി മഴക്കാറാക്കില്ലോ ?
 നിന്നെന്നയറുതിട്ടാൽ വീണ്ടും
 ഓനായ്ചേരില്ലോ !
 ഏറെ പുകേണ്ടാ
 കാലം കാല്ലറിയാനെന്തും
 കുടുമരിന്നാലും പെരുണ്ണു
 കുടുമരിക്കല്ലോ.....

7. പാത്തനാർ

പാടംനട്ടു കയറിത്തിരിച്ചു
 നടവരമ്പക്കരെ അനിരീയത്തൈ.
 ചാളപ്പടികലിരുണ്ടവഴിചാരി
 തവ്വരാനൊരുമൊഴം മാലതനേ...
 കോതിമിനുകൾ കുളിക്ക്യാനിരങ്ങുന്നു
 വാസനനോപ്പിരെ തേയതനേ....
 എന്നുകരുന്നി വെളുമ്പിയായ് മാറുവാൻ
 ചട്ടനക്കാടു പൊടിച്ചുതനെ.....
 തേച്ചുകുളിച്ചു ഞാൻ മേലുമന്നതപ്പോ.....
 കൈതമരണ്ടു ചിരിച്ചുതവ്വരാൻ
 കബ്ല്ലിശുതുനോളും പൊട്ടുതൊടുനോളും
 കബ്ല്ലാടിക്കുള്ളിൽ തെളിഞ്ഞുതവ്വരാൻ
 ‘മുൻപ്’ കൊഴുത്തത്തും ‘പിൻപ്’ കനതത്തും
 കാതിലാടക്കം പറഞ്ഞുതവ്വരാൻ
 ചെല്ലബച്ചുപ്പം ചമണ്ടുവന്നപ്പോൾ
 ‘സുന്ദരീ....’ യഞ്ഞ വിജിച്ചുതവ്വരാൻ !
 പാടത്തെച്ചുറിരെ നാറുമുണ്ടനിട്ടും
 നാറിയാൽ തവ്വരാനെന്നുതോന്നും !
 പോത്തിനെപ്പോലെ കരിഞ്ഞലി നീന്തിയാൽ
 നാലാൽ കാണുനോളം തോന്നും !
 ഏകായ്ത്തുകഴിഞ്ഞുമെതിച്ചുള്ളനിട്ടപ്പോ....
 തവ്വരാനൊരുകുപ്പി റാക്ക് തനേ....
 കുടിക്കുടിച്ച് തെളിഞ്ഞിരിക്കുനോ....
 ചേലാത്ത വെപ്പാടി കുട്ടുവനേ....
 ഓഞ്ച് മെതിച്ച് മൺകൊഴിച്ചപ്പോൾ
 ഭാഹന്തിനൊരുകുപ്പി വേരെതനേ....
 പാടിക്കുടിച്ച് മയ്ഞ്ഞിയിരുന്നപ്പോൾ
 ഏകായ്ത്തരിവാഞ്ച് തുരുബേദ്ധതേ....
 പടിക്കലെലക്കണ്ണം, ചാളേലെപ്പുള്ളും
 ആലേലെപ്പുള്ളും കയറ,രുതേയ
 നെഞ്ഞത്തടിച്ച് കരണ്ടുവിജിച്ചപ്പം

പാട്ടുംകളികളും ചാളേലത്തീ...
 ചോരുനമോന്നായം വെള്ളിതുകൾ
 കീറ്റെഴപ്പായ പട്ടുട്ടേന്തെ...
 തണ്ടക്കൈകുത്തി, അലയുയർത്തി
 ചാളയിൽ ചാതമാർ വാൺിരുന്നേ....
 ആട്ടവും പാട്ടും അലകാരച്ചപ്പുമായ്
 കുത്താടിയെത്തുന ദൈവലോകം !
 ആദിയെഡുക്കം മറന്നിരിപ്പല്ലോ
 കണ്ണപോളയില്ലാത്ത ചാതപ്പട

കൊത്തും കിളയും മറന്നുപോയീ
 കല്ലിച്ചു മണ്ണുകനത്തുപോയീ.
 കാടുംപടലും പിടിച്ചിരുന്നാൽ
 പെറുപെരുക്കും, ഇംഗ്ണതുകൊത്തും
 വെട്ടിവെള്ളിച്ചുതന്നു തന്യർബൻ
 മലമുത്തികാക്കുമിരുൾ വഴികൾ
 കാവിരൻ കാതലിൽ വാളുകൊണ്ടു
 മലമുത്തികളിനേൻ ചോരകണ്ണു
 പേടിയില്ലാതെയുറങ്ങിച്ചാത്തനാർ,
 കാടു കുടുമചരച്ചകാലം.
 കൈമുവിഷം തീണ്ടി മരിക്കില്ലാല്ലോ !
 കാട്ടാനകുത്തിയെഡുങ്ങണല്ലോ !
 ആൺിയടിച്ചേരന്നുകുപൊത്തീ
 വിഞ്ഞുപുക്കണ്ണതുകരണതുപാടം
 പുഴവറ്റി, മഴവറ്റി, പിന്നന്തന്യർബൻ
 പാടത്തറിഞ്ഞത്തും പാഴിലെന്നായ്
 പാടം നിരത്തിപ്പട്ടുകൽത്തെന
 പാടത്തുപണിയെന്ന ചാതമാരും !
 ചുട്ടിയും തേപ്പും ഭിന്നപ്പുമായി
 ഇംഗ്ണേഴുലോകത്തുമങ്ങാടികൾ ...
 വേണ്ടാത്തതൊക്കെയും വാങ്ങിയാലും
 വാങ്ങലെന്നുള്ളതെ വേണ്ടല്ലോ ?
 ചാതമാർക്കണ്ണനില്ലും പേടിയില്ലാ...
 തന്യർബകൾക്കത്രയും പേടിയില്ലാ....!

8. മുടിയേറ്റ്

എന്നുകരുപ്പിനെ വെള്ളക്കാഴുപ്പിൽ
ചേർത്തുപിടിക്കുന്നു.
കോലോ, തകതയെല്ലം ചീരാളൻ
വിരുന്നിനൊരുങ്ങുന്നു....!
തീണാപ്പാടംമുറിച്ചുകടന്നപ്പോൾ
എല്ലാരും തന്യരാകാൻ.
ചീരാളനും കോലോത്തുംപടി
കേരി നെരങ്ങാലോ.....
മുനുകുടംകള്ള്
മുകുവിയർക്കാതെ മോന്തി ചീരാളൻ
കോലോം തുള്ളിച്ച കുത്തിച്ചിപ്പട
ആടിക്കുഴയുന്നു.
താഴനിരുന്നൊന്നാനമർന്ന് തിരിഞ്ഞ
തുള്ളിത്തുള്ളുവുന്നു.
നാലാം കുടത്തിൽ
ചകരചേപാരകാടുത്തുതന്യരാകാൻ !
ചോരകുടിച്ച ചിറിയും തുടച്ച്
ചരിച്ചുചീരാളൻ !
കാട്ടുപട്ടി ഇന്നങ്ങിയകണ്ഠ്
തത്ജിഞ്ഞതു തന്യരാകാൻ
അഞ്ചാം കുടത്തിൽ
നഞ്ചുകലക്കിക്കാടുത്തു തന്യരാകാൻ !
'അമല്' കനത്തമയകം തെന്നി
ഇളിച്ചു തന്യരാകാൻ
അഞ്ചുകരയിലെ അങ്ങാടിക്കും
ചുക്കംപിരിച്ചോ നീ.
അഞ്ചുതരയിലെ ചാളപ്പടിക്കനും
കപ്പം പിരിച്ചോ നീ.
ചാളകരുപ്പിൽ മൊലമൊളയ്ക്കുന്നോൾ
വേണ്ടതെടുത്തോ നീ.

മല്ലുകിളിർത്ത തളിർപ്പുകളൊന്നും
 വിണ്ണിലറയരുത് !
 നാടുനിരത്തിച്ചേത്തിക്കോൻ
 പതലോരുക്കേണം.
 പന്തലിനുള്ളിൽ പട്ടംപോന്നും
 മിനിനിരക്കേണം.
 ചേറിലിറങ്ങിപ്പണിയുന ചാത്തൻ
 പൊള്ളുന ചേരുപോലെ
 കൊത്തും കിളയും കൊയ്ത്തും മറന്നാൽ
 ഉപ്പിടകുണ്ണുപോലെ.
 കളഞ്ഞും പെമ്മും തീനും കുത്തും
 കണ്ണിലഴിഞ്ഞാടും -
 മായക്കാച്ചുയിൽ
 ഓന്നിലാവൊളി ചാളയിലാത്തേണം.
 കണ്ണികുടിച്ചിശ്ശേന കരച്ചിലു -
 കോമാളിച്ചിരിയായ
 കല്ലുകുളിർക്കെ, കണ്ണഡിരിക്കുവോൾ
ഉള്ളിലെത്തീയണയും.
 ചെറുതുറന്നുപുറത്തുവരാതെ
 ദറ്റക്കാവുവോൾ
 നാലുനുറായിരം ചാത്തന്നാരെ
 കളത്തിലെവാതുകേണം.
 വിത്തുംവേരു, മറുത്തുമുറിച്ച്
 ആൺനിയടിക്കേണം !
 നഞ്ചുകുടിച്ചുകുടംപോടിച്ച്
 ചീറി ചീരാളൻ
 ചാരം മുടിയ തീക്കലിയാളി -
 യുറഞ്ഞതു ചീരാളൻ
 പല്ലുമൊരത്തു തിളങ്ങി വള്ളത്
 പുറതേതയ്ക്കുന്നുന്നു....
 കമ്പിപ്പാപെഴുക്കും കണ്ണിൽ
 കൊത്തെളംകത്തുന്നു.
 മുടിയേറ്റീ തിരയലറിവിളിച്ചു
 പരക്കംപായുന്നു
 ആർത്തുകരഞ്ഞു വിളിച്ചോടുനു
 തന്നൊക്കെമ്മാരും.

9 കതിരും പതിരും

‘കതിച്ചു’ടായിപ്പാളുനുണ്ടേ...
 ചുറ്റിക്കെട്ടാളിപ്പാടുനുണ്ടേ...
 പീരാളക്കല്ലിൻ കനൽതട്ടുമ്പോൾ
 മച്ചിപ്പാടത്തും ചെളിക്കടുന്നു.
 ഉവകളിലെ മന്ത്രക്കെട്ടിയുന്നു
 കതിച്ചമരങ്ങളിൽ ഹലയണിയുന്നു.
 വെൺമാടക്കെട്ടുകൾ നടക്കിയുന്നു.
 അടിമല്ലിലെ വിത്തുമുളച്ചുയരുന്നു.
 പീരാളക്കല്ലുകുറിച്ച കളത്തിൽ
 കല്ലുരിയിൽനിന്നു പുറത്താകുന്നു.
 പതിരോക്കപ്പാറിക്കതിരിറിയുന്നു
 മധ്യരത്തിൽചേർത്തവിഷം തെളിയുന്നു.
 മാന്ത്രികവട്ടികിട്ടിയ രാജകുമാരൻ
 തൈക്കല്ലുചവിട്ടിക്കല്ലുതുറന്ന്

കണ്ണതിക്കുകരണ്ടു വിളിച്ചോടുനോൾ
 മായക്കാഴ്ചകളുടെ പൊള്ളറിയുന്നു.
 സിന്യൂറം ചാന്തും തേപ്പുമിനുക്കും.
 കാളിയന്നത്തിനിയ കറതെളിയുന്നു.
 അഞ്ചാടികൾ വഴിയിൽ ചന്തും ചീർത്തും
 കുടങ്ങപോട്ടിക്കീറിയ നാറ്റമടിച്ചു.
 ചീരാളക്കാഴ്ച ചുഴിഞ്ഞത്തുനോൾ
 എപ്പാട്ടിക്കാറുകു പഴുതെളിയുന്നു.
 മാറ്റതെക്കാസുചുളിഞ്ഞാടുന്നു.
 മൊളിമാന്തിയ തോലിൻ പൊടിപാറുന്നു.
 ഒരു ചാത്തിമുറുക്കി ചുണ്ടുവലിച്ച്
 കള്ളാടിയിൽ നോക്കിച്ചോപ്പുരസിക്കൈ,
 ചാളയിലോരുചെക്കൻ -
 കത്തലടക്കാൻ
 ‘വെളി’ മാന്തിത്തിന കരച്ചിലുയർന്നു !
 ഏതാണപഴുതെലറും തന്തച്ചാള !
 പള്ളയിൽ മുഴപൊട്ടിയ തള്ളച്ചാള !
 പുഴുതിന പഴുപ്പുകവച്ചുനടന്ന്
 തെറിപറയും ചാത്തൻ മറ്റാരു ചാള.
 കള്ളപ്പേരിലസിയ പാളച്ചീന്തിൽ
 പിണ്ണിയ പൊക്കിൾക്കാടി കള്ളുമിഴിച്ചു.
 തീണ്ണാരിച്ചോരയിൽ നാറിയലോകം.
 മുക്കിൻ തുളപൗത്തി വായതുറന്നു !
 പുഞ്ഞിരിയിൽ മുടിയ പകതെളിയുന്നു.
 പ്രണയത്തിലോളിച്ച വെറുപ്പറിയുന്നു.
 തോർത്തിട്ടുമുറുക്കിയ നീലപ്പാടിൽ
 കൊലയാളിയാളിക്കുമിടം തെളിയുന്നു.
 പത്തും പതിനഞ്ചും നെന്നതെത്തൻ
 നടക്കിറിച്ചതവയറ്റിൽനിന്നും
 പ, തച്ചുമാരുടെ പേരും ചൊല്ലി
 ജീവൻ്റെ കൊഴുപ്പുകൾ വിരൽ ചുണ്ടുന്നു !

10. ശിക്ഷ

തീട്ടംവാരി കാലത്തിന്റെ
 മുഖത്തെന്നു ചീരാളൻ
 തേച്ചുമിനുകിയ സർണ്ണപ്പണിൽ
 ഇച്ചപൊതിന്തു വഴിനിജൈ
 മാമാക്കത്തിനു സദ്യയോരുങ്ങിയ
 ഓട്ടുചരകിൾ കുമ്പകളിൽ
 പാലടകുറുകിച്ചേപ്പകനിറമായ്
 വെള്ളയലിഞ്ഞതുനാറുന്നു !
 വല്ലുസ്പാൻ നെയ്ക്കാണ്ടികുടിച്ചത്
 ഓക്കാനിച്ചുപുറത്തായി....
 കൈതപ്പുവുമണക്കും
 കുട്ടിതേവാക്കിന്റെ കിടപ്പിയും
 വല്ലുസ്പാട്ടികുളിച്ചുജപിച്ചു
 വിളക്കുകൊള്ളുത്തും മച്ചിയും
 ഓരോവീടും കുടില്ലും ചാളയും
 ഓരോതെരുവും കൊത്തളവും
 ഓരോ ചാത്തമാരും നാറി -
 തമമിൽത്തമിൽ ചുഴിയുന്നു.
 കറന്പാലുതിരിച്ചൊഴുകുന്നു.
 ചോരനിറഞ്ഞുകുടംനിറയെ,
 തിളച്ചകണ്ടികലെത്തിനുള്ളിൽ
 പാനിൻകുട്ടികൾ ഇഴയുന്നു !
 തിരക്കൊട്ടങ്ങിയ ലോകം വഴിയിൽ
 കൊത്തകല്ലുകളിക്കുന്നു.
 പാട്ടുകുത്തും കളിയും പൊലിയും
 വെട്ടിയുറഞ്ഞ വെളിച്ചുത്തിൻ
 ഒറ്റക്കല്ലും കുത്തിപ്പോട്ടി -
 ആരുട്ടുകാട്ടി ചീരാളൻ !
 ഓപാതിരയുടെ കഴുത്തുവെട്ടി
 ചോരകുടിച്ചു ചീരാളൻ !
 അലറിപ്പാഞ്ഞു മെതിക്കും വഴിയിൽ
 മല്ലുകുനിഞ്ഞുനമിക്കുന്നു.
 കാട്ടു തൊടിയും കാറ്റും മഴയും
 മിനല്ലു, മാർത്തുചിരിക്കുന്നു.

11. പക

“കൊത്തുനപാവിനപ്പാലുടിയല്ല
 വിഷംകൊടുത്തല്ലോവളർത്തി.
 പാണ്ടല്ല, നമ്മൾ വെളുക്കുവാൻ തേച്ചിടം
 വെന്തളിയുന്നത് കുഷ്ഠം.
 കാലിലെക്കട്ടറ ചീരാളനിപ്പോൾ
 കാലനേക്കാളും കറുപ്പ് !
 കളളിൽമെരുക്കൈ, കളത്തിൽത്തളച്ചി
 കാണ്ടിരകുറ്റിയിൽ എക്ക്
 പൊൻപണം ചിന്തിയതാക്കയും പാഴിൽ.
 ചേറ്റിൽപുളഞ്ഞണീക്കുന്നു !
 കോലോത്തമച്ചിം
 അക്കത്തളക്കട്ടും
 തൊട്ടുതീണിച്ചതുമെച്ചിം !
 ചനയിൽ എക്കിക്കിടക്കും ചരക്കിൻ്റെ
 ഉള്ളതുംപൊള്ളുംതെളിഞ്ഞു.

പൊൻവെളിച്ചും തട്ടി
 മിന്നിയപൊലിപ്പുകൾ
 പൊളിയെന്നു പറത്തേനെകാട്ടി.
 തസുരാമാരുടെ കഴുത്തറചോരയും
 ചീരാളെന്നുകേൾക്കുന്നു !”

“നമ്മളുട്ടിയ ചോരയല്ലോ ?
 തിരിച്ചിറ്റാനറിയാം.
 ഉള്ളറിയാലച്ചോരയാരാ—
 സേറ്റടടുത്തു കുടിക്കുക ?
 മണ്ണിലുറ്റിയലിഞ്ഞുചേർന്നാൽ
 നുറുനുറായ് ഉയിർക്കും !

വിഷം, വെള്ളം, തീ, പടകം
 മുർച്ചയാക്കേ മടങ്ങും.
 കാച്ചിയുട്ടിയ വാളുകൊണ്ട്
 അമ്മതനെന്നയറുക്കണം !
 പൊന്നരച്ചു വയസ്യതേനിൽ
 ചേർത്തിയുട്ടിയ വിരലുകൾ
 എ, ലിറച്ചി, ചോര, വേരു—
 കരികളാക്കിയെരുക്കണം.
 നാക്കിലയിൽ ¹യോഗിക്കിക്കു
 വിളനിവെച്ച രസങ്ങളായ്
 നാല്പതുചോരയായ് തത്തറി
 തമ്മിലറിയാതൊടുങ്ങും
 തേവരാക്കിത്തിട്ടേബറ്റിയ
 നുണ്ണപുടകൾക്കൊക്കയും
 കുളിയാക്കിനിലത്തിറക്കാൻ
 നേർച്ചവേണ്ടതൊരുക്കുക.
 കുളിയാണിവനെന്നുപറേഡ്,
 പെറ്റതള്ളയ്ക്കരിയാം.
 വെച്ചുവാങ്ങിവിളസ്യുവോളം
 ഏകവിടാതെ നടത്തണം.”

¹ചീരാളെന്നെകാന് കരിവെച്ച് നാല്പതു യോഗിക്കേണ്ടവനാരെ ഉള്ളടിയെന്ന് കമ.

12. ചതി

പീരാളൻ വായതുറന്നാൽ
 തീണാരിച്ചുരുയരുന്നു.
 പാമിരൻ വിഷപ്പല്ലുറി
 മത്തുപിടിച്ചുനടക്കുന്നു.
 നാടാട്ടുകുതിക്കുന്നോഴും
 നടംതിരിയുന്നോഴും
 വിരെത്തിച്ചുരുളുന്നോഴും
 നാറും വാരിവിതയ്ക്കുന്നു.
 നാടാകെയും ഓടുനേരം
 നടുവോടിജയിക്കാതൊരുവൻ
 നെഞ്ഞുകിൻ ഒറ്റക്കല്ലായ്
 എലിവുതട്ടുകാൻ നോക്കുന്നു.
 കുളിയാണിവൻ ! അല്ലുകിൽ
 നോക്കിൽ പുരക്കതില്ലപ്പോ,
 നെഞ്ഞിലെക്കണ്ണുകടിച്ച്
 ചോരകുടിക്കില്ലപ്പോ !
 പെറ്റപ്പോൾ തലയിരലാരാണി
 തറയ്ക്കാൻ ഏകചപ്പല്ലാണതല്ല ?
 ഇന്നേരുക്കരുത്തുകുടി
 കുളിത്തങ്ങളുമേറി.
 തള്ളരയക്കാല്ലും കുളി
 ചോരകുടിച്ചിരിച്ചിതിനും
 വെള്ളിടിവെട്ടുംപോലെ
 എല്ലുകടിച്ചുപൊളിക്കും.
 തന്ത്രയക്കാല്ലും തിന്നും
 കുട്ടരയയാക്കത്തിനും
 കുറുന്നകരിമാനംപോലെ
 കാട്ടിൽക്കേരിയൊളിക്കും.
 നിയവനെക്കാനുമുറിച്ച്
 നുറുട്ട് കറിവെക്കേണം.
 നാല്പതുയോഗിക്കരള്ളതും

ഉള്ളിത്തലിയിക്കേണം.
 സദ്യുണ്ടാനേൽക്കാടുമോൾ
 മുവട്ടംനീടിവിളിച്ചാൽ
 ചീരാളുന്നുറങ്ങിയെന്നീക്കും.
 കുളിത്താങ്ങളാടുങ്ങും
 നല്ലവനായ് സുന്ദരനാക്കും
 അറിവുള്ള വെള്ളത്തവനാക്കും.
 മലമുത്രേംവേർപ്പുംവറി
 പുവിൻഗസ്യമുണ്ഠത്തും.
 ഏവിടെയുമിവനൊന്നാമത്തവൻ
 ഇവനെവന്നെങ്ങുംലോകം !
 മുനയില്ലാ, തടിമുടിയാർക്കും
 തൊട്ടുഴിയാം വെള്ളമിനുപ്പിൽ.
 പു കരിയും, മുളളുംകൊഴിയും
 കണ്ണിൻ തീക്കലിയണയും
 'നുരുട്ടുകാച്ചവഴികളിൽ
 കോളാസിപ്പുവുവിരിച്ചും
 വെളിപാടുകൾ വാൻവിതച്ചും
 ഇവനും നിന്നുച്ചിരിക്കും.
 പനയോലത്താളിൻ നെഞ്ചിൽ
 എഴുത്താണിവക്കണ്ണുമുറിച്ചിവൻ
 ഉരിയാടിയമുത്തിനുലോകം
 മുണ്ടിൻ കോന്തലപകാട്ടും.
 കോലോത്തപ്പുതുമുറയായി
 ഒരുനാളിവൻ അരിയേൽക്കും.
 ചെങ്കാലിൻ പൊൻപിടിയിൽ നിൻ
 താവഴി തശ്വരുക്കും.

കേട്ടേടം മതിയേ തന്നോ...
 ഇതിലേറെപ്പറയുന്നതിന്?
 പെറ്റമ മകൻ കഴുത്തിൽ
 മഴുവെച്ചതു കേട്ടിട്ടുണ്ടോ ?
 പുക്കരളു പരിച്ചാൽ പോലും

வீசிருதெனே. பரியு.
 அவநென்னாழித்தியெடுத்து
 கடிச்சுபவா, லாவந்த !
 தழக்கை உயருக்கிழவா
 நூல்லிக்கருயிக்காஸ் போலு... .

“கைப்பிடியிலொதுணானநல்லி, து
 கனிவாளனாகு மற்கிறுத்.
 எண்ணல்லுத்திட்டால் பிளை
 உயிர்க்குக்கிழவீல்லேனார்தேதால்லு...
 வன்னுகிற் வேளை” நூடென
 ஏயானேங்குஙு தடைங்கல்.
 அரூதெனாகு கருணது விலகலி
 கால்கள்விளை பெரும !
 தலவெட்டிக்கொத்திஙுருக்களே !
 அடுப்புத்திட்டு தில்பிக்களே...
 நாப்பது யோசிக்கேயை
 ஏறிவும்குடித்தீர்க்களே !
 அம்மகிளிலேரையெழுப்பு
 தெனையொடுணுக்காயாளனால்
 பொறுக்கொரு நம வருநாத்
 தந்தியிழப்பு தடயாமோ ?
 உகையை நல்லதினலே ?
 திரிகைவரிலே சிராஜஸ் ?
 கொல்லுக்கொல்லுப்புநதிஙு
 கல்லு திலே, யென்னால் !

¹நூர்த்து சாநல்

13. അറുകൊല

അരുമുരുട്ടിയ ചോറുരുള
 നേരേ നടവിൽ മുറിഞ്ഞു വീണു.
 ബന്ധം മുറിയുന്ന മുർച്ചയുള്ളിൽ
 പാളിപ്പിടയുന്ന ചീരാളൻ.
 പിരുന്നയുരുട്ടിയ ചോറുരുള
 കല്ലും കരിയും കടിച്ചു തുപ്പി
 അം വിളവുന്ന പുണ്യത്തിലും
 വഞ്ചന കലിച്ച കയ്പ്പിന്നെ...
 മുന്നാമത്തെയുരുളവായിൽ
 മുടിനാരു ചുറ്റിയുഴിന്നു തുപ്പി
 മുന്നു ലോകത്തും കെണിപ്പല്ലുകൾ
 കാത്തും മടുക്കും തുരുവരിന്നു.
 ‘ഒടുവിലപ്പോരുന്നിക്കുമെ തന്നോ !’
 ‘ഒടുവിലപ്പോരുന്നു നിനക്കു തന്നു.’
 ഉള്ളിലപ്പോരപുളിച്ചു തേട്ടി
 പൊകിശ്ശെലയിൽ പഴുപ്പു കാജി !
 ഉള്ളാതെഴുന്നേറ്റു ചീരാളൻ.
 മടിയിൽ പിടിച്ചു കിടത്തിയമു
 എത്ര കടുത്താലും അമ്മയല്ല !
 പാതിമയങ്ങുന്ന ചീരാളൻ.
 ഞെട്ടിയുണർന്നു തിരക്കുന്നു
 ‘കത്തിയണയ്ക്കുന്നതെന്തിന്നും ?’
 ‘കുട്ടവുമുണ്ട് പടയുമുണ്ട്...’
 ഇനരു തിരഞ്ഞ വിരൽ മുനയിൽ
 ചാരിയുറങ്ങുന്ന ചീരാളൻ
 ഇന മടിത്തട്ടിന്റെ കാവൽമാടം
 എത്ര മുരശ്ചയ്ക്കും മേലെയല്ലോ !
 തേച്ചുമിനുകിയ മുർച്ചയോണി
 മുന്നിൽക്കുന്നയുന്ന പെറ്റമു !
 മകൾക്കു.നമപുലർന്നുകാണാൻ
 അല്ലപം കടുപ്പവും ലോകനീതി.

കൈകാൽ പിടിക്കുന്നു നല്ലപ്പൻ !
 ഇളർന്നു മുറിക്കുന്നു പെറ്റയ !
 ‘കൊല്ലേണ്ടി...’ യെന്നകരച്ചിലിന്ത്
 പാതിയിൽ വെച്ചു മുറിഞ്ഞു പോയി.
 നന്നത്തടിച്ചു കരഞ്ഞുപെയ്യും
 കാറും മരങ്ങളും നീരോഴുക്കും
 ഏറ്റടക്കാനായ് വിരിച്ച മാറിൽ
 ഉള്ളം നന്നത്തു കുതിർന്ന മണ്ണും
 കിണ്ണത്തിൽ ഉഡ്രിയ ചോരനോക്കി
 നന്നിനും ആകാതൊട്ടുങ്ങി നിന്നു.
 നാല്പത്തു യോഗിമാരെത്തുന്നു.
 നാകിലവെച്ചു വിളസ്യുന്നു.
 നുറുട്ടു കുടം കരികുട്ടി
 തെട്ടിയെഴുന്നേറ്റു കൈകാഴുകി.
 ‘ചീരാളു...’ യെന്നുവിളിച്ചുമുണ്ട്.
 തുള്ളിയുറയുന്നു യോഗികളും
 ‘ചീരാളു...’ ‘ചീരാളു...’ യെന്നമുണ്ട്.
 അലമുറയിട്ടു വിളിക്കുന്നോൾ .
 ആർത്തു ചിരിക്കുന്നു തന്യാക്കൾ
 ‘ചീരാളനിപ്പോൾ ദഹിച്ചു കാണും !’
 ഒറ്റക്കുചൂലിട്ടുശുക്കും പുഴ,
 ഒറ്റക്കു പൊങ്ങും കൊടുമരങ്ങൾ,
 ഒറ്റക്കു നീങ്ങും കൊലക്കാനെനെ
 ഒറ്റപ്പട്ടത്തിയാൽ കീഴ്പ്പെട്ടുത്താം.
 ഞങ്ങളെക്കാണ്ഡു കഴിയാത്തതും
 നിന്നെക്കാണ്ഡിപ്പോൾ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ.
 അങ്ങുലോകത്തു മരിച്ചുചെന്നെ
 നീയിനി കാണു ചീരാളനെ.
 നന്നായ് വരാൻ കിണ്ണുകെട്ടിമുടി
 കിണ്ണായവൻ്തെ കഴുത്തുവെട്ടി
 കൊത്തിനുറുക്കിക്കലത്തിലാക്കി
 ഉപ്പും മുളകും തിരുമ്മിവേവിച്ച്
 ആർത്തിയെത്തീറിയ പാപിയമുണ്ട് !
 പെറ്റവയറുവലിച്ചു ചീന്തി
 ചോരക്കളമായ് മരിച്ചു വീണു !

14. താണ്യവം

“ചീരാളനില്ലാത്തരാവല്ലോ !
 ഒരു കാടു ചുട്ടു തീ കുട്ടേണം.
 പാതി വെന്നോടും ഇളം തുടകൾ
 മാന്തിപ്പൊളിച്ചു ചവയ്ക്കാലോ..”
 ചാത്തമാരെ വരിക്കുനിർത്തി
 ഇക്കിളിയാക്കി വരിയുടച്ചു.
 ഒച്ചപൊങ്ങാതെ കുഴഞ്ഞു തുണ്ടും
 കാളകരുത്തുകൾ മുൻകെട്ടി.
 വിഷമുലപൊതിയ പട്ടുരിഞ്ഞ
 രണ്ടും കെട്ടാടുന്നു കാച്ചപ്പുറം !
 നാവുപറിച്ച കുടമൺഡായ്
 തലയാട്ടിനിൽക്കുന്നു ചാത്തമാർ.
 ആയിരം കളളിൻ കുടങ്ങേജെത്തീ
 പച്ചയിരിച്ചി ചിലകകെട്ടി.

‘ചാത്തിമാരെല്ലാം വഴങ്ങിയിട്ടും
ചീറിക്കുതിച്ചുരു പെണ്ണില്ലോ ?
ചീരാളനായിപ്പിറന്നൊരുത്തി !
ഇന്നതെത്ത രാവിൽ അവർക്കുവേളി’

പാളയിൽ ചുറ്റിപ്പോതിഞ്ഞുകെട്ടി
ചീരുവിനെക്കാണ്ടു പോരുന്നു.
പോളപോളിച്ച കവുങ്ങിൻ പുവ്
ഞ്ഞുമുട്ടുകാതെ ! പോത്താതെ !
അയിരം നാവുകളുണ്ട് ചുറ്റും
കാട്ടുതീയാളിച്ചുവക്കുന്നു.
ചീരാളനെ വെച്ചു തിനൊവരേ...
പെണ്ണിനെപ്പുച്ചയ്ക്കു തിനോളുക !
ചീരു മലർന്നു കിടക്കുന്നു.
പേടിയില്ലാതെ, ഉള്ളപ്പില്ലാതെ !
ഓരോ കുഴിയിലും കരളാഴിച്ച്
ഉറ്റിക്കൂടിക്കുന്നു തന്യാക്കൾ.
ഓരോ ചുളിവിലും എരുവെവാഴിച്ച്
നക്കിനുണയുന്നു തന്യാക്കൾ.
ഓരോ മുഴപ്പിലും കനലുവെച്ച്
പൊളളിച്ചു തിനുന്നു തന്യാക്കൾ.
മുലചുട്ടെതാരുവൻ്തെ വായിലായി
കവിശമാറ്റി,ചുടാറ്റിക്കലിയടക്കി...
നടുചുട്ടെതാരുവൻ്തെ കടിയിലായി
മുടിപെട്ടതുരിവലിച്ചു മാറ്റി.
വായിരെലപ്പെല്ലു ചവണ്ടതരണ്ടു
പായിരെലാരുത്തി പിഴിഞ്ഞരണ്ടു...!
കൈകൈകാട്ടിയാർക്കുന്നു ചാത്തമാർ
ചങ്ങലമെല്ലക്കിലുക്കുന്നു.
പൊലിയാട്ടിനിടയിൽ
തുളളിക്കു വായും പൊളിച്ചിരുന്നു !

15. കുതിപ്പ്

കാട്ടും പുഴകളും
 മല്ലും മലകളും
 പാടവും തോട്ടും
 തൊടിയും മരങ്ങളും
 ചീരുവിനെപ്പോലെ
 പകയുള്ളിലാഴ്ത്തി
 ഓന്നും ഉടുക്കാരെ
 കൈകൊണ്ടു പൊത്താരെ
 തന്യുരാക്കൾക്കു
 കിടന്നുകൊടുക്കുന്നു !
 അപ്പുറം -
 കൈകൊട്ടിയാർത്തു
 ചിരിച്ചുകുഴയുന്നു
 കമയറിയാത്തവർ
 ചാത്തന്മാർ.
 തോറുകൊടുക്കാ -
 തൊരുത്തേന്നിന്നു
 ദഹിക്കാതെ, തളരാതെ,
 വീഴാതെ പൊരുതുന്നു
 പകയടങ്ങാത്തവൻ
 ചീരാളൻ !
 ചതുമലയ്ക്കുന്നു കണ്ണുകളിൽ
 മണ്ണത്തിക്കാതെതാരു
 തീക്കണ്ണിവൻ !

കത്തിച്ച കാടിൻ ചിത്തതലവ്കൾ
 കാണ്ടിരു പുക്കുന കയ്പ്പുപോലെ
 ചതേതാടുങ്ങുന കരിഞ്ഞിയിൽ
 പടമുള്ളപാടുന വീറുപോലെ
 അരബിവാസിപ്പാടികൊടിയാടും
 കാടൻ ചവിട്ടുകിത്തള്ളലായി
 വെള്ളിലപ്പാനിശ്ചൈ നേരിവരയിൽ
 പുഴയൊടുങ്ങാത്ത മണപ്പുറമായ്
 നാല്പതു താളമുറഞ്ഞു വെട്ടി
 തിന്നവനെത്തന്നതിറ്റയാക്കി
 ചീറിക്കുതരുന്നു ചീരാളൻ !
 തീകട്ട തിന്നവയറ്റിനുള്ളിൽ
 പൊള്ളിത്തിളയ്ക്കുന്നു ചീരാളൻ.
 യോഗികൾ പ്രാണെടുത്തോടുനോശ
 ഒദ്ദേവത്തോറും മരക്കുന്നു.

ചോരണരമ്പിശ്ചൈ ഏകട്ടരുത്ത്
 കീറിപ്പുറതേയ്ക്കു പുത്തിറങ്ങാൻ
 ചീരാളനോങ്ങിക്കുതിക്കുനോശ
 നാല്പതു യോഗിപരമ്പരകൾ
 തമ്മിൽപ്പാരുതിപ്പാളിക്കുന്നു.
 നാലുനുറായിരു ചാത്തന്നാരോ
 തരുള്ളയല്ലാത്ത ഫടക്കള്ളത്തിൽ
 നാല്പതു പക്ഷം പിടിക്കുന്നു
 പോരും പോരുതല്ലും കാണുനോശ
 ഉളിച്ചിരിക്കുന്നു തന്പരാക്കൾ
 ഉള്ളിത്തിളക്കിയ വാളു നല്കി
 വെട്ടിയാലേങ്കാത്ത പരിച നല്കി
 നാല്പതു ചേരിക്കും വീറുനല്കി
 പോരു പിരിച്ചു മുറുക്കുന്നു.

നാടുമുഴുകെയും നാല്പതായി
 ചേരിതിരിഞ്ഞു ഏകാരുക്കുന്നു.
 മുപ്പും, ഇളമയും, മേലുകീഴും
 ചേരിയിൽ ചേരിതിരിക്കുന്നു.

ചീറിപ്പിരനവൻ ചീരാളൻ നീ
കീറിപ്പിരക്കാതിരിക്കയില്ലോ.
തീരാപ്പുകയിൽ ഇരുട്ടുവീണൈം
വെട്ടിക്കുടിക്കാതിരിക്കയില്ലോ....

കീറിപ്പുറത്തുവരുന്ന കാലം
മല്ലിൻ്റെ മാറുകുളിർത്തു വീണൈം
പാലുചുറത്തും നിനക്കുവേണ്ടി.
പേരറിയാത്ത മരങ്ങൾ പുതത്
കാടുമദം പൊട്ടിയാർത്തുപായും
നെഞ്ചെത്തടിച്ചു കരണ്ണതാലിച്ച്
അരു, പഴമചുഴിഞ്ഞു പോങ്ങൈം
തിക്കിത്തിരക്കിപ്പിറയു തോറും
ചേസില ചുടി മഴയിരുട്ടും.
എത്താത്ത പച്ചക്കരവലിച്ച്
തെത്തെന്തെങ്ക് മാറുമരച്ചു ചുള്ളും.
പാടവരസത്തു പാണത്തുകേരി
മുകകുറ്റി പുതതു നിരന്നു നിൽക്കും.
നട്ടുതെളിഞ്ഞ വയൽപ്പുച്ചയിൽ
സിന്നുരമിട പുലഗിയെത്തും....

ചീറിപ്പുറത്തു വരുന്നകാലം
നാലുനുറായിരം ചാത്തമാരും
തമ്മിൽപ്പാരുതുതിയരിണ്ണതാടുങ്ങൈം
ഒച്ചയില്ലാത്ത എകാടും കരച്ചിൽ
കല്ലിച്ചു മാനം കറുത്തു പോകും.
മല്ലിൻ്റെ ചോപ്പും ഇലപ്പുച്ചയും
ചോരക്കരുപ്പിന്റെ പുള്ളികുത്തും.
ഓളിയും, അർപ്പും, അലർച്ചയുമായ്
രാവും പകലും ഉറക്കൊഴിക്കും....

ചാത്തമാർ വെട്ടിക്കുതിക്കുന്നേബാൾ
ചാറിത്തണ്ണുക്കുനോ ചീരാളൻ?

വ്യാദിനായ കൂട്ടുകാരൻ

പി.ടി. അബ്ദുറഹീമാൻ

അറിവു കൊണ്ടു മുറിവേറ്റു വീണാരു
പട്ട കിഴവെന്ന് തല്പമെൻ ഹൃത്തടം.
അവനൊരുത്തനെൻ ദുഃഖം;-വിമുക്ത
ചുമലിലേറ്റാൻ പരിപ്പിച്ചതുമവൻ !

പൊരുളുതേടാനുശറുസ്വാഴപ്പുറ-
തിരുളു കാട്ടിത്തരുനവനാണവൻ.
നിനവുപാറു വഴികളിൽ പുവിടാൻ
കനവിനാവുകില്ലെന്നും പറഞ്ഞവൻ!

ജനിമുതികൾക്കിടയ്ക്ക,ല്ലവയുട
അതിരുകൾക്കുമകലയുള്ളംഞയ
വിരലു ചുണ്ടി മനസ്സിനു കാട്ടിയാ-
വിജ്ഞ, നാ വിജിഗീഷ്യ (എൻ നോസരം!)

പകലിരവുകൾ പേരും രമത്തിലെ
പതിവുയാത്രികരാരെനുരച്ചവൻ.
“അക്കലമാകുന്നടപ്പം; - സമീപമാ-
ണയികദുരം” - പറഞ്ഞരിയിച്ചവൻ!

അക്ഷരചെതന്യം

(എൻവി സ്മരണ)

പി. കേമേരൻ നമ്പ്യതീരി

വിണ്ണിലും മണ്ണിലും മർത്ത്യ ചിത്തത്തിലും
മുന്നു വഴിയായൊഴുകിയൊന്നാവുന്ന
ഗംഗപോൽ അഞ്ചാനവിഹായണ്ണിലും കർമ്മ
ഭൂവിലും മാനവ സ്നേഹതലത്തിലും
മുന്നായൊഴുകിയൊന്നായങ്ങു ഞങ്ങളിൽ
പുണ്യ നദിയായമുതം പകരവെ,
നർമ്മമായ് പൊട്ടിവിതിന്തു കുമിളകൾ
യർമ്മരോഷം തടങ്കല്ലുമിരസലായ്
മർമ്മം തുള്ളയ്ക്കും പരിഹാസമായ് ചുഴി
നിർമ്മല സ്നേഹമടക്കയൊഴുകായ്; തനിൽ
വനടിയുന്നവരെയാക്കയും ശുദ്ധമാം
പൊന്നാക്കി മാറ്റുന്ന പുണ്യപ്രവാഹമായ്
മാമരങ്ങൾക്കും തൃണങ്ങൾക്കുമൊന്നുപോൽ
ജീവനം നൽകിത്തടങ്ങളിലാരാമ -
ശോഡ പരത്തിയുമാരണ്യകോഷയീ -
സാരങ്ങൾ ഞങ്ങളിലേക്കു കലർത്തിയും
ഉത്തുംഗ കൈപാസ ശ്രൂംഗത്തിൽ ധൂർജജി
നൃത്തം ചവിട്ടുസ്വാളുരുന്നു പതിക്കുന്ന
വില്പപത്രങ്ങളാളജങ്ങളിൽ സ്വീകരി-
ചുങ്ങളെചുടിചുടി കൈവല്യമേകിയും
അങ്ങാഴുകുസ്വാളാപ്പാവനതീർത്ഥത്തിൽ
ഞങ്ങളാവോളം മുഴുകിക്കുതാർത്ഥരായ്.
ഇന്നു പാരാവാര വിസ്തൃതിയിൽക്കലർ
നോന്നാ, യലക്കളഞ്ഞിയാദ്ദോത്തല്ലു
പുർണ്ണ വിശ്രാന്തിവരിക്കൈയിത്തീരത്തു
ഞങ്ങൾ നില്ക്കുന്നു വ്യമിതരായ് മുകരായ്.
എക്കില്ലും ഞങ്ങളറിയുന്നു; കൈകളിൽ
ചങ്ങല വീഴ്ക്കെ, പ്രഹരമേല്ക്കെ, തല
പൊന്തിക്കുവാൻ പിടയുസ്വാളീ ദ്രോതല്ലു
വന്നിധത്തിൽ പിംഗളയിൽ സുഷ്യമനയിൽ
തിങ്ങി വർഷിക്കും സഹാസ്യരപത്മത്തിൽ
ഗംഗയായ്, പുണ്യമായ്, കർമ്മ ചെച്തന്യമായ്

കുന്നുകാഴ്ച

പി. മധു

പണ്ഡു പണ്ടി ലോകമാകെ
പെരും കുന്നായി നിന്നനാൾ,
അറിവും മുറിവും നാവും
മൊഴിയും കെട്ടനിലപിനാൽ
മതികെട്ടു തളർന്നു ഞാൻ.

എങ്ങാണെന്നെന്തി മുടിത്തുണ്ട്,
ചോടും നിലയുമെങ്ങുവാൻ?
ഓരാൻ ചങ്ങാതിയില്ലാണ്ടും
കാണാൻ കണ്ണാടി കിട്ടാണ്ടും
ചോദ്യമെന്നില്ലുറഞ്ഞു പോയ്.

ടട്ടവിൽ പാറയാമെന്ന
പാടേ തള്ളിക്കളഞ്ഞു ഞാൻ
രണ്ടായ് മാറാനുറയ്ക്കയായ്.

രു മൺതനിയായ് മെല്ലി
വേറായ് മാറിയിറഞ്ഞവേ,
ആദ്യമായ് കുന്നു കാണുന്ന
കാഴ്ചയായി നിറഞ്ഞു പോയ്.

കുണ്ടായ്പോകില്ലെമൻ മുന്നിൽ
 കുന്നാം ചങ്ങാത്തമില്ലയോ?
 അവെനെ മിത്രമായ് കാണാം
 വേണ്ടുമോൾ ശത്രുവാക്കിടാം
 അല്ലെങ്കിൽ തുച്ഛനായീടും
 അയലാളനുമാക്കിടാം.

തുലനം ചെയ്തു ചെയ്തുള്ളിൽ
 മദ്മാസരുമെറ്റിടാം
 സാമീപ്യത്തിലലിണ്ടാണ്യു-
 ചെന്നു ചെന്നു പുണർന്നിടാം,
 ഇടയ്ക്കു ധർമ്മ യുദ്ധത്തിൽ
 വാളുകാടി വിരട്ടിടാം,
 ഒടുക്കം സംന്യസിക്കേണ്ടും
 സ്വത്തായ് കണ്ണു തെച്ചിടാം.

കുന്നിനും കുന്നുകണ്ടിടാൻ
 എന്തേ കണ്ണുകൾ വേണ്ടയോ?
 കുന്നിന്തേ വസളനീടാൻ
 എന്തേ മാനങ്ങൾ വേണ്ടയോ?
 അവരെന്തുയിരിവിൻനാവൻ
 വേദത്തിൻ താഴിലല്ലയോ?
 അവരെന്തേ നിറവിൻ രൂപം
 എന്തേ ചിത്രത്തിലല്ലയോ?

കുന്നായ വിരവിൽത്തെന്ന
 എന്തേ കോലം ചമയ്‌ക്കുവാൻ
 “അതു നീ” എന ചൊല്ലാലേ
 അവെനെപ്പാട്ടിലാക്കി ഞാൻ.

കുന്നായെൻ രൂപമക്കുന്നിൽ
 നന്നായ് കൊത്തിരെയാരുക്കി ഞാൻ
 കുണ്ടായ തരിയായ് നിന്നു -
 കുന്നു കണ്ണു രമിക്കേയായ്.

അദ്ദേശ്യം

രാജഗോപാലൻ, നാട്കുകൽ

നഗരത്തിരക്കിൻ്റെ
തിരക്കുതെതാഴുക്കിൽ ഞാ-
നൊഴുകാതെയിത്തീര-
തേക്കാനമിരിക്കവേ
മുന്നിലെ മുക്കുറിപ്പ്!
കള്ളിറുക്കിയെ ചൊൽവു:
എന്നിലെച്ചിരി മാണ്ണാർ
വസന്തം കരിഞ്ഞു പോം!
മാമലച്ചോട്ടിൽ നില്ക്കും
മൺതതിക്കുള്ളിൽ ചിരി:
ഞാൻ ചുമരീ മാറ്റിട്ടുകിൽ
മാമല പൊടിഞ്ഞുപോം!
കടലിൽ നീർത്തുള്ളിത-
നൃഥ്രത്തിൽച്ചോദ്യം: എൻ്റെ
മുതുകിൽക്കേറിട്ടില്ലീ-
യുർമ്മികൾ നൃത്തം വെയ്പു?
തുണാതിൻ ചോട്ടിൽ കുന്നി-
ഞതിരുന്നു ചിറ്റോളങ്ങൾ
തെറുക്കും തെന്നാൽ: ഞാനോ
തുമ്മിയാൽ ഏകാടുക്കാറാം!
നിമിഷച്ചുക്കങ്ങളി-
ലൊന്നിതാ പമം തെറ്റി-
യുർപ്പു: ‘യെന്നാച്ചുകോൽ
വഹിപ്പു കാല്പത്രയം!
നേത്രങ്ങൾ രണ്ടും മമാ-
തമാവികയൽ തുളച്ചാഴ്ത്തി-
തപ്പി നോക്കുന്നു: ‘ഞാനേ? -
ങ്ങങ്ങനെ ഞാൻ കാണുന്നീലാ!’

ക്രൈസ്തവത്തിൽ

മാട്ടേരി നീലകണ്ഠൻ

അന്നോപചാരങ്ങൾ ചെയ്തിച്ച വൈദികൻ
“ഉണ്ടിനി വേറെയൊന്ന്”നോതി യോദവേ
അശുപാരങ്ങളുപദം പാർത്തിയി-
ങ്ങത്തിച്ചു നിൻ ജയം സോദരി, നിൻ പ്രിയർ

പെട്ടിയങ്ങളിലേക്കാവഹിക്കാനുള്ള
തട്ടിലിറക്കിവച്ചിടവേ, പിന്നിലായ്
ബട്ടനമർത്തിയോ യുണിഫോമിട്ടവൻ?
പെട്ടെന്നു പൊങ്ങിയാവാതിലില്ലപ്പും - തെല്ലു
ഞെട്ടി മുന്നോട്ടാണ്ടു പെട്ടിയും, വാതിൽക്കൽ
മുട്ടി നിൽപ്പായ് - നീംഭു നുറു കണ്ഠംങ്ങളൊ-
നെതി നോക്കിട്ടവാൻ - സോദരി, തെല്ലുയ-
രത്തിൽ നീയും വന്നു നിന്നുവോ സാക്ഷിയായ്?

നീളത്തിലുള്ള ദഹനമുൻ, പുരോ-
ഡാഗത്തിരുട്ട്, പുറകിലായുജ്ജാല-
തേജസ്സാടുശ്ചകിടിലം തരും സീൽക്കാര-
നാദത്താട്ടു കാത്തുനീൽക്കുന്നു മുന്നിലേ-
യ് കാഹുതിരെയത്താൻ - അധ്യഷ്യൻ ഹൃതാശനൻ,
എവർക്കുമന്ത്യമിങ്ങനാറിയുനവൻ!

തേങ്ങിക്കുഴയുന നിൻ ചെറുപുത്രിയെ-
ത്താങ്ങുന മുത്തവർ ദയരും നടിച്ചുകൊ-
ണ്ടപ്പുന്ത് ചോരവാർന്നോരു മുവത്തില്ല-
ടിറ്റിയ രണ്ടു കണ്ണങ്ങൾ തുടയ്ക്കവേ,

ബട്ടനിൽച്ചുണ്ടി മന്ത്രിക്കുന്നു യുണിഫോ-
മിട്ടവൻ, ‘അമ്മയെ ധാരതയാക്കിട്ടുക!’
മുന്നു വിരലുകളൊന്നിച്ചു ബട്ടനി-
ല്ലുനിയേക്കുന്നു ബാഷ്പാർദ്ദയാത്രാഞ്ജലി!

തീരാത്ത നോവിലുമെത്ര വീറോടെ നീ
 പോരാടിയിത്തനു കാക്കുവാൻ! - ഇന്നതിൽ
 പേടകമെന്നേക്കുമായിക്കൊടത്തി-
 ലുടെകടനു മറയവേ, കൈകളിൽ
 ഞാനുകേഴുന കിടാങ്ങൾക്കു തെള്ളുമേ
 സാത്രനമേകുവാനില്ലാ, തന്നതമാം
 ശുന്നത കള്ളിൽ നിരഞ്ഞു നിൻ കാതനീ-
 യന്തിമവേദിപ്പടികളിരഞ്ഞവേ,
 എങ്ങു നീ നേടിയീ നിർമ്മമതും, വനു-
 നിന്നിതു കാണുവാൻ, സോദരീ, നിശ്ചലം?
 മന്ദമാം നൃപുരത്തിൽ ധനികേടുവോ
 നിന്നുള്ളിൽ നീയിങ്ങുനിന്നപ്പാശാക്കേയും ?
 നിൻ കരവല്ലിയിൽത്താട്ടു വിളിച്ചുവോ
 പൊന്തയപ്രേമാംഗുലികൾ? - ഗമിക്ക നീ !
 പഞ്ജരം ചാസ്വലായാലെന്ത്? സംഗതി-
 പ്പൂൻ ചിരകളീ മുള്ളുക്കുനു, സോദരീ!

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയരുടെ കവിതകളെ സമഗ്രമായി
 വിലയിരുത്തുന വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പുതിരി,
 ഡോ. എം.ആർ. രാജവവാരിയർ, ഡോ. ആർ. വിശ്വനാഥൻ,
 ആത്മാരാമൻ എന്നിവർ തയ്യാറാക്കിയ നാല് പ്രഖ്യാതങ്ങളും
 “സന്ദര്ഭത്തിലേയ്ക്ക് വീണ്ടും” എന കെ.പി. ശകരൻ
 എൻ.വി. അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണവും ഉൾക്കൊള്ളുന
 പ്രധാനമാം-

“എൻവികവീതയുടെ അന്തർമ്മണ്ണലം”

വില : 20.00

(പ്രസാധനം :

കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

സമാഹരണം :

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്.

വൃത്തവിചാരം

അക്കദശ നാരാധാരൻ

കവിതയിലെ വൃത്തഘടനയെപ്പറ്റി മനോരാജ്യം വിചാരിക്കുന്നതു പല പ്രസാദം നല്ല രസമാണ്. പ്രായേന ശിമില ബന്ധമായ ഭാവിയ വൃത്ത അളിൽ, രാജരാജവർമ്മ പറഞ്ഞപോലെ, ‘പ്രധാനം ശാന്തി താൻ’. പാടി നീട്ടാം ലാലുക്കരെ എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഗുരുലാലുകളുടെ കാര്യത്തിലും അതെ കർശനമായ നിയമമില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെന്നയല്ലോ സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങളുടെ നില. പക്ഷേ എത്ര കർശന നിയമമുണ്ടായാലും ശരി, വൃത്തങ്ങൾ തമിൽ, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സ്വപ്നംമല്ലാത്ത പല ബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാവുന്നത് കിനാരാജ്യത്തിലാണ്. ഭാവിയ വൃത്തങ്ങളുടെ കാര്യം ആദ്യം പറയാം. അത് എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണെല്ലോ. അതുകൊണ്ട് കാകളി ഒരു അടിസ്ഥാന വൃത്തമായെടുത്താൽ അതിൽ നിന്ന് ഉളന്നകാകളി, മൺജരി, കളകാണ്ഡി മുതലായ പല വൃത്തങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാമല്ലോ. അതുപോലെ തരംഗിനി എന്ന (ബാടു തുള്ളൽ) വൃത്തത്തിൽ നിന്നും കൂടെ വൃത്തങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ പറ്റും.

ഹതുപോലെ സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങൾ തമിലും ബന്ധമില്ലോ? ചൊല്ലി നോക്കുവോൾ ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാവും. ഗണം തിരിച്ച്, ലക്ഷണം നോക്കി പറിക്കുന്ന ആർക്ക് ഈ സാമ്യങ്ങളും ബന്ധങ്ങളും വൃക്തമാവുകയില്ല. മുന്നക്കരങ്ങളുള്ള ഗണങ്ങളായി തിരിച്ച്, ഗുരുലാലുകൾക്ക് കണക്കാക്കി വൃത്തം നിശ്ചയിക്കുന്ന സംസ്കൃതരീതി ഒരു നിലയ്ക്കു നോക്കിയാൽ, ശരിയല്ലെന്നു തോന്നും. ഭാവിയ വൃത്തങ്ങളെപ്പോലെ സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങളും ചൊല്ലുന്ന റിതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തരംതിരിക്കുകയാണെന്ന കിൽ ഈ സാമ്യങ്ങളും ബന്ധങ്ങളും കൂടുതൽ പ്രത്യക്ഷമാവും. ഒന്നുര സഭുദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ട് എൻ്റെ വിവക്ഷിതം വൃക്തമാക്കാം.

‘പുഷ്പിതാഗ’ എന്നാരു വൃത്തമുണ്ടോ.

“നന്നരയ വിഷമത്തിലും സമത്തിൽ

പുനരിഹനം ജ്ഞരംഗ പുഷ്പിതാഗ” എന്നാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷണം.

“ഒരു ദിനമവനീശരൻ ചിരിച്ചി-

ച്ചരുളിമുദാനിജ മന്ത്രിയോടിം” എന്നകറിയാൽ “അപരവക്രീം” എന്ന വൃത്തമായി. (പ്രണയപരവഗേ ശുഭം എന്നുതുടങ്ങുന്ന ലാലാദ്ദോക്കം കാണുക.) എന്നാൽ ഇതിനെന്നതെന്ന,

“ഒരു ദിനമവനീശരൻ ചിരി-

ച്ചരുളി തന്നുടെ മന്ത്രിയോടിം” എന്നായാലോ? ‘വിയോഗിനി’ എന്ന വൃത്തമായി. (മന്ത്രിയേഴുകഴിഞ്ഞു പോലെ) ഇതിൽ ഓരോ അക്ഷരം കൂട്ടി,

“ഒരു നാളുവനീശ്വരൻ പിരിച്ചി-

ടരുളി തന്നുടെ മന്ത്രിയോടിവന്നും” എന്നകറ്റിയാൽ ‘വസന്തമാലിക്’ എന്നു പേരുള്ള വൃത്തമാവും. വൃത്തങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ചാർച്ചവേഴ്ചകൾ നോക്കുക.

മദ്ദാരുദ്ധാഹരണം. ശാലിനി എന്നൊരു വൃത്തമുണ്ടല്ലോ, “നാ, ലേശായ് മം ശാലിനിതുംഗം ശം” എന്ന ലക്ഷണമുള്ളത്.

“താരാനാമൻ റാത്രി കത്തിച്ചിട്ടുവോൾ” എന്നത് ഒരുദാഹരണം. ഇതിനെ,

“താരാനാമൻ, തരളപ്രധാനൻ, റാത്രി കത്തിച്ചിട്ടുവോൾ” എന്നു മാറ്റിയാൽ അത് സന്ദേശവൃത്തം എന്നുപറയുന്ന ‘മനാക്രാന്ത്’യായി. അതിനെ വീണ്ടും,

“തരളപ്രധാനൻ, തരത്തിൽത്തരളിത ഹൃദയൻ, റാത്രി കത്തിച്ചിട്ടുവോൾ” എന്നു മാറ്റിയാലോ? ഏറ്റവും വലിയ സൗഗംഖരാ വൃത്തമാവും. ഇതിനെന്നതെന്നെ,

“തരളപ്രധാനൻ റാത്രി കത്തിച്ചിട്ടുവോൾ” എന്നു മാറ്റി എഴുതിയാൽ, ശാലിനി എന്ന വൃത്തമായിത്തീരും.

ഈഞ്ഞെന നോക്കിയാൽ പലനേരപോകുകളും കണ്ണഡത്താം. ‘ഇന്ദ്രവജ്ജി’ എന്ന വൃത്തം ‘വസന്തതിലക്’മാവുന്ന ഇന്ദ്രജാലം പോലും കാണാം. കുട്ടിക്കാലം മുതൽ നമ്മൾ കേട്ടുപരിചയിച്ച ഒരു ശ്രോകമുണ്ടല്ലോ,

“നാരാധാരയെന്നു സദാ ജപിച്ചാൽ

നാണം കെടും, പശി കെടും, വ്യസനങ്ങൾ തീരും.” ഇതിൽ ആദ്യത്തെ വരി ഇന്ദ്രവജ്ജയും രണ്ടാമത്തെ വരി വസന്തതിലകവുമാണ്! ആരോ തെറ്റി ചോലിയത് ഏറ്റു ചൊല്ലുകയാണ് നമ്മളാക്കെ ചെയ്യുന്നത് എന്നു വളരെ വ്യക്തം. ആദ്യപാദം,

“നാരാധാര നമ എന്നു സദാ ജപിച്ചാൽ” എന്നോ “നാരാധാര ശരണമെന്നു സദാ ജപിച്ചാൽ” എന്നോ മാറ്റിയാൽ വൃത്തംബന്ധം ഇല്ലാതാവും. ഇതിലേതെങ്കിലും ഒന്നാവണം (മികവൊരും ആദ്യമെമ്പുതിയതു) ശരിയായ മുലപാഠം എന്നുഹിക്കാം.

അതുപോലെ “പ്രഹരിഷിണി” എന്നൊരു വൃത്തമുണ്ടല്ലോ. “ത്രിച്ചിനം മനഗരഗം പ്രഹരിഷിണിക്ക്” എന്ന ലക്ഷണമുള്ളത്. അതിന്

“വിശാംപതിക്കുടയ വിശിഷ്ട മനിരം” എന്നവരി ഉദാഹരിക്കുകയും ചെയ്യാം. ഈ വരി

“വിശാംപതിക്കുള്ള വിശിഷ്ട മനിരം” എന്നു മാറ്റിയാൽ ‘വംശസ്ഥം’ എന്ന വൃത്തമാവും.

ഈഞ്ഞെന പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവസാനമില്ല. “കുട്ടവിട്ടേവം കുട്ടമാറിയീ വൃത്തങ്ങളിലോടുവാനെന്നാനുമാണെന്നോ” എന്ന ചുരുക്ക തതിൽ പറയാനുള്ളൂ.

വേദാന്ത ചിത്കളുടെ സമകാല പ്രസക്തി *

സ്വീകാര്യം: എസ്.വി.കെ. വാരിയർ

അഖ്യാ കവിതാ സമാഹാരങ്ങൾ നേരത്തെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ശ്രദ്ധകർത്താവ് കവിയും ഉപന്യാസകാരനുമാണ്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സമർപ്പണമാകട്ട, “ പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരനും നിരുപകനും കർമ്മ ധീരനും ഏരെന്തെന്നും സ്വന്നേഹസന്ദര്ഭത്തായ സഹോദരനും യശശരീരനുമായ ശ്രീ. എ.പി.പി. നമ്പുതിരിയുടെ പാവനസ്മരണയ്ക്കും”.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ ഈ വേദാന്തപാഠങ്ങൾ എന്ന ഉപന്യാസങ്ങൾ ചെറിക്കാൻ തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ച സാഹചര്യങ്ങളും താൻ അവ യോഗ്യതയുണ്ടെന്ന കാഴ്ചപ്പൂടിന്റെ സ്വഭാവവും ശ്രദ്ധകാരൻ പ്രത്യേകിച്ചു ടുത്തു പറയുന്നു. ഭാരത, രാമാധാരം, ഭാഗവതാദിക്കൃതികൾ വായിക്കു ബോൾഡ് തന്നെ അതിലെ തത്ത്വശാസ്ത്രപരമായ വശങ്ങൾ തന്നെ കൂടു തൽ ആകർഷിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട് നേരു, രാധാകൃഷ്ണൻ, കെ.ഓമോദ നി തുടങ്ങിയവരുടെ അനേകണാപംങ്ങളും കുറിപ്പുണ്ടയുടെ വിചാരവി പൂവവും മാർക്കസിയൻ സിഖാന്തങ്ങളും സാധിനിച്ചിരുന്ന പശ്ചാത്തലവത്തി ലാണ് വീണ്ടും ഗീത, ഉപനിഷത്തുകൾ, ശക്രദിഗ്രംഞ്ചൾ എന്നിവ പഠി ക്കാനുള്ള അവസരം ലഭിച്ചതും ഉത്സാഹം വളർന്നതും. അതുകൊണ്ട് കേവലം ഭക്തിപരമായ സമീപനമല്ല, അഞ്ചാനപരമായ സമീപനമാണ് തന്നീ ലുണ്ഡായത്. അതരം അഞ്ചാനപരമായ കാഴ്ചപ്പൂട്ടു വളർത്തുന്നത് എന്നു കൊണ്ടും ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിലും നല്ലതാണ്, ആവശ്യവുമാണെന്ന ബോധമാണ് ഈ ഉപന്യാസങ്ങളുടുത്താനുള്ള പ്രേരണ.

ദശോപനിഷത്തുകളുടെ പ്രാധാന്യത്തിൽ ഉള്ളിക്കൊണ്ട് ആദ്യം ഇളശാഖാസ്യം മുതൽ പത്രപനിഷത്തുകളിലെ പ്രതിപാദനങ്ങളുടെ ചുരുക്കവും പുറമെ ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളായ മറ്റു ചില ഉപനിഷത്തുകൾ, അവ എന്തെന്തു വേദങ്ങളുടെ ഭാഗമാണെന്നതും അവയിലെ ശാന്തിപംഞ്ചൾ എവ യെന്നും വിവരിക്കുന്നു. ഉപനിഷത്തുകളിലെ ബൈഹികല്ല്‌പത്രപുസ്തി ആളുള്ള പഠനം, യോഗത്രയെത്തപ്പറ്റിയുള്ള പരിചിന്തനം എന്നിവയും ഈ സമാഹാരത്തിൽ വരുന്നു. അങ്ങനെ, പുരാഘമനപരമായ കാഴ്ചപ്പൂട്ടുള്ള ഒരു കവികുട്ടിയായ ഈ ഉപന്യാസക്കാരൻ ഇതിൽ ചേർത്ത പഠനങ്ങൾ വായിച്ചു തീരുമോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ സ്വയംപരിചയപ്പെടുത്തലിന്റെ സത്യാവസ്ഥയോടും സ്വരത്തോടും എത്തു വായനക്കാരനും പുർണ്ണമായും ദാജ്ജിക്കും.

‘പ്രാദ്യാത്മിക വേദാന്ത ചിത്കൾ’ - അവിടെ സ്ലൂർ വാസ്യ ദേവൻ പ്രസാ: പുർണ്ണാ പണ്ണിക്കേശൻ, കോഴിക്കോട് - വില : 40.00.

അതുപോലെതന്നെ ഈ ഉപന്യാസ സമാഹാരത്തിനു വിദ്യാവാച സ്പതി വി. പനോളി എഴുതിയ പ്രഭാഷവും ഗഹനവുമായ അവതാരിക ഇതിലെ പഠനർഹമായ മറ്റാരു ഉപന്യാസമായിത്തന്നെ തോന്തും. പുരോഗമനപരമായ ഒരു സന്ദേശം തന്നെയാണ് അതിലും വിളങ്ങുന്നത്. ലേവ നഞ്ചപ്പറ്റി അദ്ദേഹം കുറിച്ച അഭിപ്രായത്തെ ആരും പിൻതാങ്ങും. “ആദ്യാത്മിക വിദ്യയെ സാംഖ്യിച്ചിടത്തോളം ഉപനിഷദാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിസ്മയ ലോകത്തിലേക്കു നിർബാധാ കടന്നുചെല്ലുന്നതിന് ഗ്രന്ഥ കർത്താവ് കരുതൽ കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. വിജയത്തിന്റെ ഗൗരവം കണക്കിലെ ടുത്തു കൊണ്ടാണ് ഈ കൃതിയുടെ നിർമ്മിതിക്കായി പരികരം ചെയ്തതെന്ന് ഈ കൃതി വായിച്ചുനോക്കുന്ന ആർക്കും ബോധവുംപെട്ടും. ശ്രീ. അവിടെന്നല്ലോരു വാസുദേവൻറെ ഈ കൃതി ആദ്യാത്മികത വളർത്തിയെ ടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് കയ്യിൽ സുക്ഷിക്കാവുന്ന ഒരു ശൈഖ്യാണ്. “അനേക സം ശ യോ ഷ്ട്രേ പരോ ക്ഷാർത്ഥസ്യ ദർശകഃ” എന്ന വാക്കുകളെക്കാണ്ടാണ് നല്ല കൃതികളെ വിശ്വഷിപ്പിക്കാൻ. ഈ കൃതിക്കും വിശേഷണവാക്യമായി കൊടുക്കാൻ ഈതെ വാക്കുകളിലാതെ മറ്റാനും ചേരില്ല.”

ജിജ്ഞാസുകളും ഉൽപ്പത്തിപ്പിച്ചണ്ണുകളുമായ യുവതലമുറക്കും പണ്ഡിതന്നാരാധാരും പിടിവാശികൾ വിടാൻ മടി കാട്ടാറുള്ള വയ്യാവുഡർക്കും പഴയ വിജ്ഞാനങ്ങളോട് സ്വീകരിക്കേണ്ടുന്ന പ്രയോജനപ്രദമായ നില പാടെന്നെന്ന് ചിന്തിച്ച് മനസ്സിലാക്കാനും ഈ പഠനങ്ങൾ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

അനുഭൂതികളെ അനുഭൂതികളുടെ യുക്തമായ ഉപയോഗംകൊണ്ടു തന്നെ വ്യാവ്യാമിക്കുന്ന പഠനങ്ങളായതുകൊണ്ട് ആദ്യാത്മികമന്നും പറയാം. ധാർമ്മികോപദേശങ്ങളുടെ പൊതുസ്വഭാവം അതാണമ്മോ. അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഭാവങ്ങളെ ബുദ്ധികൊണ്ടു കടയുന്നോൾ പരിണാമിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഭാവനകളെ വികാരസ്വർണ്ണിയായ ഹ്യദ്യാഘയിൽ പകർന്ന സംവേദനക്ഷമമാക്കാൻ കഴിവുള്ളവന്നാണ് കവി. കവിത, തത്ത്വശാസ്ത്രം, ശാസ്ത്രം എന്നിവയെന്നും വെവ്വേറു ചെപ്പുകളിലാക്കാൻ പറ്റില്ല. കവിത അധികലാശവും വൈകാരികതയുടെ മേഖലയിൽ വിലസുന്നു. തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിൽ ചിന്ത മുറ്റിനിൽക്കുന്നു. ശാസ്ത്രമാകട്ട കിട്ടിയ വസ്തുതകളെയും അനുഭൂതികളെയും ആദ്യം അപഗ്രേഡ് കുട്ടിയും കിഴിച്ചും പിന്നീട് ഉദ്ഘേശമിച്ചും രചനാത്മകതയെ പുരോഗമിപ്പിക്കുന്നു. വികാരങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനം നാഡിച്ചക്രത്തിന്റെ അധ്യാഭാഗവും ബുദ്ധിയുടെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന മണ്ഡലവുമെന്ന് പഴയ ശാസ്ത്രവും പുതിയ ശാസ്ത്രവും പറയുന്നു - ‘വ്യപദേശസ്ത്ര ഭൂയസാ’ എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം. എന്നാലിവിഭിന്നങ്ങളിലും രചനാത്മക പ്രവർത്തനങ്ങൾ ധന്തുത നേടുന്നത് ഇവയുടെ ഏകാഗ്രമായ സമാധി കൈവരുന്നോഫുമാണ്. അതുകൊണ്ട് കവിതയിലും തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിലും ശാസ്ത്രത്തിലുംമെല്ലാം ഇവയിലോരോന്നിന്നെയും സാധിക്കുന്ന കുടിയോ കുറഞ്ഞോ കണ്ണേ തിരു. അഞ്ചാനകർമ്മങ്ങളെ വേർത്തി ചിച്ച് ചിന്തിക്കാനും പറ്റില്ല. “കർമ്മണ്യവാധികാരന്തേ” എന്നുപറയുകവനക്കുമുണ്ട്

ബോൾ അറിയേണ്ടത് കർമ്മസ്വാവമാണെന്നും അത് കർമ്മത്തിൽ കുടിയേ അറിയാൻ പറ്റിള്ളുവെന്നും കുടി അർത്ഥമാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഒജൈപരിശാമം തുടങ്ങുന്നതും പുരോഗമിക്കുന്നതും ചുറ്റുപാടുകളാട്ട് സമർത്ഥമായി പ്രതികരിക്കാനുള്ള കഴിവിന്റെ തോതനുസരിച്ചാണ്. എല്ലാ ജീവികളും പറിക്കുന്ന - അണുജീവികൾ മുതൽ മനുഷ്യൻ വരെ. അണുജീവികൾ തങ്ങൾ പറിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അറിയുന്നില്ല. കാലംകൊണ്ട് അവയുടെ രൂപസ്വാവങ്ങളിൽ വന്നുചേരുന്ന മാറ്റങ്ങൾ അതിന്റെ സുചകങ്ങളാണ്. പറിപ്പുകൊണ്ടെ നിലവില്ക്കാനും വളരുന്നും കഴിയു എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള ജീവി മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ്. എല്ലാ ജീവികളെയും ആദ്യം പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നത് അനുഭവങ്ങളാണ്. ക്രമേണ ആ അനുഭവങ്ങളുടെ ചോദനങ്ങൾ എവിടെ നിന്ന്, എങ്ങനെയെന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ വസ്തുനിഷ്ഠപംനങ്ങൾ വളരുന്നു. പുർഖാർജ്ജിത അനുഭൂതികളുടെ പ്രേരകങ്ങളെ ഓർമ്മിച്ചുപയോഗിക്കാനും ഇപ്പോഴത്തെ അനുഭവങ്ങളെ വിലയിരുത്താനും സാമ്പർക്കിക്കാനും കഴിയുന്നു. അങ്ങനെ അനുഭൂതികൾ ആദ്യം, പിന്നീട് വസ്തുനിഷ്ഠപിന്തകൾ എന്നീ ക്രമത്തിലാണ് ജീവികളുടെയും മനുഷ്യരുടെയും പ്രപഞ്ചമൊധം വളർത്തുന്ന അറിവുകൾ മുന്നോറിയിട്ടുള്ളത്. അനുഭൂതികൾ ശാശ്വതങ്ങളാണ്. എന്നാൽ അവയെ വ്യാഖ്യാനിച്ച് സ്ഥാനം കണ്ടത്തുമ്പോൾ പ്രയോജനവശം വളർത്താനുള്ള കഴിവും വർദ്ധിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അവയോടുള്ള നമ്മുടെ സമീകരണങ്ങളിലും പുരോഗമനമുണ്ടാകുന്നു. നമ്മുടെ വിജ്ഞനത്തെ പ്രാകൃതാവസ്ഥ തിൽ നിന്ന് ഇന്നോവരെ വളർത്തിയിട്ടുള്ളതിൽ സമൂഹത്തിൽ വന്ന മാറ്റങ്ങളും അവയ്ക്കു പ്രേരകമായോ ഫലമായോ ഉണ്ടായ സാങ്കേതിക വിദ്യകളുടെ വളർച്ചയും നിർണ്ണായക പദ്ധതിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളർച്ചയുടെ വിവിധഭകളിലെത്തിച്ചേരിന്നിരുന്ന സമൂഹങ്ങളുടെ അന്വേഷ്യ സാധ്യീനവും പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അഞ്ചാപരമായ സമീകരണത്തിനു തെളിച്ചും വരാൻ ആശയങ്ങളുണ്ടായ കാലഘട്ടത്തിലെ വസ്തുനിഷ്ഠപംസാഹചര്യങ്ങൾ കുടി പരിഗണിക്കണം.

“ഈശാവാസ്യമിദം സർവ്വം യർക്കിഞ്ചു ജഗത്യാം ജഗൽ
തേന ത്യക്തേന ഭണ്ടജിമാമാഗ്രാ കസ്യസിലനന്”

എന്നതിലെ ഉപദേശം, സയം തൃജിച്ചുകൊണ്ട് അനുഭവിക്കുക, അരുടെയും ധനത്തിൽ തൃഷ്ണയുണ്ടാകാതിരിക്കുക എന്നതാണല്ലോ. എന്തുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയാരുപദേശം വേണ്ടിവന്നു? ആഗ്രഹകാലത്ത് ഇങ്ങനെയാരുപദേശം വേണ്ടിവന്നുവോ? ആഗ്രഹകാലത്ത് എങ്ങനെക്കും ധനം നൽകുക, പഴുക്കുള്ള നൽകുക, ഏഴുരൂപം നൽകുക എന്നാക്കേയില്ലാതെ ‘എനിക്ക്’ എന്ന പ്രയോഗം വളരെ കഷ്ടിയായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടുനാൽ അത് പ്രാകൃതാവസ്ഥയിലാണെങ്കിലും സകാരുസ്വത്തില്ലാതെ സമത്രത്തിന്റെ കാലമായിരുന്നു. ഒത്തത്തെ സംരക്ഷിക്കുക, ഒത്തത്തെ നിലനിർത്തുക എന്നാക്കേയാണ് കാര്യമായും സുക്തങ്ങളിലെ ആദേശം. ഒത്തമെന്നാൽ ക്രമീകരണമാണ്. പ്രപഞ്ചത്തെ - പ്രകൃതിയെയും മനുഷ്യസമു

കവനക്കുമ്പു

ഹത്തയും ഒരുപോലെ ബാധിക്കുന്ന നിയമം. ചലനാത്മകതയും ഇട്ട തഥാപ്പില്ലായ്മയുമെങ്കിൽ ആ പദത്തിൽ ധനിക്കുന്നു. വരുണൻ മുതലായ ഇഷ്യൂസ്സാരെല്ലാം ജീതസംരക്ഷകരാണ്. എന്നാൽ ജീഗ്രേഡകാലത്തിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേയും ജീതം നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള പരിഭ്രവ്യും കേൾക്കാം. നമ്മുടെ പുർഖികൾ പരിപാലിച്ചിരുന്ന ജീതം നഷ്ടപ്പെടുന്നു വെന്നുള്ള വിലാപവ്യും ചില സുക്തങ്ങളിലൂടെന്നു ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അപ്പോൾ സ്വകാര്യസ്വത്തില്ലാത്ത ആ കാലത്ത് ജീതത്തെ പരിപാലിക്കുക എന്നല്ലാതെ അന്നുരുടെ മുതലിൽ ആഗ്രഹമുണ്ടാക്കുന്നതേ എന്നുപറേശി കേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഇഷ്യാവാസ്യത്തിന്റെ കാലമായപ്പോ ഫേക്കും സ്വകാര്യസ്വത്തുസ്വന്നദായം വളർന്നു. അന്നുരുടെ മുതൽ കരസമ മാക്കാനുള്ള തുര സമൂഹത്തിൽ വ്യാപകമായി. അപ്പോൾ പിന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉപദേശം ഇത് പാപത്തെ അഭിനന്ദ തടയണമെ എന്നു നിഷ്കർഷിക്കുന്നതിലായി. അതുകൊണ്ട് ഇഷ്യാവാസ്യത്തിലെ പ്രഭോ യന്മ ഏറ്റവും കാലോചിതമായതുതന്നെയാണ് എന്നുകൂടി കാണാം.

എന്നാൽ ചരാനോഗ്യാപനിഷത്തിലെ ശഭ്ദനാംഗിത്തതെ പരാമർശിക്കുമ്പോൾ ‘അത് യജ്ഞാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രിതികരണമാണെന്നാണ് പണ്ഡിതമതത്’ എന്ന പ്രസ്താവം തികച്ചും ശരിയല്ല. ദേവിപ്രസാദ് ചതോപാല്യാധ്യാത്മ ലോകാധ്യത്’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ചരാനോഗ്യാപനിഷത്തിലെ ഇത് പ്രകരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മദ്രോച്ചാരണം ചെയ്യുന്ന ശ്രാക്കർ എന്നതാണ് വിഷയം. ശരിയാണ്, ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ, രിറോഡ് ഡാവിഡ്, ഡുരൻഡ് തുടങ്ങിയവർ ഇങ്ങനെ ഒരഭിപ്രായം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതൊരു പരിഹാസമാണെന്ന അഭിപ്രായത്തോട് ഹ്യൂം യോജിച്ചിട്ടില്ല. ഉപനിഷത്തുകൾ ശുശ്വരിജ്ഞാനത്തെ ഉള്ളനുന്നവയാണെന്നും ആചാരക്രമങ്ങളെ നിഷ്പയിക്കുന്നുവെന്നും ശക്രാചാര്യർ പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ രാമാനുജൻ പറയുന്നത്, ഉപനിഷത്തുകൾ വേദാചാരങ്ങളെ നിഷ്പയിക്കുന്നില്ല, അവയ്ക്കു സഹായകങ്ങളായി വർത്തിക്കുന്നു എന്നാണ്. വിശേഷിച്ചും ഇത് പ്രകരണത്തെ ശക്രന്തും തമാശയായിയല്ല, ഗൗരവമായിത്തന്നെയാണ് കണക്കാക്കുന്നത്. ക്ഷാമംമുലം പട്ടിണിയായ അവസ്ഥയിൽ ഉച്ചിഷ്ടങ്ങോളം കഴിക്കേണ്ടിവന്ന ഉഗ്രസ്തിച്ചുകായനെന്തെ കമ വിവരിച്ച ശ്രേഷ്ഠ ഇത് ഉപനിഷത്തുകൾത്താവിന് ഉദ്ഗതിത്തിന്റെ കമ പറയേണ്ടിവന്നു. ഉദ്ഗതിമാണ് ഭക്ഷണം നൽകുന്നത്. ചരാനോഗ്യമെന്നാൽ സാമ്വേദത്തിന്റെ കഴിവിനെ വിശദമാക്കുന്നതാണല്ലോ. ബക്താൽദ്വാർ അമുഖ ഗ്രാവമെബ്രേയൻ കാണുന്ന ചിത്രമാണിത്. ആദ്യം ഒരു വെള്ളത്ത ശുനകൻ വരുന്നതുകണ്ടു. പിന്ന അയാൾക്കു ചുറ്റും മറ്റു ശുനകമാർ. മറ്റു ശുനകമാർ വെള്ളത്ത ശുനകനോട് ചോദിക്കുന്നു. വിശനവരായ ഞങ്ങൾക്ക് ഗാനാക്കാണ്ട് ഭക്ഷണം നേടിത്തരാൻ കഴിയുമോ? കഴിയുമെന്ന് വളരുത്ത ശുനകൻ. അവർ പാടുന്നു. (മദ്രോച്ചാരണം). ഭക്ഷണം ലഭിക്കുന്നു. ഇതിലെ വെള്ളത്ത ശുനകൻ ഒരു ജീഷ്യിയാണെന്നും മറ്റുള്ളവരും അതുപോലെ

യുള്ളവരാണെന്നും ശക്രൻ തന്നെ പറയുന്നു. ബക്കാൽപ്പറ്റൽ ഇതിനു ദുക്കംസാക്ഷിയായപ്പോൾ പരിഹാസമല്ല, ശാന്തതിഞ്ചേരു കഴിവിനെക്കുറിച്ചുള്ള മതിപ്പാണുണ്ടായത്. ഇവിടെ ശുനക്കാർ എന്നാൽ ശുനഗ്രാതത്തിൽ പെട്ട വർ എന്നേ അർത്ഥമുള്ളു. പക്ഷിമുഗാദികളുടെ പേരുകൾ തങ്ങളുടെ വംശ അഭ്യുടെയും വ്യക്തികളുടെയും പേരുകളായി എടുത്തിരുന്ന കാലമുണ്ടായിരുന്നു. പല ഗ്രാതനാമങ്ങളും അങ്ങനെയാണ്. ശാനകക്കാരെന്ന മഹർഷിമാർ, ശാനകൻ, ശുനപുഷ്ഠൻ, ശുനമൃഗപൻ, ശുനകാംഗുലൻ എന്നീ പേരുകൾ ഏതെരെയെ ബ്രഹ്മണങ്ങളിലേതാണെല്ലോ. ക്ഷുപരാർ (ആമ കൾ) എന്നാൽ ഒരു ജീവിഗ്രാതമാണ്. ജീഗ്രാതത്തിൽ അജനാർ (ആട്ടുകൾ), ശിഗ്രുകൾ (മുരിങ്ങ മരം), മത്സ്യമാർ തുടങ്ങിയ പേരുകളുണ്ട്. ശുനക ക്കാർ ജീഷികൾ തന്നെയാണ്. അവർ എനിച്ചുകൂടുന്നത് ഗുരുവായ ജീഷി യുടെ കുടെ “ബഹിസ്പവമാന” എന്ന വൈദികന്റെമാം ജപിക്കാനാണ്. എന്നാൽ ഭക്ഷണം കിട്ടുമെന്നത് അക്കാലത്ത് അംഗരികൃത ധാരണയാണ്. ഉംഗിതെമന്നത് ഉറക്ക ചൊല്ലുണ്ടാണ്. സാമ്രതിന് അണ്ണു ഭാഗമുണ്ട് - ഹീംകാരം (ആരംഭത്തിലെ ഒച്ച ശരിയാക്കൽ), പ്രസ്താവം (പ്രശംസയുടെ അവതാരം), ഉംഗിതം (ഉറക്ക ചൊല്ലൽ), പ്രതിഗാരം (അനുകൂലമായ പ്രതികരണം), നിധനം (അവസാനം). ‘ഉം’-ഉറക്ക, ‘ഗ’- ശാനം, ‘ഭാ’-ഭക്ഷണം എന്നിവയുടെ ചേരുവയാണ് ഉംഗിതം. സാമ്വേദം ഉറക്ക ചൊല്ലിയാൽ ഭക്ഷണം ലഭിക്കുമെന്നത് അംഗരികൃത ധാരണയാണ്. യജത്തങ്ങൾ ഭക്ഷണം തേടൽത്തെന്നയാണ്. ബക്കാൽപ്പറ്റൽ ഈ രംഗത്തെ പരിഹാസത്തോടെയല്ല കണ്ണത്, അതുകൂടു ബഹുമാനങ്ങളോടെയാണ്.

ലോകത്തിലെവിടെയും ആദ്യകാലത്ത് മനുഷ്യർ തങ്ങൾ പക്ഷികൾ, മുഗങ്ങൾ, സസ്യങ്ങൾ എന്നിവയിൽ നിന്നാണുണ്ടായതെന്ന് യിൽച്ചിരുന്നു. ഇതിന് ടോട്ടമിസം എന്നുപറയുന്നു. നമ്മുടെ ജീഷിനാമങ്ങളും ശ്രമമനാമ അഭ്യും മറ്റും ഈ വക പേരുകളിൽ അറിയപ്പെട്ടു. ഇന്നും ആ സ്വാധീനം നമ്മളിലെക്കു അറിയാതെ അവശ്രഷ്ടിക്കുന്നുമുണ്ട്. ദേവിപ്രസാദ ചതോ പാദ്യാധ്യയുടെ ഈ വിശദികരണം ശ്രദ്ധയമാണ്. എന്നുകൊണ്ടുനാൽ ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ യുക്തിവിബദ്ധരമായ ധാരണകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പഴയകാലത്തെ പറഞ്ഞേം വിലയിരുത്തിയാൽ, അന്ന് തിക്കണ്ട ശുരവ തേതാടെ അവതരിപ്പിച്ച പലതും വിവരമില്ലായ്മയാണെന്നു യരിച്ചുക്കാം. എനിട്ട് തിരുത്താൻ പുറപ്പെട്ടാൽ ദിഗ്വിപര്യയമെന്ന ദോഷം സംഭവിക്കും. പരഹാണിക കാലത്തെ ആശയങ്ങളെ - ശാസ്ത്രീയപഠനങ്ങളുടെ അതു ണ്ഡായ അനാഥത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠം പശ്ചാത്തലത്തിൽ കണ്ണുകൊണ്ടു വിലയിരുത്തുകയാണ് ആധുനിക ശാസ്ത്രഗവേഷകൾ ചെയ്യേണ്ടത്. അഞ്ചാറ പരമായ ഒരു സമീപനമെടുക്കാൻ ഈ വശവും കൂടി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

എന്തായാലും അഞ്ചാറപരമായ സമീപനത്തിലേക്ക് നേരു നയിക്കുന്ന ഈ ഉപന്യാസങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യം ആദ്യം അവകാശപ്പെട്ടപോലെ ഇന്നത്തെ തലമുറക്കും പഴയ തലമുറക്കും ഒരുപോലെ പ്രയോജനം നൽകുന്ന പഠനങ്ങൾ തന്നെ.

ത.മ. അപൂരവുങ്ങാടി

കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സ്വകാര്യ ബാങ്കിങ്സ് സ്ഥാപനമായ നെടുങ്ങാടി ബാങ്കിന്റെ ശതാബ്ദി ആരാധനയ്ക്കിൽ ഭാഗമായി, '99 ആഗസ്റ്റ് 21ന് പാലക്കാട് മുൻസിപ്പൽ ടൗൺഹാളിൽ, നെടുങ്ങാടി ബാങ്കിന്റെ സ്ഥാപകനായ തലക്കാടിമംത്തിൽ അപൂരവുങ്ങാടിയുടെ “കുറലത്” എന്ന നോവലിന്റെ പുതിയ പതിപ്പിന്റെ പ്രകാശനവും കവിയരങ്ങുമായി നടന്ന സാഹിത്യ സമ്മേളനം പല നിലയ്ക്കും ശ്രദ്ധേയമായി.

ഒരു നൂറ്റാണ്ടിന്മുമുമ്പു തന്നെ മലയാള സാഹിത്യത്തിലും കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക മേഖലയിലും ആഗ്രഹാളവർക്കരണത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ച കൊന്തദർശിയാണ് ശ്രീ. അപൂരവുങ്ങാടിയെന്ന് ഉൽപ്പാടന പ്രസംഗത്തിൽ മഹാകവി ഒഴപ്പമല്ലു അഭിപ്രായപ്പെട്ടി. “കുറലത്”യുടെ പുനഃപ്രകാശനം ശ്രീ. എ.പി. വിരേഖകുമാരാണ് നിർവ്വഹിച്ചത്. ശ്രീ. തിക്കോടിയും സി.എ. വാരിയരും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. “മലയാള കവിത ഇന്നലെ, ഇന്ന്, നാജൈ” എന്ന വിഷയത്തിൽ ഡോ. എ.പി.ലീലാവതി പ്രബന്ധമാവത്തിപ്പിച്ചു. അക്കിതം, ഒളപ്പമല്ലു, വിഷണു നാരായണൻ നമ്പുതിരി, വി. മധുസുദനൻ നായർ, പി.ടി. നരേന്ദ്രമേനോൻ, കൈതപ്പും, ശിതാപിരണ്ടും തുടങ്ങിയവർ പകുത്തുതു കവി സമ്മേളനം സംഘടിത്തിന്റെ ശുരംഗം തികച്ചും പാലിച്ചു.

കുറലത മലയാളത്തിലെ പ്രമുഖ നോവലാണ്. “ഇംഗ്ലീഷിൽ പുതുമാതിരി കുടം ഏന്നർത്ഥമായതും നോവൽ ഏന്നു പേരുപറയുന്നതും വായനക്കാർക്കു വളരെ നേരനോക്കുള്ളിട്ടും ആയ അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ട്. മലയാള ഭാഷയിൽ അതുപോലെയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഇല്ലായ്ക്കാൻ മലയാളക്കാരിൽ ഇംഗ്ലീഷു പരിജ്ഞാനമില്ലാത്ത അധികപക്ഷക്കാർക്ക്....” അതിനെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനാണ് ‘കുറലത്’ എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതെന്ന് അതിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പിനെഴുതിയ മുവവുരയിൽ (1887 ഓട്ടോബർ) ശ്രീ. അപൂരവുങ്ങാടി പറയുന്നു. മാത്രമല്ല താൻ ഇക്കാര്യത്തിൽ അഞ്ചു കൃതപരമായ പ്രസ്താവനകൾക്കിലും തന്റെ നോവൽ കഴിവുറ്റു പലർക്കും ഇതു രീതിയിൽ എഴുതാൻ പ്രേരകമായേക്കാമെന്നും ശ്രീ. നെടുങ്ങാടി വിന്നയാനിതം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അതായത് ചരിത്രപരമായ ഒരു ഭാത്യമാണ് താൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നതെന്ന ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് അപൂരവുങ്ങാടിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് മലയാള ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും അപൂരവുങ്ങാടി ശ്രദ്ധേയനും ആദരണ്ണയിനുമാകു

നന്ത് മുവവുരയുടെ ഒടുവിൽ ത.മ. അപ്പു നെടുങ്ങാടി എന്നാണേഹം പേര് വെച്ചിട്ടുള്ളത്. മാതൃഭാഷയോടുള്ള വിനയാർദ്ദനങ്ങൾ ഈ ലജ്ജിതമായ പ്രവൃത്തിയിലും അദ്ദേഹം ഉൽപ്പോഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു!

നെടുങ്ങാടി ബാങ്ക് ആരംഭിച്ചതിലും ഇത്തരം ചതിത്രപരമായ ഒരു കടമയാണ് ശ്രീ. അപ്പു നെടുങ്ങാടി നിർവ്വഹിച്ചതെന്നു കാണാം. പണമുള്ള വർ സ്വർഗ്ഗപ്പണ്ടത്തിരെന്തെന്നും മറ്റൊരു മുഴടിമേരൻ കടങ്കുടുക്കുകയും പലിൾ വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ‘ഇടപാടുകൾ’ അക്കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നുവെക്കിലും ബാക്കിങ്ക് സ്ഥാപനങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സാധാരണമായിരുന്നില്ല. ഭാവിയിൽ ബാങ്കിങ്ക് സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് നാട്ടിരെന്ന് സാമ്പത്തിക സ്ഥാപനയിൽ ഒരു പ്രമാന പങ്കുവഹിക്കാനുണ്ടെന്ന് മുൻകുട്ടി കാണാൻ നെടുങ്ങാടിക്കു കഴിഞ്ഞു. പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിലെ സ്ഥിതി അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. അങ്ങനെയാണ് തെരെ പണമിടപാടുകൾ “നെടുങ്ങാടി ബാങ്ക്” എന്ന നിലയ്ക്കാരംഭിക്കുകയും ക്രമത്തിൽ അതൊരു ലിംഗിറഡ്യൂ കമ്പനിയാക്കുകയും ചെയ്യാൻ നെടുങ്ങാടിക്കു കഴിഞ്ഞത്.

പെൻസകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി സൊഡെസറ്റി ഫോർ പ്രോഫോഷൻ ഓഫ് എയ്യുകേഷൻ ഓഫ് വിമൺ എന്ന ഒരു സംഘം സ്ഥാപിക്കുകയും, കോഴിക്കോട് അച്ചുപുതൻ ഗ്രേഡ് ഐസ്‌കൂൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തത് അപ്പുനെടുങ്ങാടിയാണ്. പൊതുകാര്യ പ്രസക്തനായിരുന്ന അദ്ദേഹം കോഴിക്കോട് നഗരസഭാഭ്യക്ഷനായും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാൺജ്യാടിസ്ഥാനത്തിൽ പാൽ വിതരണത്തിനുള്ള ഒരു സംവിധാനവും കോഴിക്കോട് അദ്ദേഹം പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന്.

നമ്മുടെ നാട്ടിരെന്ന് സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ പുരോഗതിക്ക് വഴി തെളിയിച്ചവർിൽ ഒരാളാണ് പ്രതിഭാഗാലിയായ അപ്പുനെടുങ്ങാടി. പത്രതാഖതാം നുറ്റാണ്ടിരെന്ന് ഉത്തരാർഖത്തിലും ഇരുപതാം നുറ്റാണ്ടിരെന്ന് ആദ്യത്തിലുമായി ഇന്ത്യയുടെ നവോത്ഥാനത്തിന് വഴി തെളിയിച്ച ഇത്തരം അനേകം മഹാപുരുഷരാൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യസമരവുമായി നേരിട്ട് ബന്ധപ്പെട്ടവരെല്ലക്കിലും നാട്ടിരെന്ന് സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ അഭിവൃദ്ധിക്ക് അടിത്തര പാകിയവരാണ് അവർ. ഉൽപ്പാടകനായ മഹാകവി ഒളപ്പമല്ല ശ്രീ. അപ്പു നെടുങ്ങാടിയെ “ദേശീയ നേതാവ്” എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിരെന്ന് മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നതും ഈ കാഴ്ചപ്പാടായിരിക്കണം.

ഡി.സി. കുട്ടിലോദകം

ഡോ: പി.കെ. ചന്ദ്രൻ

ഒഹമവത്തുവിൽ ശിവതാൺധവം തക്കതിയായി നടക്കുന്നു. ബാണാ സുരൻ റണ്ടു കൈകൾകാണ്ടും അതിമനോഹരമായി മിച്ചാവു കൊടുന്നു. സന്തോഷം കൊണ്ടു മതിമറന്ന നീലകണ്ഠം 'നിനക്ക് ആയിരം കൈകളുണ്ടാവേദ്ധ' എന്നുഗ്രഹിക്കുന്നു. ആയിരം കൈകൾ കൊണ്ട് മിച്ചാവു കൊടുന്ന ബാണാസുരനോടൊപ്പം മതിമറന്ന താൺധവമാടുന്ന ശിവൻ! പുസ്തക പ്രസാധകർ നീതിബോധം മറന്ന് പുസ്തകം കച്ചവടമാക്കുന്ന കാലത്ത് പുസ്തക പ്രസാധന രംഗത്തെ ഒരു കലാരായും, പ്രതിഭാവിലാം സമാധ്യം, സത്യസന്ധ്യയുടെ ഒഹമവത്തുമിയായും കരുതിയ പ്രതിഭാധനാധ ഡി.സി കിഴക്കേമുൻറിക്ക് തിലോദകമായി കോട്ടയം മാമൻ മാപ്പി ഇഹാളിൽ ആഗസ്റ്റ് 29,30,31 തീയതികളിൽ നടന്ന രചന ജുഡിലി ആഗോളാഷങ്ങൾക്ക് നാളികുറിച്ചത് ഒരു മണിക്കൂർ നിഃബന്ധന മിച്ചാവിൻ്റെ തായപക്ഷയോടെയായിരുന്നു. ഡി.സി തന്റെ അന്ത്യനാളുകളിൽ മനസ്സിൽ താലോട്ടിച്ച സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് മകൻ രവി മുൻ്നത്രവുപം നൽകിയതായിരുന്നു കോട്ടയത്തെ ഈ കലാസാഹിത്യമഹാത്മവം. മലയാള സാഹിത്യ ലോകത്തെ പ്രതിഭകളും നവാഗതരും മാത്രമല്ല, ഭിന്നദേശകാരും ഭാഷക്കാരുമായ സാഹിത്യകാരൻമാരും ഈ പരിപാടികളിൽ പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി.

ഡി.സി ബുക്കിൻ്റെ രജത ജുഡിലിയോടെ നടന്ന പരിപാടികളിൽ ലഭ്യം ആ മഹാമനുഷ്യരെ പുസ്തകസന്നേഹത്തിൽനിന്നും, സാഹിത്യ താൽപര്യത്തിൽനിന്നും, സാഹിത്യ കുതുകികളോടും സാസ്കാരിക നായകൻമാരോടുമുള്ള മസുഖാവത്തിൽനിന്നും പ്രതിഫലനം കാണാ മായിരുന്നു ഈതിനു നിഭാനമായിരുന്നു അവിടെ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തപ്പേട്ടി തകഴി മുൻി, ബഷ്ടി മുൻി, പുത്തൻതരമുൻി, ഡി.സി കിഴക്കേമുൻി ഇടം എന്നിവ. മാത്രമല്ല ഒരു പുസ്തകശാലയ്ക്ക് അഭിമാനമാംവിധം ഏഴുനി ലക്കടിത്തിൽ ഓഫീസ്, ഓഫിസേറ്റ് ആച്ചടി യുണിറ്റ്, പ്രിഫ്രിംഗ് ആന്റ് പണ്ടി ഷിംഗ് റിസർച്ച് യൂനിറ്റ് എന്നിവ ആയുന്നിക പുസ്തക പ്രസാധനത്തിൽനിന്നും തികവുകൾതന്നെന്നയാണ്. മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ അനുശര പ്രതിഭയായ ഒ.വി വിജയനാണ് ഈ കെട്ടിട സമുച്ചയം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത്.

പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളിള്ള, ഡോ. കെ.കെ.എൻ. കുറുപ്പ്, അരുന്ധതിരോയ് എന്നിവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ നടന്ന ശൈലിനിലാണു സുവർണ്ണ ജുഡിലി പതിപ്പ് ഉദ്ഘാടനവും ഡി.സി സുവന്നിപതിപ്പ് ഉദ്ഘാടനവും, പുസ്തക പ്രസാധകരുടെ പ്രേശനങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്തപ്പേട്ട്, നിരവധി പുസ്തക പ്രസാധകർ പങ്കെടുത്ത പ്രസാധക സമേജനവുമല്ലാം രജത ജുഡിലിയിലെ പ്രാരംഭ പരിപാടികളായിരുന്നു. പുച്ചാലി ഗോപാലൻ

മൊഡറേറ്ററായിരുന്നു. പ്രസാധക സമ്മേളനത്തിൽ വെട്ടുർ രാമൻ നായർ തന്റെ ചീരകാലപൂസ്തക പ്രസാധനാനുഭവങ്ങൾ അയവിരിക്കുകയുണ്ടായി.

എഴുത്തുകാരികൾക്കായി ഒരു പ്രത്യേക വേദിയെരുക്കുന്നോൾ പെണ്ണെഴുത്തിനേൻ്ത് മർമ്മതലങ്ങളിൽ നിന്നും അഗ്നിസ്ഥലിംഗങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. പ്രകേഷ ഈ സമ്മേളനത്തിൽ തമിച്ച എഴുത്തുകാരിയായ ശ്രീ ഗൗരിയുടെ മർമ്മസ്ഥലിംഗം ഒരു പ്രസംഗമല്ലാതെ മറ്റാനും ലഭിച്ചില്ല. പി. വത്സലയുടെ അഖ്യക്ഷതയിൽ ചേർന്ന സ്ത്രീ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത സാറാതോമസ്യും, ദ്രോസിയും, രോസ് മേരിയും, ഓ.വി. ഉഷയും മെല്ലാം ചർച്ച വിരസമാക്കിയപ്പോൾ ഗീതാഹിരണ്യൻ മാത്രമാണ് അവ സരത്തിനൊത്തുയർന്നത്.

മുപ്പത്താം തിയ്യതി നടന്ന കവിസമ്മേളനം എന്തുകൊണ്ടും മേരിമയേറിയതായിരുന്നു. മലയാള കവിതയുടെ ഭിന്നമുഖങ്ങൾ ഒരേ വേദിയിൽ കേൾക്കാനുള്ള ഒരുപാലം സന്ദർഭമായിരുന്നു അത്. സച്ചിത്രാനന്ദങ്ങൾ നേത്യും തത്ത്വത്തിൽ നടന്ന കവിയരങ്ങിൽ അക്കാദമം, ചെമ്മനം, പുതുഗ്രേറി, ദേശമംഗലം, മണംഗലം, പ്രഭാവർത്തം, വിനയചന്ദ്രൻ, ചുള്ളിക്കാട്, അൺവർ അലി, പി.പി. രാമചന്ദ്രൻ തുടങ്ങി നിരവധി കവികൾ അണിനിരുന്നു. ചെമ്മനം തന്റെ സത്തസിലമമായ ശൈലിയിൽ ‘ഗാന്ധിജിയുടെ വിജയാപനം’ അവ തൽപ്പിച്ചു. ‘ഗാന്ധി’ എന്ന സ്വന്തം പേര് തന്റെ പേരിനോട് ചേർത്തിയ ഇറ്റലിക്കാരിപ്പുണ്ണിനേൻ്തെ തട്ടിപ്പിനേതിരെയാണ് ഗാന്ധിജിയുടെ വിജയാപനം. ‘അൺവർ അലിയുടെ’ ‘മുസ്തഫാ മുസ്തഫാ’യും, പി.പി. രാമചന്ദ്രൻ ‘കവികളുടെ എഴുത്തുകൂടുമല്ലാം ആയുനിക മലയാള കവിതയുടെ മുഖമുദ്രയായിരുന്നു. മുപ്പത്തിനാല്ലെങ്കിലും യുവകവികളുടെ കവിതാസമാഹാരമായ ‘യുവകവിതക്കുട്ടം’ കടമ്പനിട വിജയലക്ഷ്മിക്ക് കോപ്പിനൽക്കി പ്രകാശനം ചെയ്തു. അന്നു വെവകുന്നേരം നടന്ന സാഹിത്യസമ്മേളനത്തിൽ അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ അഖ്യക്ഷനും ഒരിയ എഴുത്തുകാരിപ്പറിഭോ രോയ് മുഖ്യാതിമിയുമായിരുന്നു. മലയാണ്മയുടെ മണിമണിയും എഴുത്തുകാരനായ തകഴിക്ക് എം. മുകുന്നൻ സ്മരണാഞ്ജലികളുംപിച്ചു എം.കെ. സാനു, കാക്കനാടൻ, പുനത്തിൽ കുണ്ണപ്പദ്മത്തു, ഓംചേരി, ബാബു ജോസഫ്, നരേന്ദ്രപ്രസാദ്, സി. രാജവൻ എന്നിവരും വേദിപങ്കിട്ടു.

പുന്നതപ്രസാധനരംഗം - വിശിഷ്യ മലയാളത്തിൽ - ഒരു കുതിച്ചു ചാട്ടത്തിന് തയ്യാരിടുത്തിരിക്കുന്നു എന്ന ഡി.സി.ബുക്ക് പ്രകാശനം ചെയ്ത അവിലവിജ്ഞാനക്കോശം സി.ഡി. റോം വിളിച്ചോതുകയായിരുന്നു, വിനോദത്തിലൂടെ വിജ്ഞാനം, വിജ്ഞാനത്തിലൂടെ വിനോദം എന്ന ലക്ഷ്യം തന്റെ വൈജ്ഞാനിക-സാങ്കേതിക യുഗത്തിനേൻ്തെ സവാത്തായി ഭാരതത്തിൽ ആദ്യമായിരുന്ന ഇള റോമിൽ 20,000 ലേവനങ്ങൾ, 250 ഭൂപടങ്ങൾ, കേരളത്തിനേൻ്തെ നാഴികക്കല്ലുകൾ, കുറിസുകൾ, പഴഞ്ചാല്ലുകൾ, കടക്കമകൾ, നൃറോളം വീഡിയോ ആന്റിമേഷൻ മൊണ്ടാഷ്, 4000 ചിത്രങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഈ സി.ഡി.റോമിനേൻ്തെ സാങ്കേതിക വിദ്യ ശ്രീ. ബി. ഇക്കബാലിനേൻ്തെ പ്രവർത്തനപരമാണ്. പത്മഗ്രീ. ഭരതഗോപിക്ക്, ശ്രീ.

ടി.എൻ. ജയചന്ദ്രൻ നൽകികൊണ്ടാണ് ഈത് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത്. ഈ ക്ഷേട്ടരാജികൾ ലൈബ്രറി എന്ന പുസ്തക ലോകത്തിലെ വികസനവകും സി.ഡി. അടുത്തുതനെ നേടുമെന്ന് ഈ ഉദ്ഘാടനത്തിൽ വിലയിരുത്ത ഒപ്പും.

ഉത്തരാധുനികതയും മലയാളസാഹിത്യവും ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ 3-ാം തിങ്കളിയിലെ സമേളനത്തിൽ തത്സംബന്ധിയായ സി.സി.സുധാകരൻ്റെ പുസ്തകം പ്രകാശിതമായി. ഡോ. പി.കെ. പോകർ, വി.സി. ഹാരിസ് ഫൗണിവരായിരുന്നു ഉത്തരാധുനികതയുടെ വക്താക്കൾ. അന്നു വെവകിട്ടു നടന്ന രജതജ്യുഖിലി സമാപന സമേളനം മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ സാമാന്യുകളെല്ലാം അണിനിരുന്ന മഹാസമേളനമായിരുന്നു. ഡി.സി. നട ത്തിയ നോവൽ ചെന്ന മത്സരത്തിൽ വിജയിച്ച യുവനോവലിന്റെ വി.ജെ. ജയിംസിന്റെ ‘പുരുഷാടിന്റെ പുസ്തകം’ പ്രകാശിതമായതും ഈ സമേളനത്തിലായിരുന്നു.

മുന്നു ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന, കലകളുടെ സമേളനത്തിൽ കോട്ടയ ത്തിന്റെ ധമനിയിൽ സാഹിത്യകലാലഹരി മുഴങ്ങിയിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ ക്ഷണിക്താക്കൾക്കുള്ളാം താമസസ്ഥകരും വിഭവസമുഖ്യമായ സദ്യയും കലാവിരുന്നുമൊരുക്കുന്നതിൽ ഡി.സി.യിലെ ജീവനക്കാർ ദത്ത ശ്രദ്ധരായിരുന്നു. മീഴാവിൽ തായസകയുടെ താളസംസ്കാരത്തിൽ നിന്നു റംഭിച്ച ഈ കലാവിരുന്നിൽ എല്ലാ ദിവസങ്ങളിലും കലാസാധാനമുണ്ടായിരുന്നു. പഞ്ചവാദ്യം, തായസക, കേളി, മേളം, മേളപ്പടം എന്നിവയുടെ സമജത്തിനു സമേളനമായ വാദ്യകലാഗില്പമായിരുന്നു ഒന്നാം ദിവസം സാധാനത്തിലെ ‘വാദ്യമൺജർ’. സദനം വാസ്തവേദവന്നും സംഘവുമാണ് ഈ കലാപരിപാടികൾ ഒരുക്കിയത്. ചെന്നെന്നയിലെ സുപ്രസിദ്ധ നർത്തകി ചന്ദ്രലേവ രൂപം നൽകി അവതരിപ്പിച്ച 80 മിനിട്ട് നീണ്ടുനിന്ന ‘ദ്രോക്’ അതീസ്തിയമായ സ്ത്രീത്വത്തെ ആചാരപരവും നൃത്യവുമായ ശൈലിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. യോഗ, കൂളിപ്പയറ്റ് എന്നിവയെ രേതനാ കൃതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ ആശയത്തിൽ സമന്വയിപ്പിച്ചതായി അവ താരകർ അവകാശപ്പെട്ട ഈ പരിപാടി ഏതുമാത്രം സഹലമായി എന്ന വിലയിരുത്താതെപ്പറ്റെന്നതുണ്ട്. ഏതായാലും ‘രാഗ’യ്ക്കുശേഷം ചന്ദ്രലേവ യുടെ പുതിയ സംരംഭം ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു. രണ്ടാം ദിവസം വെവകിട്ടു പ്രോഫ. വി. മധുസുദനനും ഡോ. ഓമനകുട്ടിയും സംഘവും ചേർത്ത വത്രിപ്പിച്ച ‘കാവ്യരക്ഷാരജി’ നവ്യാനുഭൂതി പകർന്നു. പ്രോഫ. എൻ. കുമാർണ്ണപിള്ളയുടെ ‘കൈരളിയുടെ കമ’യെ ആസ്പദമാക്കി ഒരുക്കിയ കാവ്യരക്ഷാരജിയിൽ മലയാളത്തനിമയുടെ തെളിമയും സ്വരദേശങ്ങളും ഒത്തുചേർന്നിരിക്കുന്നു. രാമചരിതവും, ചബുകളും, സന്ദേശകാവ്യവും, കൃഷ്ണനാടവും, കിളിമൊഴിയുമെല്ലാം ഈ ശില്പിൽ കോർത്തിനാക്കിയിരുന്നു. അവസാന ദിവസം സാധാനത്തിലെ പുല്ലാകുശലിന്റെ (ഹരിപ്പ സാക്ഷിപ്പാടി) വിക്കുവിനായകരാമിന്റെ ഘടവാദനത്തിന്റെയും മാസമ റിക്തയിൽ ഒരു സാഹിത്യ മാമാക്കത്തിന് തിരുപ്പില വീഴുകയായി.

5-ാം പ്രേജിൽ നിന്ന് തുടർച്ച

പ്രിയപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണൻ മാസ്റ്റർക്ക്

മാസ്റ്ററുടെ 'ദുഫീലഞ്ചൽ' എനിക്ക് പെരുത്തെ ഉപകാരമാകുന്നു. നല്ല കണ്ണാടി പോലെ. നൽ. നമസ്കാരം

ആദ്യത്തെ പത്തു വരികൾ ഇങ്ങനെയാക്കിയാൽ മതിയോ?

പണ്ഡി പണ്ഡി ലോകമാകെ

പെരും കുന്നായി നിന്നനാൾ,

അറിവും മുറിവും നാവും

മിചിയും കെട്ട നിലപിന്നാൽ

മതികെട്ടു തളർന്നു എംബ.

എങ്ങാണെന്നെന്തെന്നും,

ചോട്ടും നിലയുമെങ്ങുവാൻ?

ഓരാൻ ചങ്ങാത്തമില്ലാത്തും

കാണാൻ കണ്ണാടി കിട്ടാത്തും

ചോദ്യമെന്നില്ലെന്തു പോയ്.

പിന്ന, നാലാം വണികയുടെ ആദ്യവരി

'കുഞ്ഞായ് പോകിലുമെൻ മുന്നിൽ'

എന്നു മാറ്റിയാൽ പോരോ?

Anguish ആണ് കുഴപ്പമുണ്ടാക്കിയത്.

മാറ്റം തുപ്പതികരമായോ എന്ന് ദയവായി അറിയിക്കുവാനപേക്ഷ. ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതിന് മാപ്പു ചോദിക്കുന്നു.

ഭാവത്തിലുന്നുന താളത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മാസ്റ്ററുടെ 'ദുഫീലഞ്ചൽ' മേലിൽ എൻ്റെ ഓർമ്മയിലുണ്ടാവും, നല്ല പാംമായി.

ആദ്യപുറ്റം

പി. മധു, ആഞ്ചുമാം

പ്രിയപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണൻമാസ്റ്റർക്ക്,

കംപ്യൂട്ടറിനെപ്പറ്റിയുള്ള എൻ്റെ ചെറുലേവനത്തിലെ (പുസ്തകം 1 ലക്കം 4) വ്യാകരണാത്തരുകൾ തിരുത്തിയതിൽ സന്തോഷം. ആദ്യത്തെ വാചകം തിരുത്തിയപ്പോൾ ഒരു തെറ്റ് കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. 'അവരെ'പ്പറ്റി എന്നു ഞാനെന്നുത്തിയപ്പോൾ സുചിപ്പിച്ചത് 'കംപ്യൂട്ടറിനെപ്പറ്റി' എന്നാണ്. അതിനാൽ, ആദ്യ വാചകത്തിലെ 'ഹണ്ടർനെന്റിനെപ്പറ്റി' എന്നത് 'കാപ്പൂട്ടറിനെപ്പറ്റി' എന്നുവായിക്കണം എന്ന് അടുത്ത ലക്ഷ്യത്തിൽ തിരുത്ത് കൊടുത്താൽ നന്ന്. പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ എൻപതുകളുടെ തുടക്കത്തിലാണ് കാപ്പൂട്ടർ സമൂഹത്തിൽ പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. ഹണ്ടർനെന്റ് തൊണ്ടു ദുകളുടെ സൃഷ്ടിയാണ്.

എ. ഹരീകുമാർ, കർക്കത്തെ

രഹു സ്വാമി സ്റ്റേഹം*

പണ്ണിത്ര പദ്ധത്യരാമൻ

മുകാലിലർപ്പിച്ചമുവം, കുഴിഞ്ഞു
കണ്ണീർക്കണം ചിന്നിയ ശുന്യദ്വാഷ്ടി;
മലിന്തമെയ്തിദ്യശ വേഷമോടു
ശയിച്ചിട്ടുണ്ടാരു സാരമേയം.

വിഷാദരേഖകിതനായ് വിളർത്ത
വക്തവ്യതാട്ടം ശുഭവിരക്തനായി
അദ്വിക്കിലന്തിക്കുമനങ്ങിടാതെ
വസിച്ചുമട്ടന്തിനിവൻ കിടപ്പു?

വിളിച്ചു ലാളിച്ചു കുഴച്ച ചോറു
നൽകി പ്രിയത്രോടു വളർത്ത നാമൻ
അദ്വിക്കിലേകാനമനന നിദ
കൊള്ളുന്നതും കാത്തുകിടപ്പു പാവം!

നിദാനതിനാംശുവിനാൽ നിതാന -
താനം തദിയം തനു നാളിൽ നാളിൽ
നെന്നരാശ്യ ചിന്താനിശിൽം, നിശീമാ
കകാളമാത്രാംഗനവൻ കഴിപ്പു.

തൻസ്വാമി വാസുദ്യരസം വഴിഞ്ഞു
വിളിക്കവേ, തച്ചരണാനിക്കത്തിൽ
ചാഞ്ചാടി വാലാട്ടി വസിച്ച കാലം
കിനാവുകണ്ടിയ്ക്കുനകൻ കിടപ്പു.

കനിഞ്ഞു കുണ്ഠുങ്ങൾ കൊടുത്ത കണ്ണതി -
കുടിക്കുടിക്കാതെ വിനഷ്ടചേഷ്ടം
നാമാവഗ്രേഷൻ യജമാനനെത്താൻ
ചിന്തിച്ചു വാഴ്വു ചിരമിക്കുതജ്ഞൻ.

മനം മരുഭ്ലാളിതമായി നാലു -
പാടും മരം മർമ്മരമാർന്നിട്ടുനോൾ,
രക്കിച്ചു നാമാശമപാദപാതം
കർണ്ണങ്ങൾ കുർപ്പിച്ചു പിടണ്ണതണ്ണീക്കും.

“കവനക്കമുദി”- പുസ്തകം 17 - 1097 തുലാം - നമ്പർ 1

കാറ്റിൽക്കരിക്കാറിളക്കിക്കരാള -
കാളാബരം ചീറിമരിഞ്ഞിട്ടുവോൾ,
ദീനാരവത്തോടകു മണ്ണുമാനി
സ്വാമ്യത്തികം ചേർന്നിട്ടുവാൻ ശ്രമിക്കും !

പടകളത്തിൽപ്പുരിപസിയേഠാട്ടു
ചെറുതു ചെങ്ങോര ചൊരിഞ്ഞിടാനും
അശക്തനിർദ്ദേശംസ്വല മുജജലിപ്പി -
ചീട്ടും സ്വദേശ പ്രണയം ജയിക്കു !

കരാളമാം കാളിമ ലോകയാത്രാ -
മാർഗങ്ങളാമിനു ! മറച്ചപോതും,
ആശാസമാദുസ്വത്തികൾക്കു ചേർക്കും
പ്രേമ പ്രകാശോദയമേ ജയിക്കു !

ദാരിദ്ര്യ ദുർദ്ദേശവത്തേയെല്ലക്കിലും, തൻ
പിണ്ഡായിട്ടും പെത്തലെ നോക്കി നോക്കി
സൃംഗ്യത്തായ് ജീവിതകാമയായ
മാതാവുതൻ സ്നേഹമതീവ ദിവ്യം !

ആ വശ്യവാക്കാം കവി സാർവഭൗമ -
നാദർശഭൂതാശമകന്ധയാളിൽ
കാണിച്ചു തന്നു തരുസസ്യ ജീവ-
ജാലങ്ങളാട്ടുള്ളതിവത്സലത്രം.

വിച്ചിത്രമീ സ്നേഹകടാഹമോന്നിൻ -
ദുരുഫമാക്കും പരിണാഹമേവം !
പ്രേമസരുപൻ ഭഗവാന്നേ യംഗ-
മാണ്ണന്നു കാണിക്കുകയാണു ധർമം.

ക്രമേണ സംക്ഷിണ ശരീരനാമീ-
ശ്വാവിരൈ ദീർഘലഘസനങ്ങൾ നിന്നു;
ദിനേഡിനേ ദീനരവങ്ങൾ മങ്ങീ;
ആസനമായ് ജീവദശാവസാനം.

പ്രശാന്തമാകും പഠിതഃ പ്രദേശം
പ്രകസനം ചെയ്തിട്ടുമാറു ദീനം
പ്രണാദമുക്കോടു പുറപ്പുടിച്ചു
വിളിച്ചു തന്നസാമിനെയ - വിട്ടു ജീവൻ!

ആദ്യക്കൽ ആരുവൈദ്യം

(Ayurveda, The Authentic Way)

ഒപംഗതനായ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാതിയരുടെ
പും മാർഗ്ഗദർശിതവുമാണ് ഈ സ്ഥാപനത്തെ ഇന്നരുൾ
ക്ക് ഉയർത്തിയത്.

ഈട മാറാരോഗ്യികൾക്ക് ആശ്വാസം നൽകുന്ന ഫലം
റാതരം ഒരുഷ്യാജ്ഞാൾ നിർമ്മിക്കുന്നു.

“ന സൗകര്യങ്ങളാടുകൂടിയ ഇവിടത്തെ നൃസിംഗ് ദി
ന്തി, നസ്യം മുതലായ പണ്ഡകർമ്മങ്ങളും ധാര, പി
രകിഴി മുതലായ മറ്റു സ്വന്നഹ-സോദ കർമ്മങ്ങളും
ചു കൊടുക്കുന്നു.

പശർക്ക് ആശ്വാസകേന്ദ്രമായ ധർമ്മാശൂപത്രി നടന്ന
മുൻപ്രേഃ കോളേജിന്റെ നടത്തിപ്പിന്കു ധനസഹായം
മുൻപ്രേഃവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രചോദനം നൽകുന്നു.
മുൻപ്രേഃത്തിന്റെ പളർച്ചക്കാരി ആയുർവ്വേദസമിനാ
വസ്യമത്സരങ്ങളും നടത്തുകയും ആയുർവ്വേദ പ
ദ്ധും “ആരുവൈദ്യൻ” (ഇംഗ്ലീഷ്) വെത്രമാസികയു,
കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കളിയുടെ പരിപോഷണത്തിനായി പി. എസ്. വ
ാലം നടത്തുന്നു.

ഫിം : 1902

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാതിയരു

ആരുവൈദ്യം

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

: HO. 742216-19, 742561-64 & 742571 (EPABX), TDBX 20

Fax: 0493-742210, 742572

ഒരു അനന്തമായ പാരമ്പര്യം. ഒരു ഇതിഹാസം.

കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല

(Ayurveda, The Authentic Way)

ഓവിംഗതനായ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ ദീർഘ ഭർഷനവും മാർഗ്ഗദർശിതവുമാണ് ഈ സ്ഥാപനത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിയത്.

- ഇവിടെ മാറാരോഗ്യികൾക്ക് ആശാസം നൽകുന്ന ഫലപ്രദമായ നാനാതരം ഒഴിവുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നു.
- നവീന സാകര്യങ്ങളോടുകൂടിയ ഇവിടെത്തെ നശ്ചിനിംഗ് ഹോമിൽ വസ്തി, നസ്യം മുതലായ പണ്ഡക്രമങ്ങളും ധാര, പിചിച്ചിൽ, നവരകിഞ്ചി മുതലായ മറ്റു സ്വന്നഹോ-സേര കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കുന്നു.
- അവഗർക്ക് ആശാസകേന്ദ്രമായ ധർമ്മാശൂപത്രി നടത്തുന്നു.
- ആയുർവ്വേദ കോളേജിന്റെ നടത്തിപ്പിന്റെ ധനസഹായം നൽകി ആയുർവ്വേദവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രചോദനം നൽകുന്നു.
- ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ വളർച്ചക്കായി ആയുർവ്വേദസൗമിനാധുകളും പ്രബന്ധമിന്നരങ്ങളും നടത്തുകയും ആയുർവ്വേദ പുസ്തകങ്ങളും “ആര്യവൈദ്യൻ” (ഇംഗ്ലീഷ്) ലൈഭ്രാറികയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- കമകളിയുടെ പരിപോഷണത്തിനായി പി. എസ്. വി. നാട്യസംഘം നടത്തുന്നു.

സ്ഥാപിതം : 1902

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ

ആര്യവൈദ്യശാല

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

Phone : HO. 742216-19, 742561-64 & 742571 (EPABX), TDBX 200 Lines)

Fax: 0493-742210, 742572

ശാഖകൾ : കോഴിക്കോട്, പാലക്കാട്, തിരുവ്, എറണാകുളം, ആലുവ, തിരുവനന്തപുരം, മരിരാശി, കണ്ണൂർ, കോയമ്പത്തുറ, നൃസിംഹൻ, കല്ലക്കുന്നതെ, കൊട്ടയം കുടകാതെ 800-ൽ പരം ഏജൻസികളും